

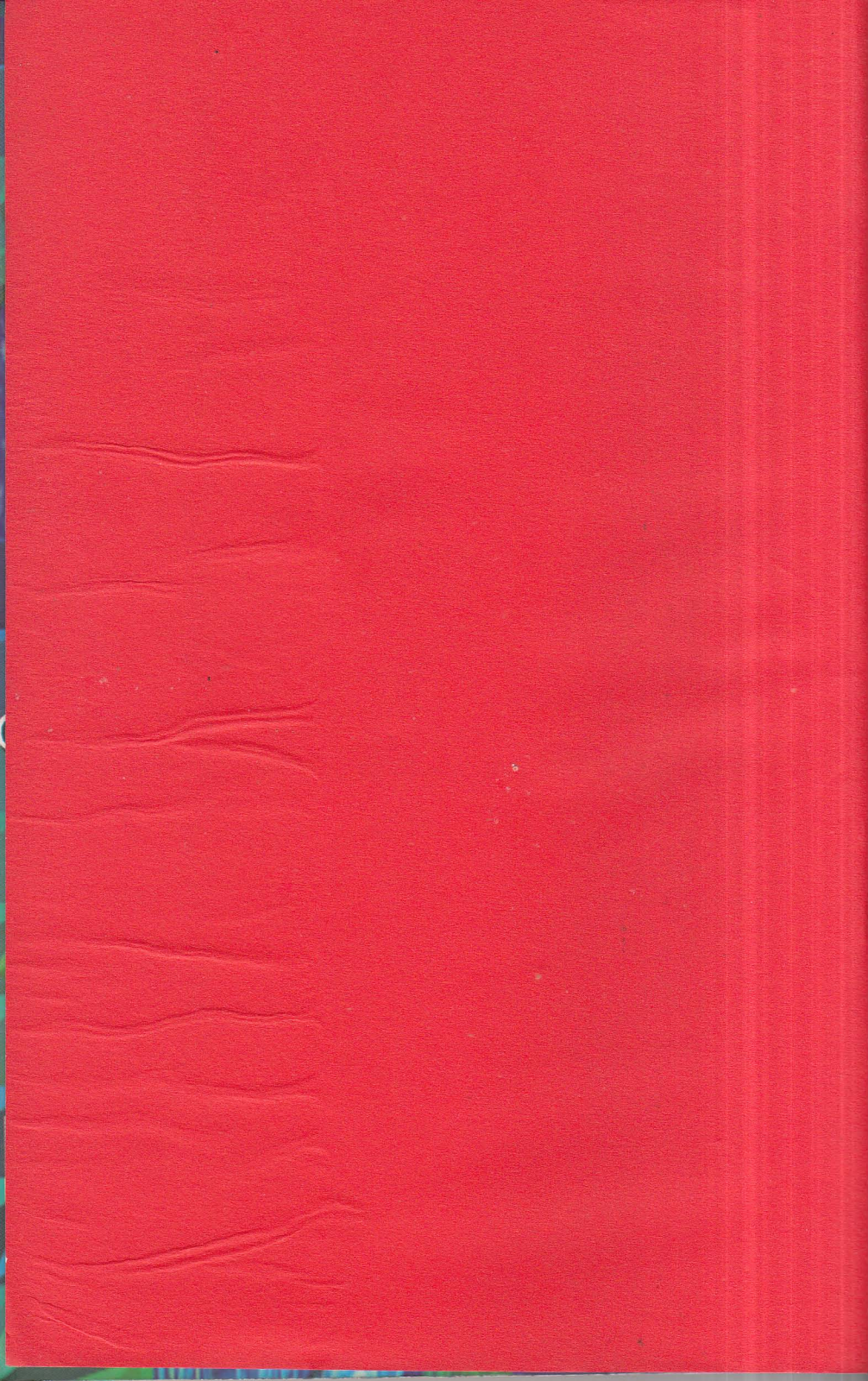
அநுபவ

முத்திரைகள்

வினாயகம் சூரி

தமிழ்நாடு சாஸ்திர அகாடமி

அநுபவ முத்திரைகள்

(ஐம்பது அநுபவங்களின் தொகுப்பு)

டொமினிக் ஜீவா

மலர்நெல்வாங்கு

201-1/1, ஸ்ரீகந்திரேசன் வீதி,
கொழும்பு - 13.

தொலைபேசி: 320721

E-Mail: panthal@slt.net.lk

டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் பவள விழா ஆண்டு ஞாபகார்த்தமாக.....
இது ஒரு மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு

முழுப் பதிப்பு: பெப்ரவரி - 2002.

உரிமை: ஆசிரியருக்கு.

பக்கங்கள்: 159 + x

கணினி அச்சமைப்பு: எஸ். சித்திராங்கனி

விலை: 180/=

ISBN: 955-8250-12-0

அச்சிட்டோர்:

யு. கே. பிரின்டர்ஸ்,

98 A, விவேகானந்த மேடு,

கொழும்பு ~ 13.

தொலைபேசி: 344046, 074-614153

மகிழ்ச்சி தரும் ஆச்சரியங்கள்!

என்னமோ தெரியவில்லை, என் வாழ்வில் புதுப் புது விதமான அநுபவங்கள் எல்லாம் ஏற்பட்டு என்னால் இன்றும் மறக்க முடியாமல் திகழுகின்றன. என்னுள் பொதிந்து போயுள்ள ஈரமான பக்கங்கள் இன்னும் நிறைய உண்டு. கட்டம் கட்டமாக அவற்றை எதிர்காலத்தில் எழுத்தில் வடித்து வைப்பதுதான் எனது நோக்கம்.

இப்பொழுது ஆறுதலாகத் தனித்திருந்து யோசித்துப் பார்க்கும் சில வேளைகளில் இந்த அநுபவத் தாக்கங்கள் விசித்திரமானவையாகவும் நம்பக் கடினமானவையாகவும் இருக்கின்றன. நான் ரஸிகனைப் போலவே வாழ்க்கையை ரஸித்தேன். சுவைத்தேன். இந்த அநுபவ வெளிப்பாட்டுப் பதிவுகளில் எந்த விதமான செயற்கைச் சோடனைகளையும் நான் சேர்த்து எனது எழுத்துக்குச் சோபையூட்ட முனையவில்லை. அதன் அதன் இயல்புத் தன்மை நீர்த்துப் போகாமல் மெல்லிய நகைச் சுவை கலந்த எளிமையான வார்த்தைகளைக் கொண்டே எனது சொந்த அநுபவங்களை இந்த நூலில் கட்டுரையாகப் பதிய வைத்துள்ளேன்.

இதன் ஒரு பகுதி சென்னையிலுள்ள நியூ செஞ்சரி புத்தக நிறுவனத்தின் மூலம் 1979-ல் ஒரு சிறு நூலாக வெளிவந்துள்ளது. இந்தச் சிறு பதிப்பு தமிழ் நாட்டிலேயே பல பதிப்புகளைக் கண்டுள்ளது.

இதன் ஒரு பகுதியைக் 'குழுதம்' இதழ் தனது தீபாவளிச் சிறப்பு இதழில் வெளியிட்டுப் பிரபலப் படுத்தியிருந்தது.

என்னுடைய சிறுகதைகளைப் படித்துச் சிலாகிப்பவர்கள் பலர், இந்த அநுபவச் சிதறல்களைப் படித்துச் சுவைத்துப் பாராட்டியுள்ளனர்.

ஆரம்ப காலங்களில் மல்லிகையின் பக்கங்களை நிரப்ப வேண்டிய தேவை கருதியே எனது அநுபவக் குறிப்புகளை வரைந்து வந்தேன்.

இந்தக் குறிப்புகள் சுவையானதாகவும் அதே சமயம் ஓர் எழுத்தாளனின் வாழ்க்கைப் பின் புல அநுபவங்கள் பெரிதும் இதில் மிளிர்வதாகவும் பலர் கடிதங்கள் மூலம் உற்சாகமூட்டிக் கருத்துத் தெரிவித்திருந்தனர்.

சும்மா பொழுது போக்காகப் பக்கம் நிரப்பிய வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்த

நான், பொறுப்பாகச் சிந்தித்து எனது சென்ற கால அநுபவங்களை எழுத்தில் பதிய வைக்க ஆரம்பித்தேன்.

அந்த முழு அநுபவத் திரட்டுத்தான் இந்நூல்.

நான் அநுபவங்களைத் தேடிப் போய்ப் பெற்றுக் கொண்டவனல்ல. இந்தப் புத்தகத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள அத்தனை அநுபவங்களுமே திடுக்கூறாக என்னைத் தேடி வந்து என் கால்களைச் சுற்றிக் கொண்டவை தான்.

ஓர் எழுத்தாளனது வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட இந்த விசித்திரமான அநுபவங்களை எதிர் காலத் தலைமுறையினரும் விரிவாகத் தெரிந்து வைத்திருக்கட்டும் என்பதற்காகவே எனது அநுபவங்களை விரிவாக இந்நூலில் பதிய வைத்திருக்கிறேன்.

இந்த அநுபவங்கள் எனக்கு மாத்திரம் ஏற்பட்டவை என நான் கருதவில்லை.

சகோதரப் படைப்பாளிகள் வாழ்க்கையிலும் இத்தகைய விசித்திரமான அநுபவங்கள் அவர்களுக்கும் சம்பவித்திருக்கலாம்.

என்னிடம் உள்ள கெட்டிக்காரத்தனம் என்னவென்றால், இத்தனை அநுபவங்களையும் நான் எழுத்தில் காலத்திற்குக் காலம் பதிவு செய்து கொண்டு வந்திருப்பதுதான். இது இப்போது நூலாக வெளியிடப் படுகின்றது.

அதிலும் மற்றவர்களுக்கில்லாத வாய்ப்பு வசதி என்னவென்றால் நான் ஒரு சஞ்சிகையின் ஆசிரியர். இடையே அச்சிற்றேட்டில் பக்கங்கள் உதைத்துவிடும். அவசர அவசரமாக அந்தக் குறைப் பக்கங்களை முழுமைப் படுத்த வேண்டிய கட்டாய தேவை ஏற்படும். எனவே அநுபவங்களை எழுதி நிரப்பிவிடுவேன்.

அச்சக் கோப்பாளர் சந்திரசேகரம் பக்கங்களை நிரப்பிப் பூர்த்தி செய்ய முடியாமல் என் முகத்தைப் பார்ப்பார். நான் அந்தக் கணமே அநுபவப் பெருங்கடலுக்குள் முத்துக் குளிக்க மூழ்கத் தொடங்கி விடுவேன்.

இத்தகைய அவசிய, அவசரத் தேவை கருதியே பல கட்டுரைகள் உருவாக்கப் பட்டன.

நான் மூழ்கி, மூழ்கி எடுத்த முத்துக்களை இன்று உங்களது பார்வைக்குச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

எழுத்தாளன் சஞ்சிகை நடத்துவதால் இது ஒரு வசதி. பக்கத் தேவை கருதி நிரப்புவதற்காக எழுதப்பட்ட இத்தகைய கட்டுரைகளைத் தொகுத்துப் பின்னர் நூலுருவாக்க முனைந்து செயல்படும்போது மறு வாசிப்புச் செய்து ஒழுங்கு படுத்திப் பார்க்கும் தேவை ஏற்படுகின்றது.

அப்பொழுது பிரமிப்பாக இருக்கிறது.

இத்தனை அநுபவங்களும் என் ஒருவனது வாழ்க்கையில் தான் நடந்ததா? இந்த விசித்திரமான அநுபவங்களுக்கு நான் கற்பனைச் சாயம் பூசி அவைகளை

உருமாற்றம் செய்திருக்கிறேனா? என்ற ஐயப்பாடுகளும் என் நெஞ்சில் எழாமல் இல்லை.

கூடியவரை நடந்த சம்பவங்களை அப்படி அப்படியே பொய்யோ கற்பனையோ கலக்காமல் எழுத்தில் வடித்திருக்கிறேன்.

‘இந்தச் சுவையான சில அநுபவங்களைச் சிறு கதையாகக் கூட வடித்திருக்கலாம். அவை இன்னும் சோபிதமாகக் கூட இருந்திருக்கும்’ என்றொரு கருத்து, இதை நான் மல்லிகை இதழ்களில் எழுதிக் கொண்டிருந்த காலத்திலேயே எனக்குச் சிலரால் சொல்லப்பட்டதுண்டு.

எனக்கு அக்கருத்துக்களில் சிறிது கூட உடன் பாடில்லை.

‘படைப்பு இலக்கியம் என்றால் என்ன? சிறுகதையும், நாவலும், கவிதையும் தானா? சிருஷ்டி இலக்கியங்களை அதை விடுத்துப் புதிய உருவங்களில் பரிசோதனைகள் செய்துதான் பார்க்கலாமே’ என்ற மன ஆவல்தான் இதற்கெல்லாம் அடிப்படைக் காரணங்கள். அதைச் செயல் படுத்தத்தான் எழுத்தில் முனைந்து பதிய வைத்தேன்.

நான் வாழ்க்கையைச் சிறுகதை சாளரத்தினூடாகப் பார்ப்பதை விடுத்து, அதே வாழ்க்கையை அநுபவங்களினூடாகவும் பார்க்கத் தெரிந்து கொண்டேன். அப்படிப் பார்க்கப் பழக்கப் படுத்திக் கொண்டதினால் ஏற்பட்ட பெறுபேறுகள்தான் இந்த அநுபவ முத்திரைகள். இதன் உள்ளீட்டுச் சம்பவங்கள்.

ஒவ்வொருவருடைய வாழ்க்கையிலும் இத்தகைய சம்பவங்களையோ அநுபவங்கள் அடி மனசில் பொதிந்து போயிருக்கின்றன. அவைகள் கூடிக்கம். அப்படி வெளியிட முனைந்தாலும் வெளிக் கொணர முடியாது. அடித் தடை. அதையும் மீறி எழுத்தில் வடித்து வைக்கலாம் என்றால் அதை வெளியிட்டு வைக்கக் கூடிய சாதனங்களற்ற அவல நிலை.

இயல்பாகவே பலருடைய அடி மனசிலேயே அத்தகைய அநுபவங்கள் மடிந்து போய் விடுகின்றன.

எனக்குக் கிடைத்த வாய்ப்போ அருமையானது. எனக்குக் கிடைத்த வெளிப்பாட்டுத் தளம் மல்லிகை. ஏனையோருக்குக் கிடைத்திராத வாய்ப்பு வசதி இது!

வெகு சிக்காராக இந்தத் தளத்தை நான் அடிக்கடி பயன்படுத்திக் கொண்டேன்.

என்னைப் போன்ற படைப்பாளிக்கு மல்லிகை போன்ற சிறுநெட்டின் தளம் கிடைக்காமல் போயிருந்ததால், ஒருவேளை இந்த அநுபவங்களை எழுத்தில் வடித்து வைக்காமல் போயிருக்கவும் கூடும்.

ஆசிரியர் என்ற முறையில் மல்லிகைக்கும் எனது நன்றியறிதல்களைச் சொல்லிக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

படைப்பாளி என்கின்ற முறையில் இதுவரை நான் நாவல் ஒன்று கூட எழுதவில்லை. நாவல் எழுதுவதற்கான கதைக் கருப் பொருட்கள் என்னிடம் இல்லாமல் இல்லை. சில நாவல் கருக்களை என் குறிப்புப் படிவத்தில் குறித்து வைத்துள்ளேன். செங்கை ஆழியான் ஒரு கட்டுரையில் குறிப்பிட்டது போல, 'மல்லிகை ஆசிரியன் - படைப்பாளி ஜீவாவை விழுங்கிவிட்டான்!' என்ற கூற்றில் உண்மை இல்லாமலுமில்லை.

அதே சமயம் நான் மல்லிகை ஆசிரியராகப் பரிணமித்த பின்னர் தான் இலக்கியத்தின் பல்வேறு துறைகளில் புகுந்து நூல்களை எழுதி வெளியிட்டு வந்துள்ளேன்.

எனது சுய சரிதை நூலான 'எழுதப் படாத கவிதைக்கு வரையப் படாத சித்திரம்!' தலை சிறந்தது. Non Fiction என்ற முறையில் நான் எழுதிய மூன்று நூல்களும் எனக்குப் புதுப் புது நண்பர்களையும் தரமான இலக்கியச் சுவைஞர்களையும் தேடித் தந்துள்ளது.

நான் .பிக்ஷன் நூல்களைத் தொடர்ந்து படிப்பதில் எனக்கொரு ஆர்வம், சமீபகாலமாக.

படைப்பு இலக்கியங்களை ஆண்டுக் கணக்காகப் படித்து வந்ததில் அப்படியொரு மனச் சலிப்பு. மனச் சோர்வு.

எனவே, வாழ்க்கைச் சரிதங்கள், சுய வரலாறுகள், பிரயாண அநுபவங்கள், மற்றும் சுவையான சம்பவங்களைத் தொடர்ந்து படித்து வந்தேன்.

என்னுடைய சுய வரலாறு, நூலாக வந்ததன் பின்னர் ஏராளமானவர்கள் எனக்கு நெருக்கமான நண்பர்களாகியுள்ளனர். பலர் முன்னர் பின்னர் முகப் பழக்கமில்லாதவர்கள். என்னைத் தேடி மல்லிகைக் காரியாலயத்திற்கே வந்து நட்புரிமை கொண்டாடி நமக்கிடையே நெருக்கத்தை ஏற்படுத்தி வருகின்றனர்.

இந்த நட்பும் நெருக்கமும் பரஸ்பரம் மனம் விட்டுக் கலந்துரையாடுவதும் என் வரைக்கும் புது உற்சாகத்தைத் தந்து வருகிறது.

சமீபத்தில் எனக்கொரு புது அநுபவம் ஏற்பட்டது. நான் காரியாலயத்திற்கு வரக் காலை பஸ் ஏற வேண்டும். 145 பஸ். மட்டக் குளி பஸ் வந்து மோதரைச் சந்தியில் நிற்கும். கொழும்பில் அந்த பஸ்ஸில் பிரயாணம் செய்பவர்களுக்குத்தான் அதன் அருமை பெருமைகள் எல்லாம் நன்கு விளங்கும். காலை நேரத்திலேயே கிழங்கு அடுக்குவது போலத்தான் மக்கள் அடைக்கப் பட்டிருப்பார்கள். அத்தனை நெரிசல். நிற்க இடம் கிடைப்பது அரிது.

என்ன செய்வது? பிரயாணம் செய்ய வேண்டுமே! ஒரு நாள் இத்தனை நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியில் பஸ்ஸில் ஏறினேன். சன நெரிசலில் திக்குமுக்காடிப் போய் விட்டேன்.

இரண்டாவது மூன்றாவது வாகன வரிசையில் இருந்த இளம் பெண்

சட்டென எழுந்து, என்னைக் கைகாட்டி அழைத்து எனக்குத் தனது ஆசனத்தைத் தந்து இருக்க வைத்தாள்.

எனக்கென்றால் பெரிய ஆச்சரியம்.

ஒரு தடவையல்ல. பலதடவை இப்படி ஆசனப் பரிமாற்றம் தந்த அந்த இளம் பெண் நெரிசலுக்கிடையே நின்று கொண்டே பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தாள்.

எனக்கென்றால் குற்ற உணர்வு.

ஒரு நாள் மனசு பொறுக்க முடியாமல் கேட்டேன். “தொடர்ந்து இப்படியே எனக்கு உங்க இடத்தைத் தாரீங்களே! என்ன காரணம்?” என்றேன்.

“சமீபத்திலைதான் உங்கட சயவரலாறு படிச்சுப் பார்த்தேன். அதிலை உங்கட படத்தைப் பார்த்த ஞாபகம். சின்ன வயசிலிருந்தே கஷ்டப்பட்டு வளர்ந்து வந்தவங்க நீங்க... பஸ்ஸுக்குள்ளையுமா நீங்க கஷ்டப்படவேணும்.”

என் தேகமோடிப் புல்லரித்தது.

எத்தனையோ சிறுகதைகளை இதுவரை படைத்திருக்கிறேன். இப்படியொரு அநுபவம் எனக்கு இதுவரை ஏற்பட்டதில்லை.

எனது சய சரிதை நூலான ‘எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்’ நான் கற்பனை பண்ணமுடியாத அளவிற்கு ஐரோப்பா, அவுஸ்திரேலியா எனப் பல கண்டங்களிலுமுள்ள நம்மவர்களால் விரும்பி வரவேற்கப்பட்டது. அந்நூல் வெளிவந்த குறுகிய காலத்திற்குள்ளேயே முற்றாக விற்றுத் தீர்ந்து, பின்னர் விரிவாக்கங்களுடன் இரண்டாம் பதிப்பும் வெளிவந்துள்ளது.

பின்னர் எனக்கு ஓரளவு சர்வதேசக் கௌரவத்தை ஈட்டித் தந்தது ‘முப்பெரும் தலை நகரங்களில் 30 நாட்கள்’ என்ற ஐரோப்பியப் பிரயாணக் கட்டுரை நூலாகும்.

இந்நூல் பாரிஸில் 2000 ஆம் ஆண்டு ஆரம்பத்தில் நடந்த புலம் பெயர்ந்த ஐரோப்பியத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் 27-வது மகாநாட்டில் நான் பங்கு பற்றியதும், பின்னர் பெர்லின், லண்டன் இலக்கியக் கூட்டங்களில் கலந்து கொண்ட தகவல்களை உள்ளடக்கியதுமான உள்ளடக்கத்தைக் கொண்ட புத்தகம். இந்த மூன்றும் இலக்கியவாதியின் படைப்பு இலக்கியமல்லாத எழுத்தாக்கங்களுக்கு கிடைத்த மிகப் பெரிய வரவேற்பாகும் எனக் கருதுகின்றேன். இப்படியே சொல்லிக் கொண்டே போகலாம்.

எழுத்துப் படிக்களை ஒப்பு நோக்கி உதவிய நண்பர் மா. பாலசிங்கத்திற்கும் எனது நன்றிகள் உரியவை.

டொமினிக் ஜீவா

உள்ளே.....

1	என்னிடமும் ஒரு சைக்கிள் இருந்தது	1
2	நானும் எனது கதா பாத்திரங்களும்	5
3	என்னால் மறக்க முடியாத எனது கதாபாத்திரம்	13
4	தமிழகப் பயணம்	20
5	நதி தன் திசையை மாற்றி ஓடுகின்றது!	23
6	சோஷலிஸப் புரட்சிதான் எனது சிந்தனையைப் புதுப்பித்தது.	26
7	எனது பக்கங்கள்	28
8	துயரங்கள் சிரிக்கக் கூடும்.	30
9	மேதைக் கிறுக்கு	32
10	ஒரு புதிய அநுபவம்	34
11	புதிய பாடம்	35
12	பழைய நினைவுச் செய்திகள்	37
13	பெரிய மனிதத்தனம்!	40
14	மாறும் மனிதர்கள்	42
15	வாழ்க்கை, கற்பனைகளை வீட ரஸனை நிரம்பியது!	45
16	கரிய கனவுகளும் இனிமையற்ற நினைவுகளும்	49
17	தாகம் தீர்ந்தது.....!	52
18	ஆவேசப் பிரசங்கம்	54
19	இறுதி வேண்டுகோள்!	57
20	பிரமுகரின் கடிதம்	60
21	உண்மைகள் ஒரு நாள் தெரியவரும்	62

22	மாபெரும் பொதுக் கூட்டம்:	64
23	மின்னல் அதிர்ச்சி!	67
24	போதம்	70
25	எனது ஞானாசிரியர்கள்	72
26	சாவு ஒரு நாலிழையில் சந்தித்தது!	74
27	தலைக்கனம் என்பது வேறு தன்னம்பிக்கை என்பது வேறு	78
28	இருதய விடுதியின் விருந்தாளி	82
29	இலக்கியத் திருநாள்	86
30	சமயோசித யுக்தி	88
31	தூய்மைமிக்க ஓர் இரவின் விலை	92
32	சின்னஞ் சிறு சந்தோச நேரங்கள்	97
33	பேய்ச் சேட்டை	99
34	வில் பவர்!	102
35	கைத்தப்போன அந்த வாரங்கள்	106
36	மோட்ச பாதை	109
37	இலக்கியப் பாலத்தை அடிக்கடி புதுப்பிக்க வேண்டும்	112
38	தாள் உண்ட நீர்	121
39	ஓர் ஆபத்தான பிரமை	125
40	மனிதர்கள் எங்கும் இருக்கிறார்கள்	128
41	பொய்யொன்று உண்மையாகியது!	131
42	தடைகளைத் தாண்டி வந்த தார்மீகப் பலம்!	133
43	முப்பது நாட்கள்	136
44	நான்குவித நாக்குகள் ஒரு காவியத் திருப்பங்கள்	139
45	காலத்திற்காகக் காத்திருக்கின்றேன்	141
46	இன்னொரு தமிழகப் பயணம்	145
47	கொடுத்து வைத்தவன்	148
48	சரஸ்வதி சகாப்தம்	151
49	கடைசியில் இதுதான்	154
50	மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரி	157

ஆசிரியரின் நூல்கள்

1. தண்ணீரும் கண்ணீரும் (சிறுகதைத் தொகுதி)
(ஸ்ரீ லங்கா சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற நூல்)
2. பாதுகை
(சிறுகதைத் தொகுதி)
3. சாலையின் திருப்பம்
(சிறுகதைத் தொகுதி)
4. வாழ்வின் தரிசனங்கள்
(சிறுகதைத் தொகுதி)
5. ஈழத்திலிருந்து ஓர் இலக்கியக் குரல்
(பேட்டிகள், செய்திகள்)
7. தூண்டில்
(கேள்வி - பதில்)
8. டொமினிக் ஜீவா-சிறுகதைகள்
(50 சிறுகதைகளின் தொகுப்பு)
9. தலைப்பூக்கள்
(மல்லிகைத் தலையங்கங்கள்)
10. முன்னுரைகள் - சில பதிப்புரைகள்
11. அட்டைப்பட ஓவியங்கள்
(கட்டுரைத் தொகுப்பு நூல்)
12. எங்களது நினைவுகளில் கைலாசபதி
(கட்டுரைத் தொகுப்பு)
13. மல்லிகை முகங்கள்
(கட்டுரைத் தொகுப்பு)
14. பத்தரே பிரசுத்திய
(சிறுகதைகள் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு)
15. எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்
(சுய வரலாறு)
16. முப்பெரும் தலைநகரங்களில் 30 நாட்கள்
(பிரயாணக் கட்டுரை நூல்)
6. அநுபவ முத்திரைகள்
(பல புதிய அநுபவங்கள் இணைக்கப் பட்டுள்ளன)

என்னிடமும் ஒரு சைக்கிள் இருந்தது

எனக்கொரு சைக்கிள் தேவை - அவசியம் சைக்கிள் ஒன்று எனக்குத் தேவை - இப்படியாக அவசரத் தேவையாக எனக்கு வாகனம் ஒன்று தேவைப்பட்ட போதிலும் கூட, அந்த அத்தியாவசிய தேவை பூர்த்தி செய்யப்படாமலே நீண்ட நாட்களாக இருந்து வந்தது. சரியான சந்தர்ப்பம் கிடைக்காததினால் நண்பர்களது வாகனங்களையோ அல்லது வாடகைக்குரிய சைக்கிள்களையோதான் இடைக்கிடை பாவித்த வந்தேன். எனது கனவு கனவாகவே இருந்து வந்தது.

‘மல்லிகை’க்கான ரெடி பண்ணிய பாரங்களை அடிக்கடி மெஷினுக்குக் கொண்டுபோக வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. டாக்ஸியைப் பாவிக்கலாம்தான். ஆனால், டாக்ஸியில் போவதானாலும் அச்சகப் பகுதிக்குப் போக முடியாது. காரணம் அந்த அச்சகப் பகுதி ஓர் ஒழுங்கைக்குள் இருந்தது. அப்பாதையில் டாக்ஸி போகவும் முடியாது. வரவும் முடியாது. அப்படிச் சூறுகலானது. ஆகவே, எனக்காக இல்லாது போனாலும் மல்லிகை மாதா மாதம் ஒழுங்காக வரவேண்டுமாக இருந்ததால் சைக்கிள் ஒன்று கட்டாயம் கிடைத்தேயாக வேண்டும் என்ற நிலை ஏற்பட்டது. அதனைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக முனைந்து உழைத்தேன்.

நானொரு சைக்கிளுக்குச் சொந்தக்காரனாகி விட்டேன்.

மானியாயிலுள்ள எனது மிக நெருங்கிய நண்பன் ஒருவன் தனது சைக்கிளை எனக்கு விற்பதற்கு முன்வந்தான். சைக்கிள் விலை பேசப்பட்டது 77 ரூபாவாக. அச்சைக்கிளின் விலையை நிர்ணயித்தோம். பின்னர் டில்லக்வுண்ட் என்பதின் பேரால் இரண்டு ரூபாக்கள் குறைக்கப்பட்டன. 75 ரூபாவுக்கு ரிசீப் எழுதி அச் சைக்கிளை எனது சொந்த உடைமையாக்கிக் கொண்டேன். அன்று நானடைந்த பூரிப்பு அப்பப்பா! அதை வார்த்தைகளில் வடித்தெடுக்க முடியாது. ஏனெனில் அதுதான் நான் முதன் முதலில் சொந்தமாக வாங்கிய வாகனம்.

பக்கத்துத் தெருவுக்குப் போனால்கூட அந்தச் சைக்கிளே என்னைச் சுமந்து செல்லும். அதில் போவதென்றாலே எனக்கொரு தனிக் குஷி!

அதற்கு நானொரு புனைப் பெயரை வைத்திருந்தேன். ‘ஹோட்டன் ஹோல்’ என்பதே அதன் திருநாமம். இலங்கைப் பந்தயக் குதிரைகளின் வரலாற்றைத்

தெரிந்து அறிந்து வைத்துள்ளவர்களுக்கு இப்பெயர் புதினமானதல்ல. ரேஸில் ஓடிய குதிரைகளில் தனிப் பிரபல்யம் பெற்றுள்ளது. ஹோட்டன் ஹோல் என்ற இச்சுவாரிக் குதிரை! வெற்றிக் கம்பத்தை நாடியவுடன் மிகத் துரிதகதியில் பாய்ந்து முகத்தை முன்னால் எட்டி நீட்டி வெற்றியைச் சுலபமாகத் தட்டிக் கொண்டு போய்விடும். அதன் ஞாபகார்த்தமாக நானும் எனது சைக்கிளுக்கு அதன் பெயரைச் சூட்டி மகிழ்ந்தேன். பல நெருக்கிய நண்பர்களுக்கு அதனது பெருமையைச் சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்ச்சி அடைவேன்.

ஒரு நாள் உரும்பராய்க்குப் போகவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. மல்லிகை அச்சுக் கோப்பாளரின் வீடு அங்குதான் உண்டு. மன்னனை இரண்டு நாட்களாகக் காணவில்லை. வேலைகள் அத்தனையும் முடங்கிப்போய் விட்டன. குறிப்பிட்ட தேதியில் சஞ்சிகை வெளிவரத் தாமதமாகலாம் என்ற பதகளிப்பு என்னுள். ஆகவே, பிரசித்தி பெற்ற சுவாரி வாகனத்தை எடுத்துக் கொண்டு அவரைப் பார்த்து வரப் புறப்பட்டு விட்டேன்.

திருநெல்வேலிச் சந்தியைத் தாண்டிவிட்டேன். பாம் ஸ்கூலைக் கடந்து விட்டேன். அடுத்து கோண்டாவில் சந்தி. அதையும் கடந்து பஸ் டிப்போவை நெருங்கிவிட்டால், அவரது வீடு. அப்புறம் கூப்பிடு தூரந்தான். கோண்டாவில் சந்தியைக் கடக்கும் போது எயர் சிலோன் பஸ்ஸொன்று என்னைத் தாண்டிச் சென்றது. குழை வண்டில் ஒன்று குறுக்கே வந்தது. அதற்கு வழி விட்டு ஒதுங்கிய நான், எனது வாகனத்தின் வேகத்தை அதிகப்படுத்த எண்ணிப் பராக்குப் பார்த்தபடி பெடலை அழுத்தி உழக்கினேன்.

‘படர்.....’

என்ன நடந்தது என்பதைச் சிந்திக்கவே முடியவில்லை. அதிர்ச்சி-என்னை நிலைகுலைய வைத்துவிட்ட பேரதிர்ச்சி! சிந்திக்கும் பக்குவம் ஏற்பட்டபோது நான் வீதி ஓரம் வீழ்ந்து கிடப்பதைக் கண்டேன். சட்டையில் ஓட்டியிருந்த மண்ணைத் தட்டி விட்டுக் கொண்டே சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். வேறொரு சைக்கிள் எனது சைக்கிளை அரவணைத்துக் கொண்டு கிடந்தது. ஒரு சில பாதசாரிகள் திரும்பிப் பார்த்தனர். வெட்கம், நோவை மறக்கடித்தது. ஒரு வழியாக சுதாரித்துக் கொண்டு எழுந்து விட்டேன். வலது காலின் முழங்கால் மூட்டு விண்.... விண்.....ணென்று வலித்தது. தொட்டுப் பார்த்தேன். தோல் உராய்ந்து இரத்தம் கசிந்தது. எச்சிலைத் தொட்டுத் தடவியபடி நிமிர்ந்தேன்.

எனது ஹோட்டன் ஹோலின் தாக்குதலால் சரணாகதியடைந்திருந்த - எதிரே வந்த சைக்கிளோட்டியை அப்பொழுது தான் நான் அவதானித்தேன். தரையிலிருந்து எழும்ப முயன்று கொண்டிருந்தார் அவர். உடனே உதவி செய்யும் நோக்கமாக அவரது கையைப் பிடித்துத் தூக்க முயன்றேன். ஆனால், அவரோ எனது உதவிக் கரத்தைத் தட்டி ஒதுக்கிவிட்டு “மடத்தனமாகச் சைக்கிளோடுது இப்படித்தானா?” என்றார்.

‘புத்திசாலித்தனமாகச் சைக்கிள் ஓடினா இப்படி நடக்குமோ?’ என நான் கேட்க நினைத்த போதிலும், நான் புத்திசாலித்தனமாக அப்படி கேட்கவில்லை.

எழுந்து தனது சைக்கிளை எடுத்து நிமிர்த்தினார். எனது - எதிரி!

-மிகச் சுலபமாக எதிரிகளைச் சம்பாதிப்பதில் ஈழத்தில் முன்னணியில் திகழ்பவர்கள் எழுத்தாளர்கள்தான்! - அந்த மரபுக்கேற்ப பக்குவத்துடனேயே அவரை நான் எனது எதிரியாக மனசிற்குள் கற்பித்துக் கொண்டேன்!

நிமிர்த்தப்பட்ட மாற்றான் சைக்கிளை நானும் பார்த்தேன். எனது ஹோட்டன் ஹோஸலவிட நூறு மடங்கு மதிப்பு வாய்ந்தது அது. புது மெருகு கூடக் கலையவில்லை. ரவி சைக்கிள். முன் ரிம் 'எஸ்' மாதிரி வளைந்து போயிருந்தது. எனது சைக்கிளோவென்றால், ஒட்டியிருந்த மழைச்சேறு, கறள் எல்லாம் உதிர்ந்து, செட்டை உரித்த பாம்பு போல எனது கண்களுக்குக் காட்சி தந்தது.

எனது எழுத்துக்களுக்குத்தான் ஓர் அசாதாரண வலிமையும் திண்மையும் விரியுமும் இருப்பதாக நான் தாழ்மிக பலத்துடன் நம்புவதுண்டு. ஆனால், பிரேக், பெல் இல்லாத எனது பழைய சைக்கிளுக்குக் கூட, ஒரு தனிப்பலம் இருக்கிறதே என்று எண்ணிப் பெருமிதம் அடைந்தேன், அந்த நேரத்தில் கூட!

-என்ன இருந்தாலும் எழுத்தாளன் சைக்கிளல்லவா!

சண்டைக்குத் தயாராகும் வெள்ளடிச் சேவல்களைப் போல, ஒருவரை ஒருவர் முறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டோம்.

"இப்ப இதுக்கென்ன செய்யிறது? குற்றம் உன்னிலை தான். ம்..... சைக்கிள் கடையில் இதைத் திருத்தித் தரவேணும் நீ!" இது அவர்.

"ஹும்! சைக்கிளை எனக்கு மேலை மோதிப்போட்டு ஞாயம் போசுகிறீர்? சரி, போலீஸ் வரட்டும். பேசிப் பார்ப்போம்!" இது நான்.

தவறு என் பக்கம்தான் என்ற குற்ற உணர்வு எனது மனசாட்சியைக் குத்திக் காட்டினாலும், எழுத்தாளன் கிறுக்கு வளைந்து கொடுக்கப் பின் வாங்கியது. அக்கிறுக்குத் தனத்திற்குப் பின்னால் மனச்சாட்சி பலவீனத்துடன் முணுமுணுத்தது. பின் வாங்கியது.

நான் தான் தவறு செய்தது என அவரும், இல்லை குற்றம் அவர் பக்கமேதான் என நானும் நடுச் சந்தியில் நின்று வாதிட்டுக் கொண்டிருந்தோம்.

நடுவில் மத்தியஸ்தம் பேச முன்வந்த பாதசாரிகளும் நமது முர்க்கத்தனமான விடாப்பிடிக்குணத்தைக் கண்டு ஒதுங்கிப் போய் விட்டனர். ஒருவர் சைக்கிள் ஹாண்டிலை ஒருவர் பற்றிப் பிடித்தவண்ணம் தெருவோரம் நின்று கொண்டிருந்த எங்களை விலத்திக் கொண்டு இரட்டைத் தட்டு பஸ்ஸொன்று கடந்து பலாலியை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தது. அது கிளம்பிய புழுதித் தூசி கண்களை மறைத்தது. "ஜீவா!" என்றொரு குரல் பஸ்ஸிற்குள் இருந்து பலமாகக் கேட்டது. "என்ன? என்ன சங்கதி?" ஜன்னல் ஊடாக ஒரு கரம் தெரிந்தது. அதற்கூடாகவே முகமும் தெரிந்தது.

போராட்ட களத்தில் நின்று கொண்டிருந்த நான் பஸ்ஸிற்குள் உற்றுப்

பார்த்தேன். சன நெருக்கடி. வயாவிளாணைச் சேர்ந்த, தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் படிப்பீக்கும் எனது நண்பன்தான் அவன். நான் ஒன்றுமே பேசவில்லை. ஒரு கரத்தை அசைத்து அவனுக்கு விடை கொடுத்தேன். பஸ் ஓடி மறைந்தது.

சைக்கிள் ஹாண்டிலை உறுதியாகப் பற்றிக் கொண்டிருந்த எனது மாபெரும் எதிரியின் பிடி சற்றுத் தளர்ந்தது. நீ - நீ - என ஒருமையில் பேசிக் கொண்டிருந்த குரலில் சற்றே மரியாதைத் தொனி கலந்தது.

“உங்களுடைய பேர் என்ன?”

‘இந்த மடையனுக்கு எதற்காக என்னுடைய பெயரைச் சொல்ல வேண்டும்?’ என்ற ஆணவும் எனது வாயை ஒரு கணம் கட்டிப்போட்டாலும் குரலில் தொனித்த மரியாதைக் கலப்பு எனது கர்வத்தை மீறவைத்தது. “ஜீவா!”

“கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன், உங்கடை பேரை. இந்தக் கதைகள் எழுதிற் டொமினிக் ஜீவா.....”

‘டேய்! நான் கூடப் பெரிய மனிசன்தான்!’ என்ற மதிப்பெண்ணத்துடன் “ஓமோம் - நான் தான்.....” என்றேன்.

“உங்கடை கதைகளில் சிலதை நான் கூடப் படிச்சிருக்கிறேன்.”

‘அப்படி வா வழிக்கு!’ எழுத்தாளன் திமிர் தலை நிமிர் முனைந்தது. இருந்தும் ஒரு பரம ரசிகனின் மனசை வீணாக நோக்கித்து விட்டேனே என்ற பச்சாதாப உணர்வு என் நெஞ்சில் கிளைபரப்பியது.

“இந்தச் சின்ன விஷயத்துக்காக ஏன் எங்களுக்குள்ள இந்த வாக்குவாதம்? இது சின்னப்பிழைதான். எனனிலை தான் தவறு. பக்கத்துக் கடையிலே நான் நெளிவெடுக்கிறேன். சரி... சரி..... நீங்க போங்க.....!”

அந்த அன்புத் தாக்குதலுக்கு முன்னால் எனது கர்வம் ஒடுங்கிப் போய்விட்டது. “பரவாயில்லை. குற்றம் என்னுடையதுதான். என்னுடைய சிலவிலேயே நான் அதை சரிக்கட்டித் தான். வாருங்க போவம்!”

அவர் அதை மறுத்து விட்டார். பிடிவாதமாகத் தவறு தன்னுடைய பக்கம்தான் என வாதிட்டார். பின்னர் வற்புறுத்தி எனக்குத் தேநீரும் வெற்றிலையும் வாங்கித் தந்து வழியனுப்பி வைத்தார்.

ஆனால், ஒன்று. அந்த மதிப்புக்குரிய ஹெராட்டன் ஹோல் இன்று என்னிடம் இல்லை. அது எனக்குச் சம்பாதித்துத் தந்த அந்த நண்பன் இன்று எனது அன்பிற்குரியவனாகவே திகழ்ந்து வருகிறான்.

நானும் எனது கதா பாத்திரங்களும்

எனக்கு மனிதர்களின் முகங்களை ஆழ்ந்து நோக்குவதிலே ஒரு விசித்திரமான ஆசை. மனித முகங்களே எனக்குத் தெம்பூட்டுவன. ஏதோ ஒன்றிரண்டு முகங்களை எங்கோ சில சந்தர்ப்பங்களில் பார்க்க நேரிட்டு அம்முகங்கள் என் நெஞ்சில் பதியப்பட்டு, பின்னர் அந்த முகத்துக்குரியவர்களை என்னால் மறக்க முடியாமல் இருந்ததால், அந்த அந்த முகத்துக்குரியவர்களே பின்னால் நானெழுதும் கதைகளில் எனது கதாபாத்திரங்களாக வடிக்கப்படுகின்றன. வேலாக்கெல்லோ கந்தையா அண்ணன், சின்னக்குட்டி, கஸ்தூரியார் வீதி முத்துமுகம்மது, விக்கோரியா ரோட்டுச் செபமாலை, ரிக்ஷாக்காரர் சின்னட்டி, நிருபர் நித்தியலிங்கம், பண்டாரி, சுந்தரேசன் நடுங்குங்கரங்களால் படுமுடிச்சை அவிழ்க்கும் அம்முது கிழவி, தபால்கார ஆசீவாதம், பாரிஸ்டர் பரநிருபசிங்கம், வீரவாகு அம்மான், கரும்பலகை மனோகரன், மாணிக்கவாசகன், திருமஞ்சனம், மகிழராஜா, மாலினி வேலுப்பிள்ளை ஆகிய பாத்திரப் படைப்புகளாக வருபவர்கள் அனைவருமே நான் பார்த்த - ஆழ்ந்து நோக்கிய அந்த அந்த முகத்துக்குரியவர்களே தான்!

இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டு, வாழ்க்கையுடன் பலபல கோணங்களில் பேராடிய வண்ணம், தாங்களும் கதைகளில் அல்லது வாழும் இலக்கியங்களில் ஒரு பாத்திரமாகத் திகழலாம் என்பதைப் பூரணமாக நம்பாமல், நம்புவது இருக்கட்டும். இதைப் பற்றியே ஒரு சங்கதியும் அறிந்திராமல் தங்கள் தங்களது திசை அலுவல்களில் மூழ்கிப் போய்த் தம்மை மறந்தே வாழ்ந்து வரும் இம்முக மனிதர்களைத் தான் நான் எனது கதாபாத்திரங்களாகத் தோந்தெடுத்தேன். எனது கதைகளிலும் சிருஷ்டித்து நடமாட வைத்திருக்கின்றேன்.

எனது காதுகளில் விழும் குரல்கள் எல்லாம் மனிதக் குரல்களாகவே இருக்க வேண்டும் எனப் பேராசைப் படுகின்றவன், நான். ஏனெனில் மனித குலத்தின் மாண்பும், மனித தத்துவத்தின் மகத்துவமும், மனித வாழ்வின் சுபிட்சமுமே எனது இலட்சியங்கள். இந்த இலட்சியங்களை நான் வெறும் தத்துவ வடிவமாகப் பாப்பதை விடுத்து, இத் தத்துவ வடிவங்களாக நடமாடி உழைத்துவரும் மனிதர்களைப் பார்க்க விரும்புகின்றேன். அம்முகங்களுக்குரியவர்கள் மாத்திரமல்ல, அக்குரல்களுக்குரியவர்களும் எனது

கதைகளில் பாத்திரங்களாக நடமாடியுள்ளனர்.

மனித வாழ்க்கையிலும் மனிதனுடைய அடிமனதிலும் தோன்றும் ஆசைகள், ஆசாபாசங்கள், நிராசைகள் அந்த ஆசாபாசங்களின் எதிர் முரண்பாட்டு மோதல்களால் - வாழ்க்கைச் சிக்கல்களால் - ஏற்படும் தோல்விகள், அதனால் ஏற்படும் மன முறிவுகள், நெஞ்சு விரக்திகள் போன்ற படுமுடிச்சுக்களால் ஏற்படும் அவதிகளும் அப்படு முடிச்சுகள் விழும் பொழுது அல்லது அவிழ்க்கப்படும் பொழுது ஏற்படும் மனிதனின் இதயத்து உணர்ச்சிகளே - ஆத்துமக் கொதிப்புக்களே - எனது பாத்திரங்களின் குண இயல்புகளாகும். செயற்கையான நடிப்போ, போலித் தன்மைகளோ இல்லாத குணச்சித்திர வார்ப்புக்கள் தான், சிருஷ்டி வெற்றியின் முழு இரகசியமுமாகும். சும்மா உபதேசம் புரிபவனை விட, வாழ்க்கைக் களத்தில் வாழ்க்கையுடன் தீர்மாகப் போராடி வாழ்ந்து காட்டுபவனே பாத்திர சிருஷ்டிக்கு முழு முதல் மூலவனும் முதல்வனுமாவான்.

கருத்துக்களைச் சொல்ல எப்பொழுதும் வார்த்தைகளை மாத்திரம் நான் அதிகம் நம்பியிருப்பதில்லை. வசன அடுக்குளின் மூலம் உணர்ச்சி ஊட்டத்தின் பேதங்களையும், எண்ணக் கருத்துக்களையும், கதாபாத்திரத்தின் பாத்திரப் பண்புகளையும் வெளிப்படுத்திவிட முடியாது. அடிப்படையான மனித மன உணர்ச்சிகள் பின்னப்பட்ட சம்பவக் கோர்வைகளினாலும் நுட்பமான செயலாக்கத்தினாலும் அக்கலா சிருஷ்டிகளில் மெல்லத் தொனிக்கும் மௌன சமிக்கைகளினாலும் மாத்திரமே உயிர்த்துடிப்பான ஜீவன் ததும்பும் பாத்திரங்களைப் படைக்க முடியும். அவையே அமரத்துவச் சிருஷ்டிகளாகவும் திகழும். மக்கள் மனதில் என்றென்றும் நிலைத்து நிற்கும் - இப்படியான பாத்திரங்களைச் சிருஷ்டிக்கவே நான் பெரிதும் முயன்று வருகிறேன்.

திருடுவதும், ஏமாற்றுவதும், சுரண்டுவதும், இரந்து வாழ்வதுமே உலகில் இழிவான செயல்கள். இருந்தும் இப்படியானவர்கள் மத்தியில் நான் சில மனித முகங்களையும் மனிதக் குரல்களையும் பார்த்திருக்கின்றேன். கேட்டிருக்கிறேன். மற்றும்படி மனித சமுதாயத்திற்குப் பயன்படக் கூடிய தொழில்கள் எதுவுமே இழிவானவையல்ல. கேவலமானவையுமல்ல. தொழில்களை - தொழில் செய்பவர்களை இழிந்தவர்கள், தாழ்ந்தவர்கள் எனக் கருதுபவர்களையே நான் மிக மிக இழிந்தவர்களாக, மிக மிக கேவலமான கீழானவர்கள் என நம்புகின்றேன். தொழில் செய்து கௌரவமாகப் பிழைப்பது - அது எந்த விதமான தொழிலாக இருந்தாலும் சரியே- அது உண்மை மனிதனுக்குக் கேவலமுமில்லை. இழிவுமில்லை. இதுவே மனுக்குலத்தின் சத்தியம். இதுதான் எனது இலக்கிய சித்தாந்தமும் நோக்கமுமாகும்.

இந்த இலக்கணத்து க்குரிய இலக்கியப் பாத்திரமாக திகழ்பவர்தான் செபமாலை. இவர் 'தள்ளுவண்டி' என்ற எனது கதையில் அறிமுகப்படுத்தப்படும் நகர சுத்தித் தொழிலாளி. என்னால் மறக்க முடியாத மனித முகமே இப்பாத்திரம்.

அழகாகப் பேசத் தெரியாத - கையொப்பமே வைக்கத் தெரியாத இலட்சக்கணக்கான பாமர உழைப்பாளி மக்தளின் வாழ்க்கையிலே அற்புதமான

சிறுகதைக் கருவுருவங்களும் காவியத் தன்மையான கருவுலங்களும், தியாக மயமான சம்பவத் திருப்பங்களும் பொதிந்து போய்க் கிடக்கின்றன என்பதை மக்கள் இயக்கங்களில் பங்குகொண்டு மனிதர்களைப் படித்ததினாலும் மக்களைப் புரிந்து கொண்டதினாலும் தெரிந்து கொண்டேன். வெகுஜனத் தொடர்புதான் எனது கனிப்பொருட் சுரங்கம். நுட்பம் செறிந்த கலைக் கண்ணோட்டத்துடனும் திறந்த இதயத்துடனும் கூர்மையான காதுகளுடனும் அருவெருப்பற்ற உள்ளத்துடனும் இச்சுரங்கத்தில் நுழைந்து தேடும் எந்தக் கலைஞனுக்குமே கற்பனை என்ற வெண்புரவி வேண்டியதில்லை. இதற்கு உதாரணம்: 'ஞானம்' என்ற கதையில் வரும் ஷோக்கெல்லோ கந்தையா அண்ணன். அக்கதையின் கதாநாயகன். இன்றும் இம்மனிதன் யாழ்ப்பாண நகரத்தின் பிரதான வீதியை அடுத்துள்ள மூன்றாம் குறுக்குத் தெருவில் ஓடுகளைச் சுமந்து சுமந்து சென்று கிட்டங்கியில் அடுக்கும் காட்சியைத் தினசரி காணலாம்.

நான் அதிகமாகப் பழகிய மக்கள் மிக மிகச் சாதாரண மனிதர்களே. நானும் ஒரு சாதாரண குடும்பத்தில் பிறந்து, அவர்கள் மத்தியிலேதான் வளர்ந்து பெரியவனானவன். இவர்களில் அநேகர் அடிப்படை மனித உரிமைகள் மறுக்கப் பட்டவர்கள், இவர்கள் அப்பாவிகள். நேர்மை, உண்மை, எளிமை நிரம்பப் பெற்றவர்கள். உழைப்பைத் தவிர, வேறொன்றையுமே அறியாதவர்கள். கரவு, குது தெரியாதவர்கள். கலவாரிப் படிப்போ. புத்தக அறிவோ இல்லாமல் இருந்தும் கூட, உற்சாகமும் சகிப்புத் தன்மையும் பெருந்தன்மை நிறைந்த தொண்டுள்ளமும், அனாதரவானவர்களுக்கு அவசரத் தேவைகளுக்கு உதவும் பெருநோக்கும் கொண்டவர்கள். அவசர காலங்களிலும் நெருக்கடியான நேரங்களிலும் பரிபூரண மனிதர்களாகச் செயல்படும் கனந்தங்கியவர்கள். இப்படியானவர்களில் ஒருவர்தான் 'பாதுகை' சிறுகதையில் வரும் முத்து முகம்மது. இதற்கு மாறான மனப்பான்மை கொண்ட, பெரிய மனிதத் தன்மையைப் போர்வையாகப் போர்த்துள்ள சில சமுதாயத் துரோகிகள் நமது நாட்டில் இல்லாமல் இல்லை. தேசத்துக்கே துரோகமிழைக்கும் இச்சந்தர்ப்பவாதக் கும்பலின் ஒரு பிரதிநிதிதான் பாரிஸ்டர் பரநிருபசிங்கம். தேசத்துக்கு நெருக்கடி வந்த காலத்தில் தான் பரநிருபசிங்கம் போன்றவர்களின் சுயருபம் விளங்கும். இப்படியாகத் தன்னைத்தானே இனங்காட்டிக் கொள்பவர் தான், இவர். இலங்கையில் நடந்த சமுதாய மாற்றங்களைக் கண்டு வெருட்சி அடைந்து, தமது வர்க்க நலன்களைப் பாதுகாக்கப் பிரித்தானிய நாட்டிற்குக் கப்பலேறிப் போய் அங்கு அவர் முதன் முதலில் தரிசித்த ஜனநாயக முதிர்ச்சித் தன்மைகளே 'தீர்க்கதரிசி' கதையின் மையக் கருத்தாக அமைந்துள்ளது.

துணிகரமாகவும், எளிமையாகவும் அதே சமயத்தில் ஆழ்ந்த நுண்ணிய உணர்வு பூர்வமாகவும் சிருஷ்டிக்கப் படும் சிறுகதைகளில் - அக்கதைகளில் நடமாடும் பாத்திரங்களில் - ஒரு தனி அழகு மிளரும். ஒருவகை தனிக் கம்பீரமே சுடர்விடும். வயோதிபத்தால் நடக்க முடியாமல் நடந்து வந்து, புத்தகக் கடையைத் தேடிப் பிடித்து, நடுங்கும் கரங்களால் படுமுடிச்சை அவிழ்த்தெடுக்கும் கிழவிதான் 'படுமுடிச்சு' என்ற கதையின் கதாநாயகி.

இக்கதையின் நாயகியை நானே நேரில் தரிசித்தேன். அச்சம்பவத்தையும் நேரில் நான் அவதானித்தேன். யாழ்ப்பாணம் பெரிய கடைப் பிரதேசத்திலுள்ள ஒரு பிரபல புத்தகக் கடைதான் அக்கதையின் களம். அப்பாத்திரத்தை நான் கண்டு மனசில் நலைநிறுத்திக் கொண்ட இடமும் இப்புத்தகக் கடையேதான்.

வாழ்க்கையோடு எரிந்து போனவர்கள், வாழ்க்கையையே எரித்துக் கொண்டவர்கள், வாழ்வின் துன்பச் சுமையைத் தாங்காமல் துயரத்தின் இருண்ட குகை மார்பிற்குள் தங்குகது முகத்தையே புதைத்துக் கொண்டவர்கள் ஆகியோர்கள் பலரை ஏற்கெனவே எனக்குத் தெரியும். இவர்கள் எல்லாரையும் விட, என் இதயத்தையே குலுங்க வைத்த திருநாமத்தான் குளோரியா பெர்ரி. விமர்சகர்கள் என்ன கருத்துச் சொன்னாலும் எனக்கு அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. குளோரியா பெர்ரி உண்மைக் கதாபாத்திரம். 'பாங்டுங்' மகாநாட்டிற்குப் பறந்து போன ராஜகுமாரி என்ற இந்திய விமானத்தின் விமான சேவகி இப் பெண். கடமைக்கும் இளமையின் எதிர்கால வாழ்க்கைக்குமிடையே நடந்த மனித உணர்ச்சிப் போராட்டத்தில் சிறகொடிந்து மடிந்து போன இனிய வெண்புறாவே இவள். 'வெண்புறா' என்ற கதையின் உயிர்நாடி.

வாழ்க்கையையும், மக்களையும், அவர்களினது துணிகரமான செயல்களையும் அத்தியந்த வாத்தல்லயத்துடன் நேசிப்பவர்களில் நானுமொருவன். வாழ்க்கைக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் தேசிய அபிவிருத்திக்கும் கலை கலாசார வளர்ச்சிக்கும் கல்வி மிக மிக முக்கியம். கல்விக்கும் அதனால் கிடைக்கும் அறிவொளிக்கும் முட்டுக்கட்டை போடுவோரை - போட முனைவோரை - எதிர்த்துப் போராடுவதில் எனது வலிமைமிக்க பேனாவின் ஆற்றலைப் பயன்படுத்த நான் என்றுமே பின் நிற்பதில்லை. இதற்கு எதிரான கருத்துக்களையும் உபதேசங்களையும் நான் மதிப்பதில்லை. எனது இக்கருத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் சம்பவம் ஒன்று ஒரு நாள் யாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரியில் நடந்தது. குழந்தைகளுக்குரிய 'வார்ட்டில்' நின்ற நாகரிகத் தமிழ்க் கனவான் ஒருவர் "கண்ட சாதி நிண்ட சாதிப் பிள்ளைகளுடன் எனது குழந்தைகளை விட்டுப் படிப்பிக்க மாட்டேன்!" என்றார். இவ் வார்த்தைகள் என் காதில் படடதும் என் நெஞ்சு துடித்துப் பதைத்தது. இக்கருவே பின்னர் 'பாபச் சிலுவை'யாக உருப்பெற்றுச் சிறுகதையாகிறது.

பண்டாரநாயக்க, கொத்தலாவலை, பழைய சேனாநாயக்க மந்திரி சபையில் சகமந்திரிகள், ஆனால் பரம விரோதிகள். இவ்விருவர்களினது துவேஷமும் இவர்களினது கார்ச் சாரதிகளையும் பற்றிக் கொண்டது. ஒரு நாள் கார் டிரைவர்கள் இருவரும் வீதியில் கட்டிப் புரண்டனர், தமது எஜமானர்களுக்காக, பத்திரிகைகளிலும் இச்செய்தி வந்தது. இவ்விரு பாத்திரங்களுமே 'அவர்களும் இவர்களும்' கதையின் உயிர் அம்சங்கள்.

"கொழும்பு மாநகரமா? அற்புதமான அழகிய பட்டினம். தென் கிழக்காசியாவிலேயே மிகச் சிறந்த நகரங்களில் ஒன்று. கொழும்பு!" என மேலை நாட்டுப் பிரமுகர் எங்கள் நாட்டின் தலைப்பட்டினத்திற்கு நற்சாட்சிப் பத்திரம் வழங்கினார். கொழும்பில் கொச்சிக்கடைப் பிரதேசத்தில் - அச் சேரிப்

பகுதியில் வாழும் துறைமுகத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை முறை ஒரு சிலவற்றை இக் கூற்றுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தேன். 'கொச்சிக்கடையும் கறுவாக்காடும்' உருக்கொண்டது. ஹாபர் தொழிலாளி அப்புஹாமியின் தோற்றுவாய் இதுவேயாகும்.

எனக்கு ஒரு பத்திரிகை நிருபரைத் தெரியும். நீண்ட நெடு நாளைய பழக்கம். செய்தி சேகரிப்பதில் புலி. இருவரும் பல சந்தர்ப்பங்களில் மோதுப் படுவதுண்டு. ஆனால் திறமையையும் நுண்ணிய ஆற்றலையும் தொழிலில் நேர்மையையும் பொறுத்தளவில் என் மனதில் என்றுமே ஒரு தனி மதிப்பு அவர் மீது. தனது வேலையைக் கச்சிதமாகவும், நுட்பச் செறிவுடனும், தனித் துணிச்சலுடனும் செய்து முடிப்பதில் தனித்திறமை வாய்க்கப் பெற்றவர். இடையிடையே தொழிலுக்கு ஏதுவாகக் கயிறு திரிப்பதிலும் மகாமன்னன் இவர். மேலை நாட்டில் பிறக்க வேண்டியவர். நமது நாட்டின் பேரதிர்ஷ்டமோ அல்லது மேலைத் தேசங்களின் துரதிர்ஷ்டமோ அவர் இலங்கைத் திருநாட்டில் அவதரித்து விட்டார். பெயர் நித்தியலிங்கம். இவரை நீங்களும் தெரிந்து வைத்திருக்க விரும்பினால் யாழ்ப்பாண நகரத்தில் நடைபெறும் முக்கிய நிகழ்ச்சிகளில் இவரது நடமாட்டத்தைக் கண்டு, இவர் தான் அவர் என உணர்ந்து கொள்ளலாம். அல்லது 'செய்தி வேட்டை' என்ற சிறுகதையில் இவரைத் தரிசித்துப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

நான் தினசரி எனது தொழிலகத்திற்கு நடந்து செல்லும் பொழுது எந்த நாளும் ஒரு பிரகிருதியைச் சந்திப்பது வழக்கம். முன்னால் மாடுகள் ஊர்வலம் போக, பின்னால் பூவரசம் தடியுடன் "ந்தா.....! ந்தா!" என மாடுகளை விரட்டிய வண்ணம் கெந்திக் கெந்தி நடை போடும் இந்தப் பிரகிருதியின் உண்மைப் பெயர் கிட்டிணன். நீண்ட நாட்களாக நான் இந்தக் கிட்டிணனை அவதானித்து வந்துள்ளேன். வாய் நிறைய வெற்றிலை போட்டுக் குதப்பிக் கொண்டு 'புளிச் புளிச்' என ரோட்டெல்லாம் துப்பிய வண்ணம், வீதி அனைத்துக்கும் தண்ணைத் தானே சக்கரவர்த்தியாக முடி சூட்டியவாறு கிட்டிணன் நடந்துவரும் காட்சி இருக்கின்றதே - அற்புதம்! - அபாரம்!

நிருபர் நித்தியலிங்கத்திடம் கதையோடு கதையாக ஒரு நாள் இவரைப் பற்றிச் சொன்னேன். அவரும் இவரைக் கவனித்து வருவதாகச் சொன்னார். ஒரு நாள் ராணி சினிமாத் தியேட்டருக்கு முன்னால் கடலைக்காரியிடம் பாக்கு வெட்டியால் அடி வாங்கிய புதிய சுவாஸ்யமான சம்பவத்தையும் நிருபர் நம்பத் தகுந்த புத்தம் புதுச் செய்தியாகச் சுடச் சுடச் சொல்லி வைத்தார். அதையும் இதையும் இணைத்தேன். மாடுகளைப் பின்னணியாக மேய வைத்தேன். 'முற்றுவெளி' உருவாகி விட்டது. சின்னக் குட்டியன் என்ற பாத்திரம் எனது கதாநாயகர்களிலேயே சிறந்தவனாகச் சிருஷ்டிக்கப் பட்டு விட்டான். இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றான்.

எழுதுவதிலேயேதான் நான் இன்பங் காணுகின்றேன். எழுதும் பொழுது எனக்கேற்படும் மனமகிழ்ச்சியும் இதய எழுச்சியுமே என்னைப் பொறுத்தவரை சுவாக்க சுகங்களாகும். எழுத எழுதத்தான் எனக்கு வாழ்வே சுவை நிரம்பியதாகவும்

அர்த்த புஷ்டியுடையதாகவும், பூரண பொலிவு நிறைந்ததாகவும் விளங்குகின்றது. ஈழத்தில் பேனா பிடிப்பவன் போர்க்கள வீரனுக்கு சமமானவன். தென்னிந்தியச் சினிமாப் படங்களின் தரங்கெட்ட கருத்துத் தாக்கத்தைச் சாடியும் - தமிழகத்து சஞ்சிகைகளின் நச்சு இலக்கிய வாந்தியெடுப்புகளை எதிர்த்தும் இங்குள்ள முற்போக்கு எழுத்தாளன் போராட வேண்டியுள்ளது. தமிழ் நாட்டிலிருந்து வியாபாரக் கண்ணோட்டத்தில் இங்கு திணிக்கப்படும் இவ்வித நாசகரக் கருத்துக்களை எதிர்த்துப் போராடும் இவ் இலக்கியச் சமரில் எனது பேனாவும் தனக்குரிய கடமையைச் செவ்வனே செய்து வந்துள்ளது. காத்திரமான இக்கருத்துப் பேராட்டம் எனது எழுத்திற்கு புதிய வலிவையும், வனப்பையும் ஊட்டி ஊட்டமளித்துள்ளது. எனவே சமுதாயக் கடமைகளைச் செய்வதிலும் நான் பேருவகை அடைகிறேன்.

தினசரி எனக்குப் பலவகைப்பட்ட கடிதங்கள் வருவதுண்டு. பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், எனக்குக் கடிதம் தரும் தபால் சேவகர்களில் இளைஞன் ஒருவன் அடிக்கடி வருவான். எனக்குக் கடிதங்களைத் தரும்பொழுது விசித்திரமாக என்னைப் பார்ப்பான் அவன். சொண்டுக்குள் சிரித்துக் கொள்வான். நான் சிரித்து வைப்பேன். நட்பு வளர்ந்தது. கூடவே எனக்கொரு கதைக் கருவும் அருக்கூட்டியது. இன்று அந்தத் தபால் சேவகன் எங்கோ ஒரு பகுதியில் தனது கடமையைச் செய்து கொண்டிருக்கலாம். பல இலக்கிய நண்பர்களின் உள்ளத்தில் போஸ்ட்மேன் ஆசீர்வாதம் ஜீவத்துடிப்புமிக்க பாத்திரமாக நின்று நிலவுவான் என்பது திண்ணம். 'சிலுவை'யில் தோன்றும் கதாபாத்திரம் இந்தத் தபால் சேவகன் ஆசீர்வாதம் தான்.

எனது மைத்துனர் ஒருவர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து நாற்பது மைல் தூரத்திலுள்ள கிளிநொச்சி என்ற ஊரில் வசிக்கிறார். நானும் அவரும் நெருங்கிய நண்பர்கள். தனது மக்களால் அன்பு செலுத்தப் படாத கிழவனார் ஒருவர் இவரிடம் அடைக்கலம் புகுந்தார். அவரும் அன்பு செலுத்திப் பராமரித்தார். திடீரென ஒரு நாள் அக்கிழவனைக் கார் மோதிவிட்டது. பின்னர் இறந்து விட்டார். உயிருடன் வாழும்போது பெற்ற பிள்ளைகளிடம் அன்பிற்காக ஏங்கிய அதே முதியவருக்கு இறந்த பின்னர் மிக ஆடம்பரமாக மரணச் சடங்கு நடத்தினர், மக்கள். பாடை சுமந்தான் ஒருவன். பதறித் துடித்தான். மற்றொருவன். இது நடந்த நிகழ்ச்சி. வீரவாகு அம்மன் உருவாகி விட்டார். 'வாய்க்கரிசி' கதை பிறந்து விட்டது.

நாம் பார்க்கும் ஒரு சிறு சம்பவம். கேட்கும் ஒரேயொரு வசனம். சேகரிக்கும் சின்னஞ் சிறு தகவல், நமக்கு ஏற்படும் புதுப்புது அனுபவங்கள். நாம் சந்திக்கும் மனிதர்கள் ஆகிய சகலவற்றிடமிருந்தும் நமது சிருஷ்டிக்கு வேண்டிய ஜீவதாதுவை நாம் கிரகித்துக் கொள்ள வேண்டும். அத்துடன் எல்லாவற்றிடமிருந்தும் கற்றுக் கொள்ளவும் வேண்டும், மக்கள் கலைஞன் இப்படியாகத்தான் உருவாகி வருவான். நாம் சேகரித்த, கற்றுக்கொண்ட இச்சிறு விஷயங்கள் அந்தந்தச் சமயங்களில் மிகச் சாதாரணமானவைகளாகத் தோன்றினாலும் - ஒரு காலமுமே அவை வீண் போவதில்லை. எதிர்பாராத சமயங்களில் அடி மனசில் பதியப்பட்டுள்ள இச்சிறு சம்பவங்கள் பின்னர் கை தந்து உதவும்.

நடுச் சாமம். திடீரென சின்னம்மா வீட்டிலிருந்து பிலாக்கண ஒலி. பதறித் துடித்து ஓடிப்போய் விசாரிக்கின்றேன். ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து தந்த வந்திருக்கிறதாம். மனதில் ஊமை நடுக்கம். பிரசவத்திற்காக சேர்க்கப் பட்டிருக்கும் சின்னம்மா மகள் மகேஸ்வரிக்கு 'அபாயம். உடன் வரவும்.' எனத் தந்த வாசகம் சொல்லியது. ஆஸ்பத்திரிக்கு விரைகின்றோம். உண்மை நிகழ்ச்சியான இதற்குச் சற்றுத் தலையும் வாலும் வைத்து ஓட்டினேன். தம்பிப்பிள்ளை கொக்குவில் கிராமத்திலிருந்து நடையை எட்டிப் போடுகிறான். பூமணி மருத்துவ விடுதிக் கட்டிலில் படுத்துச் சுகமாகத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். 'குறள் வித்தை' பாத்திரங்கள் உருவாக்கப்பட்டு விட்டன.

மனிதன் எவ்வளவுதான் நாகரிகம் பேசினாலும், பண்பாட்டைப் பற்றிப் பித்தினாலும் கண்ணியத்தைப் பற்றிப் பறை சாற்றினாலும் தனிமையில் இருக்கும் ஒரு பெண்ணிடம் - அதுவும் அவள் அழகிய கவர்ச்சி நிரம்பிய கன்னிப் பெண்ணாக இருந்து விட்டால் - எப்படியெல்லாம் இனிச்சவாய்த்தனமாக வழிந்து கொள்வான் என்பதை நான் அறிந்து வைத்திருக்கும் சில பெரிய மனிதத் தன்மைகள் மூலம் புரிந்து வைத்திருக்கின்றேன். எனக்கு ஒரு இளம் யுவதியைத் தெரியும். நல்ல அழகி, அவள். அத்துடன் புதிய கருத்துக்களும் நல்ல பண்பாடும் உடையவள். இக் கன்னிப் பெண் பலரும் தொடர்பு கொள்ளும் ஒரு பொது சனத் தொடர்பு அதிகாரியாகக் கடமையாற்றுகிறாள். தனக்கேற்பட்ட சின்னஞ்சிறு சம்பவங்களை, நகைப்பிற்கிடமான நிகழ்ச்சிகளை - எனக்குச் சிரித்துக் கொண்டே சொல்வாள். அவளது அனுபவங்களைக் கோர்வைப்படுத்தினேன். என்னிடம் நிறைந்துள்ள வார்த்தை வளங்கள் அனைத்தையும் பெய்து கதாபாத்திரமான மிஸ். மாலினி வேலுப்பிள்ளையைத் தோற்றுவித்தேன். 'காகிதக் காடு' பிறந்து விட்டது.

முடிக்கு முன் கடைசியாக.

என்னுள் கிளர்ந்தெழுந்த தனித்துவமான தார்மீக ஆவேசம் என்னைக் குடைந்து குடைந்து எழுதத் தூண்டியது. என்னால் எழுதாமல் இருக்கவே முடியவில்லை. அப்படி மனசில் ஒரு ஊமை வேதனை, என்னை இச்சக்திக்கு ஆப்படுத்தியது, குழந்தையின் சுற்றுப் புறங்களின் துன்பமிகு தாக்கங்களாகவும் அதை நான் ஊன்றி அவதானித்ததாகவும் இருக்கலாம். அல்லது வெகுசனத் தொடர்பின் வெளிப்படாடாகவும் இருக்கலாம். என்னுள் கிளர்ந்தெழுமும் இச் சிருஷ்டிச் சக்தியை இன்னும் செம்மைப் படுத்தி, பிரகாசமாக்கி, வலிமை பெற்றுத் துலங்கச் செய்வதற்காகவே நான் இயங்கி உழைத்து வருகின்றேன். நேற்றிருந்த நான் இன்றோ, இன்றுள்ள நான் நாளையோ இல்லாமல் போகலாம் புதிய புதிய வளர்ச்சிக் கட்டப் படிக்கட்டுகளில் முன்னேறி நடைபோடவும் தினசரி புதுப் புது வழிகளில் உழைத்து வருகின்றேன். நான் நடந்து வந்த பாதைகளில் கண்டு கதைத்துப் பழகிய பாத்திரங்கள் தான் இவர்கள். இன்னும் பலர் இருக்கின்றனர். வேறு சிலர் இன்னம் சிருஷ்டிக்கப்பட வேண்டியவர்கள்.

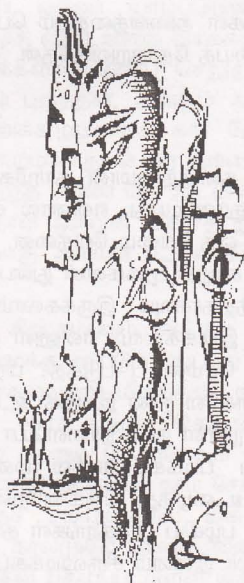
நான் எங்கு பிறந்தேனோ, எங்கே மனிதனானேனோ, எங்கே மனிதனாக மதிக்கப்பட்டேனோ, எவர் எவர் என்னை நேசித்தது மாத்திரமல்ல, தங்களது

பண்பு நிறைந்த மனுஷத் தனங்களால் எனது இதயத்தையே குளிப்பாட்டிச் சுத்தப் படுத்தினார்களோ அவர்களைப் பற்றியே - அந்த மறக்கப் பட்ட ஆனால் மறக்க முடியாதவர்களைப் பற்றியே எழுதி எழுதிக் குவித்தேன். என் நெஞ்சில் நிறைந்தவர்களையே சிருஷ்டித்து உலவவிட்டேன்.

நான் வேறு, எனது கதாபாத்திரங்கள் வேறு எனக் கிடுகுவேலி கட்டி நம்மைப் பிரித்துப் பார்த்துவிட முடியாது. ஏனெனில் என்னில் அவர்களையும், அவர்களில் என்னையும் பார்த்துப் பழக்கப்பட்டவன், நான்.

அமைதியாக இருந்து சிந்திக்கும் இந்த வேளையில் இன்னும் என் முன்னால் மிகப் பெரிய நீண்ட நெடு வழி விரிந்து பரந்து கிடப்பதையே காணுகின்றேன். பயணம் தொடர்ந்து நடைபெறும்போது எந்தெந்தப் புதுமுக மனிதப் பாத்திரங்களைப் பார்க்கப் போகின்றேனோ?

எதிர்காலமே இதற்குப் பதில் சொல்லட்டும்!

என்னால் மறக்க முடியாத எனது கதாபாத்திரம்

‘இது சவரக் கடையல்ல. எனது சர்வகலாசாலை!’ என்று மனம் நிறைந்த பெருமையுடன் எனது தொழிற் கூடத்தைப் பற்றி நான் அடிக்கடி சொல்வது வழக்கம். எனது நண்பர்களுக்கும் இது தெரியும். பிரபலம் பெற்றுள்ள வசனம்து.

பின் நோக்கிப் பார்க்கும் பொழுது, நான் அடையும் பெருமை நியாயமானது தான் என்று இன்று எனக்குப் படுகின்றது.

இங்கிருந்தேதான் இதயத்திற்குத் தேவையான உணவையும், எனது இலக்கியத்திற்குத் தேவையான என் வாழ்வுக்குத் தேவையான ஊதியத்தையும் பசளையையும் பெற்றுக் கொண்டு வளர்ந்து வந்திருக்கின்றேன், நான்.

கடந்த கால் நூற்றாண்டு காலமாக - 1939 தொடக்கம் இதே தொழிலகத்தில் எத்தனையோ மனிதர்களை நான் சந்தித்திருக்கிறேன்.

ரசமான மனிதர்கள்! மனிதர்கள்தான் எத்தனை பேர்கள்!

ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், வைத்தியர்கள், வழக்கறிஞர்கள், கௌரவமான பெரிய மனிதர்கள் என விளம்பரப் படுத்தப்பட்டவர்கள், தொழிலாளிகள், கடைச் சிப்பந்திகள், அரசாங்க ஊழியர்கள், பஸ், கார், டாக்ஸி டிரைவர்கள், முடிச்சுமாறிகள், நிருபர்கள், சண்டியர்கள், வாய்ச் சவடால்காரர்கள், இலக்கியச் சநாதனிகள், ஈழத்து இலக்கியத்தைக் புனருத்தாரணம் செய்யப் புறப்பட்டோம் எனப் புலம்பிப் பின்னர் மாயமாக மறைந்துவிட்ட காளான் எழுத்தாளர்கள், சாதித் திமிரும் குல அகம்பாவமும் கொண்ட மனித குலச் சத்துருக்கள், குடிகாரர்கள், உச்சக்கட்ட அறியாமையும் அவிவேகமும் நிரம்பப் பெற்ற ரோட்டோரோ மியோக்கள், பணக்காரச் சோம்பேறிகள், அரசியல்வாதிகள், உயர்ந்த உள்ளமும் எளிமையான உருவமும் கொண்ட உண்மை மனிதர்கள் இன்னும் எத்தனை

எத்தனையோ மனிதர்களையெல்லாம் இந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளில்..... நான் கண்டிருக்கிறேன்.

கண்டு பேசி, சிரித்து, சினந்து, எனக்குள்ளும் சிரித்து, மனதில் பதிய வைத்து, பதியவைத்துள்ளவர்களுடன் வெளியே சந்திப்பவர்களின் குணாதிசியங்களை ஒப்பிட்டு ஒப்பு நோக்கி, அவர்களது குணதோஷங்களின் முரண்பாடுகளை அவதானித்து, எனக்குள் நானே ஒரு புது உலகைப் படைத்து, சஞ்சரித்து வந்துள்ளேன்.

பார்க்கப் போனால் கஸ்தூரியார் வீதியிலுள்ள ஒரு சிறிய சலூன். ஆனால், அது ஒரு தனி உலகம். இங்கே தினசரி பலப் பல பிரச்சினைகள் அலசப்படும். பல விவாதங்கள், பல கோணங்களில் நடை பெறும். பலவிதமான கருத்துச் சர்ச்சைகள் இடம் பெறும்.

எனது தொழிலகம் ஒரு புதுக் களம். அது ஒரு தனித் தளம்.

எழுத்தாளன் என்பதை விட, மனிதன் என்பதில் எனக்குத் தனிப் பெருமை இதில். எழுத்தாளனாகவும் தனிப் பட்டவனாகவும் ஒருவன் வளர விரும்பினால், மக்களுடன் சேர்ந்து உழைத்து, அவர்கள் வளர உதவ வேண்டும் என்பதே எனது கருத்தாகும்.

மக்களின் உணர்ச்சிகளையும் ஆசாபாசங்களையும் முற்று முழுதாக உணர்ந்து, புரிந்து, எப்படி அவர்களுடன் இணைந்து வாழ்வது என்பதை எனக்குக் கற்றுத் தந்ததே எனது தொழில் அனுபவம்தான்! - எனது தொழிலகம் தான்!

இதற்கு வெளியேயும் ஓர் உலகம் உண்டு என்பது எனக்குத் தெரியும்.

அப் பரந்த வெளியில் - யாழ்ப்பாணத் தெரு வீதிகளில் பறந்து திரிவது என்றால் நான் வானம் பாடியாகி விடுவேன். தொழில் நேரங்களில் கூட, நான் என்னையறியாமலே வீதி வலம் வரும் திருப்பணியில் இறங்கி, தொழிலை மறந்து போவதுமுண்டு. தொழிலகத்தில் கதைத்துப் பேசிச் சிரித்த மனிதர்களை வீதியோரத்தில் புதுக் கோலத்தில் கண்டிருக்கிறேன். முன்பின் காணாத மனிதர்களைப் பார்ப்பதுமுண்டு, அங்கே.

என் மனக் கதவை என்றுமே நான் தாளிட்டதில்லை.

தாளிடப்படாத எனது மனக் கதவின் அறையிலிருந்தே எடுக்கப்படும் மனிதர்கள், பாத்திரங்களாகப் புதுப்பிக்கப் படுகின்றனர். எனது கதைகளில் வரும் எந்தவொரு பாத்திரமுமே என்னால் கற்பனை ரூபத்தில் சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்களல்ல. மாறாக மக்கள் மத்தியிலிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்டவர்கள், அவர்கள்.

மக்களை நேசிப்பவன் நான். அதே போல், எனது பாத்திரங்களையும் அத்தியந்த வாத்தஸ்யத்தோடு நான் நேசிக்கின்றேன். ஏனெனில் மனிதப் பண்பின் உயர்வுகளையும் இழிவுகளையும் பாத்திரங்களாக்கி உயிர்த் தறி கொண்டு நெய்திருக்கின்றேன். தனித் தனியாக ஒவ்வொரு பாத்திரத்தின் கண்டு பிடிப்பிற்குமே

ஒவ்வொரு தனித் தனியாய் சுவாரஸ்யமான கதைப் பின்னணியுண்டு. பங்குண்டு.

இங்கே கேள்வியை அவதானிக்க வேண்டும். 'என்னால் மறக்க முடியாத எனது பாத்திரம்' என்பதே தலைப்பு.

உங்களில் அநேகர் எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான தண்ணீரும் கண்ணீரும் தொகுப்பைப் படித்திருப்பீர்கள். படிக்காதவர்கள் இருந்தால் கேள்விப் பட்டாவது இருப்பீர்கள். அத்தொகுதியில் பத்தாவதாக இடம் பிடித்துள்ள சிறுகதையின் பெயர்தான். ஞானம். பலர் அக்கதையைப் படித்திருக்கிறார்கள். அக்கதையின் ஆரம்பத்திலேயே அறிமுகமாகி விடுபவன் தான் எனது இதய விடுதியின் வருந்தாளியான கந்தையா அண்ணன்.

-என்னால் மறக்க முடியாத பாத்திரமும் இதே ஷோக்கெல்லோ கந்தையா அண்ணன்தான்!

இந்தக் கந்தையா அண்ணனை நான் சந்தித்த சமீபத்திய வரலாறே மிக மிகச் சுவாரஸ்யமானது. ரசனை மிக்கது. சொல்லப் போனால் புழுதி முடிய மனித விக்ரகத்தின் அகழ்ந்தெடுத்த கண்டுபிடிப்பு.

யாழ்ப்பாணத்தின் கற்பக விருட்சமான பனைமரம் கொடியேறிவிட்ட காலம். பெர்வரியோ, மார்ச், அதாவது பணங்கள் கொள்ளை மலிவு விலையில் கிடைக்கும் காலம் 1960ம் ஆண்டு முதற்பகுதி.

கொழும்பில் வதியும் யாழ்ப்பாணக் குஞ்சுகளான காற்சட்டைத் தம்பிகள் சனி, ஞாயிறு வார விடுமுறைத் தினங்களைக் கழிக்க உதவி புரியும் எம்பிரான் பனைமரத் தம்பிரான் புன்னகை பூத்து. மலிவுத்தேன் பிலிற்றும் அந்தக் காலத்தில் தான் நான் எனது மறக்கமுடியாத பாத்திரத்தை வீதியோரம் திருகூறாகச் சந்தித்தேன். அவர்தான் 'ஞானம்' கதையின் கதாநாயகன் கந்தையா அண்ணன். அவரது இயற்பெயரும் கந்தையா அண்ணன் தான்!

“டேய்.....! ஆர்ரா அவன்? நான் தான்ரா கந்தையா..... அண்ணன்..... இந்த ஈரேழு லோகத்துக்கும் இவன்தான்ரா ஆளப்பட்ட ராசா.....! ஆய்ங்!”

பறங்கித் தெருவினுள்ள 'பிரிமியர் கபே'யில் ஒரு சிறு வட்ட இலக்கிய நண்பர்கள் சந்திப்பு அப்பொழுது தினசரி நடைபெறுவது வழக்கம். என் கடை முடியதும் அல்லது அதற்கு முன்னரும் நான் நேரே அங்கு செல்வேன். நண்பர் ஏ. ஜே. கனகரெட்னா அப்பொழுது சென்ட். பட்ரிக்ஸில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார். அவர் அங்கு இருப்பார். அமுக சுப்பிரமணியம் இடைக்கிடையே வந்து கலந்து கொள்வார். மற்றும் ஓர்ரண்டு, அன்று யாழ்ப்பாணத்தல் முகாமிட்டுள்ள இலக்கிய நண்பர்களும் கலந்துகொள்வார்கள். அது இலக்கியப் பரபரப்பு மிக்க காலம். கனகரெட்னா 'மௌனி வழிபாடு' எழுதிய கால கட்டம். நான் எனது முதலாவது கதைத் தொகுதிக்குரிய தயாரிப்பு வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்த சமயம்.

பல இலக்கியப் பிரச்சினைகள் பற்றித் தாக்கிப்போம். படித்த சிறுகதைகளைப்

பற்றிக் கருத்துப் பரிமாறுவோம். - எனது 'முற்றவெளி' கதைக் கருவைப் பற்றி கனகரெட்னாவிடம் அபிப்பிராயம் பரிமாறியதாக ஞாபகம் - 'கரும்பலகை' கதையின் பின்பகுதியை மாற்றி எழுத வேண்டும் என கையெழுத்துப் பிரதியிலேயே படித்துவிட்டு ஆலோசனை கூறினார். நண்பர் அழகு சுப்பிரமணியம் - அப்படியான சுமுகமான உறவுகளுடன் கலந்து பேசுவோம். பின்னர் தேநீர் அருந்திவிட்டு இலக்கிய வட்டம் கலைந்து செல்லும். மிஞ்சி இருப்பவர்கள் நானும் கனகரெட்னாவும். இருவரும் அப்படியே கடற்கரைத் தெருவோரம் ஒரு குட்டி உலாத்தல் போடுவோம். வசதியென்றால் ஒரு தடவை கிறாண்ட் ஹோட்டல் படிக்கட்டில் ஏறி இறங்குவோம். இத்தனைக்கும் இரவு பத்துமணியாகிவிடும். கடைசியாக கனகரெட்னாவை அவரது இல்லத்தில் விட்டு விட்டு, நான் எனது வீட்டிற்குத் திரும்பிவிடுவேன்.

-இது அப்பொழுது தினசரி நடவடிக்கை.

ஒருநாள், நானும் நண்பரும் அவரது வீட்டிற்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தோம். கனகரெட்னாவின் வீடு முன்றாம் குறுக்குத் தெருவும், பாங்ஸால் வீதியும் சந்திக்கும் முனையில் இருந்தது. எதிரே ஓட்டுக் கிட்டங்கிகள். சில வீடுகள்.

“டே.....ய்! நான் ஆர் தெரியுமாடா? கந்தையா அ.....ண்.....ண.....ன்! வெள்ளாளனடா! இந்தப் பள்ளுப் பறை பதினெட்டுச் சாதியளோடையும் சேர்ந்து ஓடு தூக்கிணப் போலை, நான் குலங் கோத்திரத்திலை குறைஞ்சு போயிடேல்லை. இந்தத் தேசத்துக்கில்லை இந்த ஈரேழு பதினாலு லோகத்துக்குமே இந்தக் கந்தையா அண்ணன் தான்ரா ராசா!”

நிமிர்ந்து நிற்க முடியாமல் தள்ளாடியது அந்த உருவம்.

மங்கலான மின்னொளியின் வெளிச்சத்தில் கந்தையா அண்ணன் குதித்து, தெருவை நிர்தாளிப் படுத்தியது தெரிந்தது.

இரவு விளக்கு வைத்த பின் சன நடமாட்டமே இருக்காது அந்த வீதியில். தெரு வெறிச்சோடிப் போயிருக்கும். யாராவது இரண்டொருவர் அத்தி பூத்தது போலத் தென்படுவதே அபூர்வம். இரவு ஒன்பது பத்து மணிக்கு மேல் சொல்லவே வேண்டியதில்லை. தெருப் பொறுக்கி மாடுகளையோ நாய்களையோ இரண்டொன்றைக் காணலாம். அவ்வளவேதான்.

அந்த நேரத்தில் எங்கள் ஷோக்கெல்லோ கந்தையா அண்ணன்தான் அந்தத் தெருவுக்கே மன்னன்! - ராசா!

மின்சார விளக்குக் கம்பத்திற்கு ஓங்கி ஓர் உதை கொடுத்தார். இரண்டொரு தூவுண வார்த்தைகள். நிமிர்ந்தார். “டே.....ய்! நான் ஆர் தெரியுமே? ஆய்ங்..... சுண்டியெடுத்த தேரேறின வட்டுக் கோட்டை வெள்ளாளன்ரா நான்! ஆய்ங் ராசாத்தீட்டை இருந்து எனக்கு தந்தி வந்திருக்கடா..... தெரியுமோ? ஆய்ங்.....!”

சிலம்படிகாரனின் படிமான நடை நடந்து, நடு ரோட்டில் குனிந்து நிமிர்ந்து, கைகளால் நாட்டிய முத்திரை காட்டி நெளித்துக் காட்டினார்.

காறிக் காறி எச்சிலைத் துப்பினார். கீழே.

திட்டுத் திட்டாக அழுக்கு பிடித்திருந்த நாலு முழக்காவி வேட்டி. மடித்துச் சண்டிக் கட்டாகக் கட்டிய திருக்கோலம். தோளிற் கிடந்த சும்மாட்டுத் துண்டு தற்காலிக தலைப்பாகையாக முடி சூட்டப் பட்டிருந்தது. தெரிந்த தலை மயிர்ப் பற்றைக்குள் பிரி பிரியாக நரை மயிர்கள் திரண்டிருந்தன. வயது ஐம்பது இருக்கலாம். ஆனால், வயதுக்கு மீறின மூப்பு. குரோதமும் வன்மமும் கூட்டுக் கலந்த காகப் பார்வை. மயிரடர்ந்த புருவமும் தாடியும்.....

மின்சார வெளிச்சக் கம்பத்தின் கீழ் அளவுக்கு மீறின போதையுடன் நின்ற கந்தையா அண்ணனை முதன் முதலாகத் தரிசித்த திருக்காட்சி இதுவேதான்.

கிட்டே நெருங்கி விட்டோம்.

நண்பர் கனகரெட்டா தனது வழக்கமான சிரிப்புடன் “என்ன கந்தையாண்ணை! என்ன சங்கதி?” என்று விசாரித்தார்.

“ஓ..... ஆரு? புரக்கராசி வீட்டுத் தம்பியே? அப்ப வாரும்.....” என்று வழி விடுவதுபோல ஒதுங்கி நின்றார், கந்தையா.

“இந்தா சும்மா சத்தம் கித்தம் போடாமல் போய்ப் படு!”

“ஓம் தம்பி. நான் போய்ப் படுக்கிறேன்.”

துயரம் தோய்ந்த ஆழ்ந்த மௌனம் அங்கே நிலவியது.

ஆடி, அசைந்து, நடந்து சென்ற அவர் அடுத்த மின்சாரக் கம்பத்தண்டை நெருங்கிவிட்டார். மீண்டும் தனது திருவாயைத் திறந்து விட்டார். ஒரே ஆங்கார, ஓங்கார வார்த்தைகளின் ஒலிக் குழப்பம் எங்கள் காதை வந்து தாக்கிச் செவிடுபடுத்தியது.

படியேறிய நான், விடைபெற்றுத் திரும்பினேன்.

“ஜீவா, இவரை வடிவாக் கவனிச்சு வை” என்றார் கனகரெட்டா.

திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தேன். தெருவோரம் நின்று கொண்டிருந்தார் கந்தையா அண்ணன். எனக்குப் பேச்சுக் கொடுக்க ஆசை. “என்ன கந்தையாண்ணை, எப்படிச் சுகம்?”

அவரது அலையும் பார்வை என்மீது ஒருகணம் நிலைகுத்தி நின்றது. நித்தம் போதைப் பழக்கத்தினால் சிவந்து வெளுறிப் போன வீங்கிச் சிறுத்த எலிக்குஞ்சுக் கண்களால் என்னைக் கூர்ந்து பார்த்தார். ஒரு குறும்புக்காரர் சிறுவனின் துடுக்குத்தனத்துடன், “சடாப்பிய மவுத்!” என்றார், திடீரென்று.

நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. மலைத்து விட்டேன்.

தொடர்ந்து, “சடாப்பிய மவுத் எண்டால்..... ராசாதீன்ரை பாஷையிலை. வாயைப் பொத்தா எண்டு அர்த்தம்” என்று விரித்துரைத்து விளங்கப்படுத்தினார்.

வலுக்கட்டாயமாக ஒரு புன்சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டேன். நான்.

“சரி. அப்ப வாறன் கந்தையாண்ணை”.

“ஓ...யே....ஸ்.....!”

இப்படியே தொடர்ந்து இரண்டொரு நாட்கள்.

நாலாம் நாளோ ஐந்தாம் நாள்.

நானும் கனகரெட்னாவும் நடந்து தீர்த்த பின் வீட்டில் இருந்து சம்பாசித்துக் கொண்டிருந்தோம். முதல் நாள் இரவு இரண்டு போலீஸ்காரர்கள் கந்தையாண்ணனுக்குச் செப்பமான அடிகொடுத்ததையும், சும்மாட்டுத் துண்டைப் பறித்து சாக்கடைக்குள் எறிந்து விட்டுப் போனதையும் கதை கதையாகச் சொன்னார். நண்பர் ஏ. ஜே.

அன்று தெருவில் சத்தமில்லை. வீதி வெறிச் சென்றிருந்தது.

மனதில் ஒரு தவிப்பு நிலை எனக்கு.

திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தேன்.

ஒரு வீடு. வீட்டில் படிக்கட்டு தெருவிலிருந்தே ஆரம்பிக்கின்றது. அந்தப் படிக்கட்டில் சம்மணம் கூட்டி உட்கார்ந்திருந்தார் கந்தையா அண்ணன். முன்னால் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. சோற்றுப் பார்சல். பக்கத்தே பால் டின் தகரப் பேணியில் தண்ணீர் இருந்தது.

கீழ் நோக்கித் தொங்கி இருந்தது அவருடைய தலைபார்வை.

இரங்கத் தக்க தோரணையில் அவர் உட்கார்ந்திருந்து, தனக்குத் தானே புலம்பத் தொடங்கினார். “நான் ஆர்? ஒரு அனாதை. நாளைக்கு நடு ரோட்டிலை செத்தால் கூட, ஏனெண்டு கேக்க இந்த ஊரிலை.. ஏன் இந்த லோகத்தலை எனக்கெண்டு ஒரு சாதியில்லை. இனமா..... சனமா? இந்தா பார்..... இந்தப் படிக்க கல்லிலை வைச்சுத் தின்னுறன். இந்தப் படியிலை படுத்துப் புரளுறன். நான் ஆர்...? ஒரு கேடு கெட்டுப் போன அனாதை, கஷ்டப்பட்டுத்தான் உழைச்சுச் சாப்பிடுறன். பிச்சை வாங்கேல்லை இருந்தாலும் என்னைப் போட்டு அடிக்கிறான்கள்.... கொல்லுறாங்க..... ஏனெண்டு கேக்க எனக்கெண்டொரு நாதியில்லைத் தானே.....?”

கேட்பவர் எவர் நெஞ்சத்தையும் சுலபமாகத் தொட்டு நெகிழ்ந்து விடச் செய்யும் வார்த்தைகள் என் நெஞ்சைத் தொட்டன.

அக்குரலில் தான் எவ்வளவு துயரம் இழையோடிப் போயிருந்தது.

அப்பொழுது அவர் முன் எப்பொழுதையும் விட, மிகப் பரிதாபமாகக் காட்சி தந்தார்.

நான் என்னை மறந்து நின்று விட்டேன். என் கண்கள் பனித்தன.

நேற்று வரைக்கும் இந்த நாட்டிற்கே. ஏன் ஈரேழு உலகத்திற்குமே தன்னைத்தானே முடிசூட்டிக் கொண்டு இந்த வீதியை ஆண்டுகொண்டிருந்த ஷோக்கெல்லோ கந்தையா அண்ணன் இன்று புழுதி மண்டிய யதார்த்த உலகில் தன்னைத் தானே அடாபதை என்கிறார். 'ஆர் எனக்கிருக்கனம்?' என்கிறார்.

-எத்தகைய முரண்பாட்டு மனோபாவம்?

நான் எழுத்தானன்! என்னுள் தார்மீக அவேசத் தீப்பிளம்பு ஒன்று சுடர் விட்டு எரிந்தது!

'-நீ இனி அநாதை இல்லை! உலகத்தின் அன்பை எல்லாம் உனக்குத் திரட்டித் தந்தே திருவேன்.'

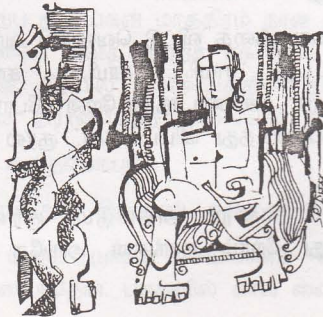
எனது பேராயுதமும் போராயுதமுமான பேனா இயங்கியது. அடுத்த இரண்டொரு நாளில் ஒரு சிறுகதை உருவாகிவிட்டது. அக்கதையின் பெயரே 'ஞானம்' என்பது. அக்கதையின் நாயகன் பெயரே கந்தையா அண்ணன். என்றுமே என்னால் மறக்க முடியாத பாத்திரத்தின் பெயரும் இதுவேதான்.!

எனக்கு அதுவே போதும்!

நீங்கள் விரும்பினால் கூட இன்றும் மூன்றாம் குறுக்குத் தெருவில் - ஓட்டுக் கிட்டங்கிக்கருகில் - இந்தப் பாத்திரத்தை சந்திக்கலாம். ஒன்றை ஞாபகம் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நமது கற்பகத் தரு பனை கொடியேறி விட்டதா? என்பதை மட்டும் அவதானித்து வைத்து விடுங்கள்.

'ஞானம்' என்ற இந்தக் கதையை திரு. ஏ. ஜே. கனகரட்னா 'மொனாக்' என்ற பெயரில் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து 'சண்டே ஒப்ஸேவர்' பத்திரிகையில் வெளியிட்டிருந்தார்.

செக்கோஸ்லேவீகியத் தமிழறிஞர் காமில் சுவலபில் அவர்கள் 'செக்' மொழியில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டுள்ள கதைகளில் இதுவும் ஒன்று.

தமிழகப் பயணம்

1961-ம் ஆண்டு முதன் முதலில் கப்பல் ஏறித் தமிழ் நாட்டிற்குச் சென்ற நான். ராமேஸ்வரத்தில் ரயில் ஏறி மதுரைக்குச் சென்றடைந்தபொழுது நன்றாக விடிந்து விட்டது.

கப்பலில் ஒரு தாயும் அவரது மகளும் எனக்கு அறிமுகமானார்கள். அவர்கள் கொழும்புக் கொச்சிக்கடைப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர்கள். அறிமுகமாகிய அவர்கள் தாங்கள் தனியே தான் ஊருக்குப் போவதாகவும் வேறு ஆண் துணை இல்லை எனவும் நீண்ட காலத்திற்கு முன்னர் தமிழ் நாடு போனதாகவும் அப்புறம் இப்போதுதான் போவதாகவும் சொன்னார்கள். முடிவில், முடியுமானால் தங்களுக்கு என்னால் உதவி செய்ய முடியுமா? எனவும் கேட்டார்கள்.

அவர்கள் கிராமம் மதுரைக்குச் சமீபமாகவுள்ள குயவர் பாளையம் எனக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டேன்.

மதுரை ரெயில் நிலையத்தை விட்டு வெளியே வந்ததும் ஒரே கும்பல் எம்மை மொய்த்து விட்டது. “சாமி..... சாமி..... சார்..... சார்..... கூலி வேணுங்களா.....” ஜடஹா கொண்டாந்துடறேன் போவோங்களா?” எனப் பலரும் எம்மைச் சுற்றிப் பிடித்து விட்டார்கள். குரல் வளையம் சூழ்ந்து கொண்டது.

“வேண்டாமப்பா!” என்று அதட்டும் குரலில் அவர்களை மறுதலித்தவிட்டு, சிறிது நேரம் நாங்கள் அங்கே தாமதித்து நின்று கொண்டிருந்தோம்.

நம்மைச் சுற்றிக் கூட்டம் போட்டவர்கள் ஒருவர் ஒருவராக நழுவி, மற்றைய பிரயாணிகளை மொய்க்கப் போய் விட்டனர்.

ஒரு பையன் - சுமார் பன்னிரண்டு வயதிருக்கும். அவனது அந்தச் சுடர்விடும் கருவழிகளை இப்போதும் நான் ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கின்றேன். அவன் சுழன்று சுழன்று என்னையே வட்டமிட்டான். “சார்.... சார்..... நான் சுமந்து கிட்டு வரேன் சார். ஏதோ குடுக்கறதைக் குடுங்க...” எனப் பரிதாபமாக என்னைப் பார்த்து இரந்து வேண்டினான்.

அவன் போகும் வழியாகவும் காணவில்லை.

நான் ஜட்ஹா ஒன்றைப் பேசி என்னுடன் வந்த சக பிரயாணிகள் இருவரையும் அனுப்பும் முயற்சியில் மும்முரமாக ஈடுபட்டேன்.

“சார்..... சார்..... நீங்க எங்க போகணும்? ஊருக்குப் புதுஸ்சா நீங்க? நல்ல ஹோட்டல் காட்டிறேன் சார்.”

“இல்லேப்பா, நான் நடராஜ் லாட்ஜில் ரும் எடுத்திருக்கிறேன். அங்கேதான் தங்கிறேன்” என்று சொன்னேன்.

முன்னரே ஒரு நண்பரின் உதவியால் ரவுண்ட்ஹால் ரோட்டிலுள்ள அந்த ஹோட்டலில் ரும் ஏற்பாடு செய்து வைத்துள்ளதால் நான் அப்படிச் சொல்லி வைத்தேன்.

பின்னர் அப்பெண்கள் இருவரையும் ஜட்ஹா ஏற்றி அனுப்பிவிட்டு. ஒரு பெரிய பாரம் நீங்கிய மன நிறைவுடன் திரும்பிப் பார்த்தேன்.

எனது சாமான்கள் ஒன்றையுமே காணவில்லை!

அணுகண்டு வீசப்பட்ட ஹிரோஷிமா போன்ற அதிர்ச்சி கலந்த வெறுமை என்னை உலுப்பியது. ஒருகணம்.

சுற்று முற்றும் ஓடித் திரிந்து பார்த்தேன். ஊஹும்!

எடுத்த கள்ளன் என்னையே எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருப்பானா என்ன?

பாஸ்போர்ட், சொற்ப ரூபாய்கள் மாத்திரம் நான் கையில் வைத்திருந்த கைப்பையில் இருந்தனவே தவிர, மற்றச் சகலதும் பறிபோன நிலையில் ஒரு அந்நிய நாட்டின் ரெயில் நிலையத்தில் நான் தன்னந்தனியாக நின்றேன். சிந்திக்கவே திராணியற்ற நிலையில் நின்றேன்.

அத்தனையும் - அத்தனையும்.....

‘இனி என்ன செய்வது?’ இதுதான் என்னை நிறைத்துள்ள கேள்வி.

ஹோட்டலுக்குப் போய் முடிவு செய்யலாம் என்ற நோக்கத்துடன் நடராஜா லாட்ஜை அடைந்தேன். படிகளில் கால் வைத்தேன், நிமிர்ந்தேன்.

“இன்னா சார் இவ்வளவு நேரம்? நான் அப்போ இருந்து இங்கே காத்துக் கிட்டிருக்கிறேனே!”

எனது பெட்டிகளை வைத்துக் கொண்டு காத்து நின்றான் அந்தப் பையன்.

‘அப்பா..... அப்பா.....!’ அது வார்த்தைகளுக்கு அடங்கும் உணர்வல்ல. சொற்களால் சொல்வதற்கு.

சேலத்திலிருந்து பஸ்ஸில் மதுரைக்குச் சென்றேன். அடுத்த தடவை தமிழ்நாடு சென்ற பொழுது பிற்பகல் மதுரை வந்து சேர்ந்தேன்.

பஸ் நிலையத்தில் பையன்கள் நாலைந்து பேர் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். சார்..... சார்..... சாமி..... சா.....

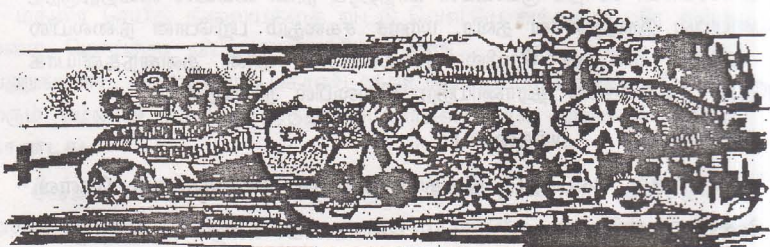
பஸ்டிக்கியிலிருந்து சாமான்களைக் கண்டக்டர் எடுத்துக் கொடுத்தான். நான் எனது சூட்கேசைப் பெறும் நோக்கத்துடன் குனிந்து சாமான்களை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

இந்தச் சமயம் பார்த்து அந்தக் கூட்டத்திலிருந்த கூலிப் பையன்களில் ஒருவன் எனது பார்க்கர் போல் பெயின்ட் பேனாவை அடித்து விட்டான். நீண்ட காலமாக நான் ஆசையாக வைத்திருந்த நல்ல எழுத்துப் பேனா அது.

நிச்சயமாகத் தெரியும். இந்தப் பையன்களில் ஒருவன் தான் அதை எடுத்திருப்பான் என்பது எனக்குத் தெளிவாகவே தெரியும்.

ஆனால் யாரைக் கேட்பது? கேட்டாலும் கிடைத்து விடுமா?

பரவாயில்லை! அனுபவத்திற்கும் கூடச் சில சமயங்களில் விலை கொடுத்துத்தானே ஆகவேண்டும்!

நதி தன் திசையை மாற்றி ஓடுகின்றது!

ஒரு நாள், இலங்கைப் பல்கலைக் கழக - யாழ் வளாகத்தைச் சேர்ந்த சில மாணவ மாணவிகள் என்னைப் பேட்டி காணவென்று நேரம் ஒதுக்கித் தரும்படி கேட்டிருந்தனர்.

வளாக நூலகத்தைச் சேர்ந்த சிவநேசச் செல்வனும் தொலை பேசியில், வரும் மாணவ-மாணவிகளுக்கு உதவி செய்யும்படி முன்னரே கூறியிருந்தார்.

இது எனக்கொரு புதுமையான அனுபவம்!

விரும்பியோ விரும்பாமலோ இந் நாட்டின் சர்வகலா சாலைகளிலிருந்தும் சில சம்பிரதாயங்கள் உடைக்கப்பட்டு உண்மைக் கலைஞர்கள் - மக்கள் எழுத்தாளர்கள் - மதிக்கப்படும் ஒரு நல்ல குழந்தை தோன்றி வருவதை இச்சம்பவம் எனக்குச் சூசகமாக அறிவுறுத்தியது. வரவேற்கத் தகுந்த நல்ல முயற்சியிது.

இம் மாற்றங்கள் ஒன்றும் தற்செயலாக ஏற்பட்டு விடவில்லை. நீண்ட நெடுங்காலமாக முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் நடத்திய இயக்கத்தின் பெறுபேறே இவை என்பதை என்னால் இப்பொழுது உணர முடிகின்றது.

'மனிதப் பண்பியல் பீட' முதலாண்டு தேர்வுக்காகத் தமிழை ஒரு பாடமாகக் கற்கும் மாணவ - மாணவியர் மேற்கொண்ட வெளிக் கள ஆய்வுக்கான தயாரிப்பே இந்தப் பேட்டி காணும் விவகாரமாகும்.

பல்வேறு வகையான ஆய்வு சம்பந்தப்பட்ட நிலையில் இந்த ஆண்டு இப்படியாக எழுத்தாளர்களைப் பேட்டி காணும் சந்தர்ப்பத்தைத் தமது ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தினர் மாணவர். ஈழத்தைப் பொறுத்தவரையில் இதுவேதான் முதல் தடவையாக இருக்கும் என எண்ணுகின்றேன்.

படைப்பாளிகள் என்கின்ற முறையில் நானும் திரு. அ. செ. மு. வும், சஞ்சிகையாளர் என்ற ஹோதாவில் நானும் 'சிரித்திரன்' ஆசிரியரும் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டிருந்தோம்.

பிற்பகல் இரண்டு மணிக்கு ஆரம்பித்த பேட்டி, மாலை ஆறு மணிக்குத்தான் முடிவடைந்தது.

இன்றைய மாணவருலகத்தைப் பற்றியெல்லாம் - குறிப்பாகச் சர்வகலாசாலை மாணவர்களைப் பற்றி - மிகப் பாரதூரமான வதந்திகள் பரப்பப்பட்டும், பிரசாரம் செய்யப் பட்டும் வருவதை நானும் படித்து வந்திருக்கிறேன். ஆனால், அதே மாணவருலகைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் - பெண்களும், ஆண்களும் - அறிவு வேட்கையால் உந்தப்பட்டு கேட்ட கேள்விகளை நினைத்து எனக்குள் நானே பிரமித்துப் போய்விட்டேன்!

எத்தனை எத்தனை வகையான கேள்விகள்.....!

அவர்கள் ஓர் எழுத்தாளனை மாத்திரம் பேட்டி காண விரும்பவில்லை. என் மூலமாக ஒரு சகாப்தத்தின் ஆத்மக் குரலையே உயிர்த் துடிப்புடன் கேட்டறிய விரும்பினர்.

நான் ஆரம்பத்தில் எழுத்துலகில் முகம் கொடுக்க வேண்டிய பிரச்சினைகளில் இருந்து, இன்று சஞ்சிகை ஆசிரியன் என்ற நிலையில் ஏற்பட்டுள்ள சிக்கலான பொருளாதார நெருக்கடி வரைக்கும் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டனர். 'ஒரு படைப்பாளியாக உள்ள எழுத்தாளன் அரசியலில் தலைமை தாங்கி நடத்திச் செல்ல முடியுமா?' என்றதில் இருந்து, இவ்வளவு 'நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியிலும்' சஞ்சிகையை உற்சாகமாக மாதா மாதம் வெளிக்கொணர் உங்களால் எப்படி முடிகின்றது? என்பது வரைக்கும் என்னைக் கேள்விக் கணைகளால் துளைத்து எடுத்தனர்.

மாணவர் உலகம் இந்த நாட்டுப் படைப்பாளிகளைப் பற்றி என்ன கருத்துக் கொண்டுள்ளது என்பதை அவர்களுடன் நான் மனந் திறந்து சம்பாவித்ததின் மூலம் புரிந்து கொண்டேன்.

இருபாலையைச் சேர்ந்த பல்கலைக் கழக மாணவி ஒருத்திக்கு எனது சிறுகதைத் தொகுதியான தண்ணீரும் கண்ணீரும் தேவைப்பட்டது. அதற்காக அப்பெண்மணியின் தகப்பனார் யாழ்ப்பாணக் கடையெல்லாம் தேடி அலுத்து விட்ட பின்னர், யாரோ என்னிடம் போனால் கிடைக்கலாம் என அறிவித்ததைத் தொடர்ந்து என்னிடம் வந்தார்.

'தேர்வுக்குப் படிக்க வேண்டும். எப்படியாவது அந்த புத்தகத்தை எனக்கு கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டும்' என ஒரு வாரமாக என்னிடம் அலைந்தார். கடையியில் என் கைப் பிரதியை - பல எழுத்தாளர்களின் கையெழுத்துப் பெற்றுள்ள என்னுடைய ஒரேயொரு பிரதியை - அவருக்கு ஒரு வார அவகாசத்தில் இரவல் கொடுத்திருந்தேன்.

அரசியலில் கருத்தால் மாறுபட்ட ஒரு சர்வகலாசாலை மாணவன் ஒரு நாள் காரியாலயத்திற்கு வந்தான். எனக்கு ஆச்சரியம்.... வரவேற்றேன். பழைய 'மல்லிகை'ப் பிரதிகள் தேவையெனவும், ஆராய்ச்சித் தேர்வுக்கு அதில் சில தகவல்களைக் குறிப்பெடுக்க, வேண்டுமெனவும் கேட்டுக் கொண்டான்.

நான் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னேன்? 'நாங்கள் தமிழ் துரோகிகளெல்லே, உங்களது கருத்துப்படி.....! நாங்கள் ஜஞ்சாம் படைகள். தமிழை விற்று வயிறு வளர்ப்பவர்கள்..... எப்படி நம்மிடம் ஆராய்ச்சிக் குகந்த தமிழ் இருக்கும்.....?'

என்னைக் கூர்ந்து பார்க்காமல் அவன் சொன்னான், 'இதெல்லாம் மேடையிலை பாருங்கோ, எலக்ஸன் காலத்துக்கு..... என்னைப் பொறுத்தவரை உங்களது அணியைச் சேர்ந்தவர்கள் தான் உண்மையாகத் தமிழை வளர்க்கின்றார்கள்..... என்னைப் போன்றவர்கள் உங்களைப் போன்றவர்களைத் தேடி வருவதிலிருந்தே இதை நீங்கள் உணரலாமே.....'

இந்தச் சம்பவத் தொகுப்புக்களிலிருந்து நான் ஒன்றைப் புரிந்து கொண்டேன். பல்கலைக் கழகங்கள் அறிவைத் தேடிப் பல்கலைக் கழகப் படிக்காட்களில் இருந்து இறங்கி வெளியே காலடி எடுத்து வைக்க ஆரம்பித்து விட்டன!

இது அறிவுத்தளத்தில் ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றங்களில் ஒன்றுதானே!

சோஷலிஸப் புரட்சிதான் எனது சிந்தனையைப் புதுப்பித்தது.

வெறும் கற்பனை உணர்வுகளுடன் ஓர் இலட்சிய சமுதாயத்தைக் கனவு கண்டு, அதைத் தமது படைப்புக்களுக்கு அடி ஆதாரமாகக் கொண்டு சிருஷ்டி நோக்காட்டு உள்ளுணர்வுடன் ஆக்கித் தந்த பல உலக இலக்கிய எழுத்தாளர்களுடன் ஒரு நிதர்சன சந்திப்பாகவும், சந்திப்பாகவும் நடைமுறையாகவும் திகழ்ந்ததுதான் சோஷலிசப் புரட்சியாகும்.

இப் புரட்சி, இந்த மண்ணில் சத்திய தரிசனத்துடன் நடைமுறைச் சித்தாந்தமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு, நிராகரிக்கப்பட முடியாத ஓர் அமைப்பாக இயங்குவதைக் கண்ட இந்தக் கற்பனை ஆராதனையாளர்கள் வியப்புடனும் அதி ஆச்சரியத்துடனும் இதை அவதானித்து வந்தனர். இதன் சர்வதேச தாக்கத்தைப் பற்றி உடன் நிர்ணயிக்க முடியாமல் தயங்கித் தியங்கினர்.

பாரதி ஒருவன்தான் இதை உடன் இனங் கண்டு உலகிற்குப் பறை அறைவித்துக் கவிக்குரல் கொடுத்த முதல் கவிஞனாக மலர்ந்தான், முகிழ்ந்தான்.

காலம் செல்லச் செல்ல, உலகத்துக் கலைஞர்களில் கணிசமானவர்கள் இதன் தாக்கத்தால் ஈர்க்கப்பட்டு மெல்ல மெல்லத் தமது இலக்கிய நோக்கத்தை விரிவுபடுத்திச் செப்பனிடத் தொடங்கினர்.

அன்று கீழைத் தேய நாடுகள் பல, அந்நியருக்கு அடிமைப்பட்டிருந்தன.

இந்தப் புரட்சிப் பெரு நெருப்பின் சிறு பொறிகள் இந்தத் தேசங்களிலும் சிறிது சிறிதாகப் பற்றத் தொடங்கியது. குறிப்பாக இந்தப் புரட்சி நெருப்புப் பிழம்பின் கீற்றுக்கள் இந்திய உப கண்டத்தை வெகு வேகமாகத் தாக்கத் தொடங்கின.

சுதந்திரப் போராட்டத்தில் முன் நின்று உழைத்த பல தேச பக்தர்களுக்கு இப் புரட்சி ஓர் ஆதர்சமாகத் திகழ்ந்து வழிகாட்டியது.

அதே சுதந்திர ஆர்வத்தால் உந்தப்பட்டு, தமது படைப்புக்கள் மூலம் பாமர மக்களைத் தட்டியெழுப்பிய கலைஞர்களுக்கு இப்புரட்சியின் வெற்றியும் நடைமுறையும் ஒரு பேராயுதத்தை வழங்கியது. இந்தப் பேராயுதத்தின் சக்தியைக் கொண்டு மக்கள் மத்தியில் தமது கருத்துக்களை மிகத் தெளிவாக வைத்து இயக்கம் நடத்தினர் இந்தியக் கலைஞர்கள்.

இதன் பின்னணியில் தான் நமது நாட்டை - நமது நாட்டின் தமிழ்ப் பிரதேசத்தை - கவனத்திலெடுக்க வேண்டும்.

தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் மெல்ல மெல்லச் சோஷலிஸக் கருத்துக்கள் வேரோடி வளர்ந்துவரத் தலைப்பட்டன.

அதே சமயம் சாதி அமைப்பின் கெடுபிடி, அந்நிய ஆதிக்கத்தின் அரசியல் அதிகாரம், அந்த அந்நியருக்குத் தொண்டு செய்வதில் சுகங்காணும் ஒரு சந்தர்ப்பவாதக் கூட்டத்தின் வக்கரிப்பு போன்றவைகளுக்கு முகங் கொடுக்க வேண்டிய நிர்பந்தமும் இதற்கு முட்டுக் கட்டையாக விளங்கியது.

இவை அத்தனையின் நெருக்குவாரத்திலுமிருந்து போராடி விடுபட்டு, சோஷலிசத்தை நம்பும் சக்திகள் தம்மை ஓர் அரசியல் ஸ்தாபனமாக அமைக்கக் கூடிய நிலை ஏற்பட்ட பொழுதுதான். இந்த நாட்டு கலைஞர்களிடத்தேயும் சோஷலிஸத்தின்பால் பற்றுதலும் சோவியத் யூனியன் மீது ஒரு வித அக்கறையும் பிறந்தது.

பாமர மக்கள் மத்தியில் இருந்து முகிழ்ந்த பல இலக்கிய இளைஞர்கள் சோஷலிஸப் புரட்சியை நேசிக்கத் தலைப்பட்டனர்.

பாமர மக்களின் புத்திரர்களாக இருந்த காரணத்தால் இவர்கள் பாமரத்தனமான கலைஞர்களல்ல. இவர்கள் சோவியத் புரட்சியின் - அப் புரட்சியை நடைமுறைச் சித்தாந்தமாக ஆக்க உதவிய பின்னணிச் சக்தியாகத் திகழ்ந்த - புரட்சிகர இலக்கியங்களைப் படித்துப் படித்து அனுபவம் பெற்றதுடன் தாம் வாழும் மக்கள் பெரும் பகுதியில் உள்ள அடி அத்திவாரமான எரியும் பிரச்சினைகளின் கருத்துக்களையும் தெளிவாகப் புரிந்து வைத்திருந்தனர்.

எனவே புதிய விஞ்ஞான ரீதியான கருத்துக்களுடன் இவர்கள் பரிச்சயப்பட்டு, அரசியல் உணர்வுடன் களத்தில் நின்றனர்.

பொதுவாகச் சொல்லப் போனால் சோஷலிஸப் புரட்சியின் ஆளுமையினால் பாதிக்கப்படாத படைப்பாளிகள் நமது நாட்டில் வெகு சிலரே எனச் சொல்லிவிடலாம்.

இவர்களில் சிலர் பின்தங்கிய சமூகப் பிரிவிலிருந்து சாதி அகம்பாவப் பாதிப்பினால் மனிதப் பண்புகளே புண்படுத்தப்பட்ட கொடிய நோக்காட்டிலிருந்து விடிவு தேடி வந்தனர். மற்றும் சிலர் பல்வேறு காரணங்களால் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் பிரிவிலிருந்து புத்தி பூர்வமான அறிவு தெளிந்து இந்தக் கொடுமைகளுக்கு விமோசனம் கிடைக்கும் என உணர்ந்து வந்து சேர்ந்தனர்.

ஆகவே சகல பின் தங்கிய மக்கள் வட்டத்தைச் சேர்ந்த படைப்பாளிகளை ஒருங்கு சேர்ந்து இயங்க வைப்பதற்கும், அவர்களினது சிருஷ்டிகளை மீளாய்வு செய்வதற்கும் சோஷலிஸப் புரட்சிக் கருத்துக்கள் உரைகல்லாகப் பல கட்டங்களில் மிளிர்ந்து வந்துள்ளன.

எனது பக்கங்கள்

இலங்கை சாகித்திய மண்டலத் தமிழ் இலக்கியக் குழுவிற்கு நானோர் உறுப்பினராக 1971 - ம் ஆண்டு கௌரவ கலாசார அமைச்சரால் நியமிக்கப்பட்டதைப் பாராட்டி, இலக்கிய நண்பர்களில் பலர் கடிதங்கள், தந்திகள் மூலமும் - நேரிலும் பாராட்டுத் தெரிவித்துள்ளனர்.

ஒரு மரபு முறியடிக்கப்பட்டுள்ளது. என் மூலம் இன்னொரு மரபு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஒரு காலத்தில் மேட்டுக் குடியினர், சகல வாய்ப்பு வசதிகள் வாய்க்கப் பெற்றவர்கள், உயர் குலங் கோத்திரத்தில் பிறந்தவர்கள் என மாபு தட்டியவர்கள் தான் - இப்படியான நிறுவனங்களில் அங்கத்துவம் பெற்று வந்துள்ளனர்.

ஆனால், இன்று என்னைப் போன்றவர்களும் உறுப்பினர் ஆகலாம் என்ற ஒரு புதிய மாற்றம் - திருப்பம் ஏற்பட்டுள்ளது. இப்படியான ஒரு புதிய மரபு திடீரென ஏற்பட்டு விட்டதல்ல. நான் பேனா பிடித்துக் கால் நூற்றாண்டு கழிந்து விட்டது. அன்று தொடக்கம் இந்தப் போராட்டத்திற்கு நான் தினசரி முகம் கொடுத்து வந்துள்ளேன்.

-காரணம் தினசரி வாழ்வே எனக்கு இலக்கியப் போராட்டப் பிரச்சினையாகி விட்டது - அல்லது அதையே வாழ்வுப் பிரச்சினையாக்கிக் கொண்டு விட்டேன், என்று கூடச் சொல்லலாம்.

இன்றைய உஞ்சுத்துப்போன சமுதாயத்தின் ஆணி வேரை அசைத்துப் பிடுங்கி எறிவதற்கான ஆரம்ப வேலைகள் ஆரம்பிக்கப் பட்டு விட்டதற்கான அறிகுறிகளில் இதுவும் ஒன்று.

இது எனக்குக் கிடைத்த பெருமை என்று எண்ணுவதிலும் பார்க்க, என்னால் படைக்கப்பட்ட பாத்திரங்களாக இன்று வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனரே அவர்களுக்குக் கிடைத்த இலக்கியக் கௌரவம் என்றே கருதுகின்றேன்.....

ஏனெனில் நானொரு மகத்தான இயக்கத்தின் அன்புப் புதல்வன். எனது தவறுகளைத் திருத்தி என்னை நேரான பாதையில் சரியாக நடைபோட வைக்க எனக்கொரு ஜீவத் துடிப்பு மிக்க தத்துவம் உண்டு. அமைப்பு உண்டு.

“உங்களால் யாழ்ப்பாணத்துக்கே பெருமை” - இது ஒரு நண்பரின் விமர்சனம்.

“உன்னால் எங்கட தெருவுக்கே மதிப்புடா!” இது பாதுகைக் கதாநாயகன் முத்து முகம்மதுவின் இதய பூர்வமான பாராட்டுக்கள்.

“எங்களது சாதியே உன்னை எண்ணிப் பெருமைப் படுகின்றது!” இது நான் கொழும்பில் வந்து தங்கும் கடைச் சொந்தக்காரரான எஸ்.வி. தம்பையாவின் பெருமிதப் பேச்சு.

“என்ன கருத்து முரண்பாடு இருந்தாலும் ஜீவாவுக்கு இந்தப் பெருமை தரும். ஏனெனில் படைப்பாளி அவன். அத்துடன் எழுத்தாளர் பிரச்சினை என்றால் மனந் துணிந்து சகல எழுத்தாளர்களுக்காகவும் போராடி வருகிறவன்.” இது என்னுடன் கருத்து முரண்பட்டுள்ள, அதே சமயம் பரஸ்பரம் மதிக்கப் பழகிக் கொண்ட எழுத்தாளர் இன்னொரு எழுத்தாளருக்குச் சொன்ன பதில்.

இதைப் பற்றிச் சிலர் மனசிற்குள் எனது நியமனத்தை எண்ணி, குமைந்து புழுங்கிச் சாகிறார்கள் என்ற பகிரங்க உண்மையும் எனக்குத் தெரியாததல்ல. இது மனித இயல்புதானே. பாவம், அநுதாபப் படுவதைத் தவிர, வேறென்ன செய்யலாம். இலக்கியத்தின் பெயரால் அதை மறந்துவிடுவோம்.

இலக்கிய உலகைப் பொறுத்தவரையில் எனது கடமையையும் பொறுப்பையும் நான் நன்றாகவே உணர்ந்து செயல்பட்டு வருகிறேன். அதையொட்டிச் செயலாற்றும் துணிவும் திறமையும் என்னிடம் அதிகமாகவே நிறைந்துள்ளன. இயல்பிலேயே எதையும் போராடிச் சாதித்து நிறைவேற்றி, வெற்றி பெற்று முன்னேற வேண்டுமென்ற கிளர்ச்சி மிக்க போராட்டக் குணம் ஆர்வம் என் இரத்தத்திலேயே ஊறிப் போயுள்ளது.

எனது அப்பனிடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்ட பரம்பரைச் சொத்தாகவும் இருக்கலாம் இது.

அறுபதாவது வயதில் நான் எழுதி வெளியிட இருக்கும் எனது சுய சரிதம் நூலில் எத்தனையோ தகவல்களை, எந்த விதமான விருப்ப வெறுப்புகளுக்கும் அப்பால் நான் வேறொருவனாக நின்று எழுதி வெளியிட எண்ணியுள்ளேன்.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இருந்து இதற்கான ஆயத்தங்கள் செய்து வருகின்றேன் என்ற உண்மை என்னைத் தெரிந்தவர்களுக்குத் தெரியும்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி என்னைப் பற்றி நானே சில தகவல்கள் சொல்வதற்கு வாய்ப்பளித்த ‘மல்லிகை’க்கு எனது மனப்பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன். ஏனெனில் ‘மல்லிகை’ தான் எனது வாழ்வின் ஜீவ ஊற்று. இலட்சியச் சின்னம்.

அதே ‘மல்லிகை’க்கு இன்னொரு தகவலையும் சொல்லி வைக்கிறேன்.

1960-ம் ஆண்டுக்கான ஸ்ரீலங்கா சாகித்திய மண்டலப் படைப்பு இலக்கியப் பரிசைப் பெற்றேன். 1970-ல் சாகித்திய மண்டல தமிழ் இலக்கியக் குழு உறுப்பினராக நியமிக்கப் பட்டேன். 1980-ல்.

நிச்சயமாக நம்பலாம் - சரித்திரம் சிருஷ்டிப்பேன்!

துயரங்கள் சரிக்கக் கூடும்.

சில சமயங்களில் திடீரென ஏற்படும் கொடூரமான மனத்துயரங்களை யாரிடம் சொல்லி ஆறுதல் பெறுவது எனப் பல தடவைகளில் அவன் திணறிப் போவதுண்டு.

என்னவோ தெரியாது மற்றவர்களின் வாழ்க்கையிலும் பார்க்க இந்தச் சோகக் கட்டங்கள் அவன் வாழ்க்கையில் திடீர்த் திடீரென இறங்கிவிடும்.

எதைப் பற்றியுமே. வெளியில் பேசாது, துன்பங்களை மென்று விழுங்கி விடும் மனப் பக்குவத்தைப் பெற்றுக் கொண்டான்.

துயரங்களை விதியின் பெரிய கோமாளியாக அவன் கருதிக் கொள்வான்.

தனது மிக நெருங்கிய இலக்கிய நண்பர்களுடன் கூட, இலக்கிய சம்பந்தமான பிரச்சினைகள் பற்றிப் பேசுவானே தவிர, மற்றதும் கூடச் சொந்த விவகாரங்களைப் பேசியது நானறிந்தவரை ரூபகமில்லை. அது சம்பந்தமாக ஒரு கட்டுப்பாடு அவனிடமுண்டு. எல்லாருக்கும் வாழ்க்கையில் எத்தனை பிரச்சினைகள்! இதையெல்லாம் பேசிக் கொண்டேயிருந்தால் அப்புறம் பொது வாழ்வு என்னாகிறது?

இது சம்பந்தமாக அவன் வைத்திருக்கும் தெளிவான கருத்துக்களை நான் பூரணமாகத் தெரிந்து வைத்திருப்பதால் அவனது சொந்த விவகாரத்தில் நான் அதிகம் தலையிடுவதில்லை. இருந்தும் சிவத்தம்பி, கனகரெட்னா ஆகிய இருவரிடமும் அவன் இது சம்பந்தமாக ஆலோசனை கலந்தான்.

அவனுடைய மூத்த பெண் குழந்தைக்கு இருதயத்தில் துளை. 'ஒப்பரேஷன் செய்வதுதான் மிகவும் நல்லது' என யாழ்ப்பாண ஆஸ்பத்திரி இருதய நிபுணர் டாக்டர் நற்குணம் சோதனையின் பின்னர் சொன்ன பொழுது ஒருகணம் அவன் கலங்கிப் போய் விட்டான்.

சிலர் வேலூருக்குக் கொண்டு போகச் சொன்னார்கள்.

வேறு சிலர், 'கொழும்பிற்குக் கொண்டு போவதுதான் எல்லாத்திற்கும் நல்லது' என்றார்கள்.

ஓர் உயிரின் உயிர்ப் பிரச்சினை இது! என்ன தான் இலக்கியம் பேசினாலும் மனிதன்தானே அவன்!

எங்கிருந்தாலும் திறமையை அந்தக் கணத்திலேயே மதிப்பீடு செய்யும் வரப்பிரசாதம் அவனுக்குக் கைவந்த கலை. டாக்டர் நற்குணத்தை ஒரேயொரு தடவைதான் ஆழ்ந்து நோக்கியிருக்கிறான் அவன். அந்த அமைதியான ஆழ்ந்த புன்முறுவலுக்குப் பின்னால் தன்னம்பிக்கை சுடர் விடுவதை அவன் அவதானித்துக் கொண்டான். யாழ்ப்பாண ஆஸ்பத்திரியில் ஒப்ரேஷன் பொறுப்பை அவர் ஏற்றுக் கொண்ட பொழுது அவனது மனதில் நம்பிக்கை மிகுந்த நிம்மதி ஏற்பட்டது.

இந்த இடைக்காலத்தில் சொல்லி வைத்தாற் போல ஏராளமான பொது வேலைகள், பத்திரிகை வேலை தலைக்கு மேலே. கொழும்புப் பிரயாணம் அவசியமாகிறது!

இதைக் கேள்வியுற்ற பிரேம்ஜியின் மனைவி அவனிடம் கொழும்பில் சொன்னார்: “நானென்றால் ஆயிரம் தலை போனாலும் ஊரைவிட்டு வரவே மாட்டேன்”. சிவத்தம்பியின் பாரியார் சொன்னார்: “குழந்தைக்குக் காய்ச்சல் தலையடியென்றாலே துடித்துப் போய்விடுகிறோம். நீங்கள் என்னென்று இந்தச் சோகத்தைத் தாங்கிக் கொள்கின்றீர்கள்?”

அவன் சகலவற்றையும் கடந்த ஞானியல்ல. பந்த பாசங்களால் குழப்பப் பட்ட மனிதன் தான். மற்ற மனிதர்களைப் போலக் குடும்பம், குழந்தையென்று குந்தியிருந்து அழத் தெரியாத பொது மனிதனாகத் தன்னைச் சமுதாயத்திற்கு ஒப்புக் கொடுத்துக் கொண்டுவீட்ட மனிதன், அவன். இதைப் பதிலாகச் சொல்லாது போனாலும் இப்படி நினைத்துக் கொண்டான் அவன்.

இந்த நெருக்கடியான காலத்தில் அவன் தங்களுடன் சுமுகமாகப் பேசிச் சிரித்து உரையாடவில்லை எனக் குற்றஞ் சாட்டியவர்களை அவனுக்குத் தெரியும்.

மனித உணர்வுகளை வைத்துப் பாத்திரம் படைக்கின்றோம் எனப் பெருமைப் படுபவர்களே, அவனது உள்ளுணர்வுகளைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளாமல் இப்படித் தப்புக் கணக்குப் போட்டு, ஒரு முடிவுக்கு வருகிறார்கள் என்றால் இதைப் பற்றிக்கூட, அவன் கவலைப் படுவதில்லை.

ஏனென்றால் வாழ்க்கையில் எத்தனையோ ஆழ்ந்த துயரங்களுக்காக அவன் எப்போதோ அழுது தீர்த்து விட்டான்! வெற்றிகரமாகச் சத்திர சிகிச்சை முடிந்து விட்டது: குழந்தை வீடு திரும்பிவிட்டான். கட்டம் கட்டமாகக் குணமாகி வருகிறான்.

டாக்டர் நற்குணத்திற்கு மனங்கனிந்த நன்றி.

நான் உணர்ந்த அவன், எந்தவித வாத விவாதங்களையும் கடந்து, தனது வேலைக்குள் தன்னைத் தானே ஒப்படைத்துக் கொண்டு விட்டான்.

மேதைக் கிறுக்கு

நான் ஒரு மைனா வளர்த்து வந்தேன்.

அதற்கு நான் சாப்பிடும் உணவு வகைகளில் எல்லா வற்றையும் தின்னப் பழக்கியிருந்தேன். அது நான் கொடுக்கும் உணவுகளையே தின்று தின்று செழித்து வளர்ந்து வந்தது.

ஒரு நாள் தாமோதர விலாஸ் சைவக் கிளப்பில் காலை உணவைச் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் போது, ஒரு இடியப்பத் துண்டைப் பிய்த்தெடுத்து பேப்பர் துண்டொன்றில் சுற்றி, அங்கு மிங்கும் பார்த்துவிட்டு சட்டைப் பைக்குள் வைத்துக் கொண்டேன். தனியாக இடியப்பம் வாங்குவதானால் 10 சதம் தேவை. அதுதேவையற்றது. ஒரு சிறு துண்டு போதும் என்ற காரணமே என்னை இப்படிச் செய்யத் தூண்டியது. சிக்கனமும் ஒரு காரணம்.

இது நடந்து ஒரு வாரம் சென்றிருக்கும்.

ஒரு நாள் யாழ்ப்பாணத்துப் பிரபல கல்லூரி ஒன்றில் படிப்பித்துவரும் பட்டதாரி நண்பன் என்னைச் சந்திக்க வந்திருந்தான்.

“ஒரு கிழமைக்கு முந்தி ஹோட்டலில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது அங்குமிங்கும் பார்த்து விட்டு, இடியப்பத்தைப் பிய்த்துப் பைக்குள் போட்டுக் கொண்டாயாமே?” என அவன் திடுதிப்பெனக் கேட்டான்.

நான் இந்தச் சம்பவத்தையே மறந்து விட்டிருந்தேன். யோசித்துப் பார்த்து “ஓமோம்!” என ஒப்புக் கொண்டேன். “அதைப் பற்றி ஏன் கேட்கிறாய்” என வினாவினேன்.

சம்பவத்தின் காரணத்தைப் பற்றி அவன் விளக்கம் கேட்டான். நான் மைனாவுக்கு வைப்பதற்கு இடியப்பத் துண்டொன்றை எடுத்துப் பக்குவப்படுத்தியதை விளங்கப் படுத்தினேன்.

அவன் சிரித்துவிட்டுச் சொன்னான்: “என்னுடன் படிப்பிக்கிற மாஸ்டர் ஒருவரும் அந்தச் சைவக் கிளப்புக்கு அன்று வந்தாராம். உன்னை அவருக்குத் தெரியுமாம். நீ செய்த இந்த விசித்திரப் பழக்கத்தைப் பார்த்துவிட்டு ஒருகணம் அவர் திகைத்தப் போய்விட்டாராம். பின்னர் ‘ஓ! மேதைகளுக்கு இந்த மாதிரி விசித்திரப் பழக்கங்கள் இருக்கலாம் தான் போலும்’ என நினைத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டாராம். இதை இன்று எனக்குச் சொல்லி இதைப் பற்றியே என்னிடம் கேட்டார்.” என்று சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தான் அந்த நண்பன்.

நானும் சிரித்துக் கொண்டேன்.

நாம் உலகத்தைப் பற்றி அசட்டையாக இருக்கலாம். நம்மைப் பற்றி உலகம் மிகக் கவனமாகக் கூர்ந்து உற்று நோக்கி வருகின்றது என்ற உண்மையை நான் அன்றிலிருந்து உணர்ந்து கொண்டேன். அதற்காக எனது இயல்புப் பண்பை மாற்றிக் கொண்டேனென்பதல்ல, பொது இடத்தில் மிக நிதானமாக நடந்து கொள்ள இது வழி சமைத்துள்ளது என்பதே பொருத்தமான படிப்பினையாகும்.

ஒரு புதிய அநுபவம்

1976-ம் ஆண்டு மேதின நாள்.

முற்போக்கு சக்திகளின் கூட்டு மே தினத்தை இம் முறை கொழும்பில் கொண்டாட வேண்டுமென்ற வேண்டுகோளுக்கிணங்க யாழ்ப்பாணத் தோழர்களும் கொழும்பு நோக்கிச் சென்று ஊர்வலத்திலும் கூட்டத்திலும் கலந்து கொள்ள வேண்டுமென்று முடிவெடுக்கப் பட்டது. நானும் முதல் நாள் கொழும்பு சென்று அடுத்த நாள் ஹவுலக் டவுன் பூங்காவிலிருந்து புறப்பட்ட ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டு, இரவு எட்டு மணிபோல் காலி முகத் திடலை வந்து அடைந்தேன். கூட்டத்தில் கூட்டமாக ஒரு பக்கம் ஒதுங்கி நின்று, தலைவர்களின் பேச்சை அவதானித்துக் கொண்டு நின்றேன். இடது கையில் சில புத்தகங்களை வைத்திருந்த நான், மேடையை எட்டி எட்டிப் பார்த்தேன்.

திடீரென எனது இடதுகைப் பக்கமாக வந்து நின்றாள் ஒரு குமரி. கவர்ச்சியானவள். 'சென்ட்' வாசம் கமகமத்தது. இடப்பக்கம் நின்றவள் எனது தோளில் ஒரு கையை ஊன்றி எட்டி எட்டிப் பார்த்தாள். அவளுடைய குத்திட்ட ஒரு மார்பு எனது உள்ளங்கையில் அழுந்திப் பதிந்தது. நான் ஏதோ தற்செயல் என எண்ணிச் சற்று விலகி நின்றேன்.

மீண்டும் அழுத்தமாக மார்புத் தாக்குதல். எனது உணர்ச்சிகளுக்குச் சற்று சவாலாக அமைந்தது. இது தற்செயலானதல்ல என்ற எண்ணம் என் நெஞ்சில் சுழியிட்டது. இப்பொழுது தான் நான் நிற்பது கொழும்பு என்ற உணர்வு மனசில் உறைத்தது.

நான் என்னையே நிதானப் படுத்திக் கொண்டேன்.

இப்படியே நெருக்கம் - மிக நெருக்கம். மிக மிக நெருக்கம்!

இருந்தாற்போல இருந்து நேஷனல் வலது சைட் பைக்குள் ஏதோ நுழையும் அசுறை ஏற்பட்டது. எனது உள்ளுணர்வு விழித்துக் கொண்ட அதே சமயம், சடாரென கையால் வலது பக்கம் பற்றிப் பிடித்தேன்.

முரட்டுக் கையொன்று அகப்பட்டது. திரும்பிப் பார்த்தேன். காற் சட்டை போட்ட வாலிபன் ஒருவன். எனக்கோ சிங்களம் "ரிக்க.....ரிக்கத் தன்னுவ, மொக்கதே?" எனக் குரலில் காரமேறக் கேட்டேன். அவன் கையை உதறிவிட்டு கூட்டத்துள் ஐக்கியமாகி விட்டான். மறுபடியும் அவளைப் பார்த்தேன். அந்த இடத்தில் அவள் காணப்படவில்லை.

புதிய பாடம்

பழகுவதற்கு மென்மையானவன். இனிமையான சுபாவம் கொண்டவன். என்னிடமும் எனது எழுத்தின் மீதும் அத்தியந்த வாத்சல்யம் கொண்டவன். என்னைச் சந்திக்க அடிக்கடி வருபவன். எப்பொழுது வந்தாலும் எனக்காக ஏதாவது செய்யவேண்டுமென ஆசிப்பவன். அந்த இளைஞன் நல்ல வசதி படைத்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவனாக இருந்த பொழுதிலும் கூட, எந்தவிதமான தற்பெருமையோ அலட்சியமான சுபாவமோ அற்று, குழந்தை போலப் பேசிச் சிரித்துப் பழகுவதில் இனியவன். நேசிக்கத் தக்க குணம் கொண்டவன்.

என்னைப் பொறுத்தவரை நான் எல்லாருடனும் தேநீர்க் கடைகளுக்குப் போய் தேநீர் குடிப்பதை விரும்பாதவன். அதற்கு வேறொரு அர்த்தமும் உண்டு. 'மல்லிகை' தவிர வேறெந்த உழைப்பு ஊதியமுமற்ற நான். மற்றவர்கள் என் நேர்மையை நம்பித்தரும் சந்தாப் பணத்தைக் கொண்டு நண்பர்களுடன் சுகித்து இன்புற விரும்புவதில்லை என்பதே சரியான நேரடிக் காரணமாகும். அது நம்பிக்கையைத் துஷ்பிரயோகம் பண்ணியதற்குச் சமானமாகும் எனக் கருதி வருபவன் நான். வரும் நண்பன் தேநீர்க் கடைக்கு அழைப்பான். தேவைக்கதிகமாகவே எனக்குச் செலவழிப்பான். அவனது அன்புத் தொல்லை காரணமாக நானும் ஆரம்பத்தில் அவனது மகிழ்ச்சிக்காக விட்டுக் கொடுத்து நடந்து கொள்வதுண்டு.

இருவரும் தேநீர்க் கடைக்குப் போய் ஏதோ சாப்பிட ஓடர் கொடுத்துவிட்டு இருக்கையில் அமர்ந்தோம். "இண்டைக்கு பில்லுக்கு நானே பணம் கொடுப்பேன்" என இருக்கும்போதே முதலில் கூறிக் கொண்டே உட்கார்ந்தேன்.

"சே.... சே...! அப்பிடியொண்டும் வேண்டாம். என்னிட்டக் காசு இருக்கு. நான் தான் குடுப்பேன்!" என அவசரப்பட்ட மாதிரிச் சொன்னான், அவன். எனக்கு வேறெந்த நாளையும் விட, இந்த அவசரக் குரலின் தொனி வித்தியாசமாகப் பட்டது.

“முடியாது, நான் தான் குடுப்பேன்!”

இருவரும் நான் - நீ என இழுபறிப்பட்டதினால் என்னுடைய உள்ளுணர்வு ஆவேசமுற்று விட்டது. நான் இருக்கையை விட்டு எழுந்தேன். “நான் காசு குடுக்கிறதெண்டால் தான் சாப்பிடுவேன்” எனக் கூறிவிட்டு வெளியே வந்தேன். அவனும் கூட வந்தான்.

“கோவிக்க வேண்டாம். நான் ஆருக்கும் வேண்டிக் கொடுப்பேனே தவிர, ஆரிடமிருந்தும் வாங்கிக் குடிக்கிறதில்லை. இதுதான் காரணம்.”

நான் அவனை ஆச்சரியத்துடன் உற்றுப் பார்த்தேன். அவனது பரம்பரை உணர்வு, அவனையறியாமலே வெளி வந்ததை அவன் உணர்வில்லை என்பதையும் நான் உணர்ந்து கொண்டேன்.

சாப்பிடாமலே திரும்பி வந்தேன். அவனும் கூடவே வந்தான். காரியாலயப் படிக்கட்டுகளில் ஏறும்போது அவனைப் பார்த்து இறுதியாகச் சொன்னேன்: “நாங்கள் நல்ல நண்பர்களாகவே பிரிவோம். இதில் எனக்கு மன வருத்தமுமில்லை, கோபமுமில்லை. நீ இங்கு எப்பொழுதும் வரலாம். போகலாம். ஆனால், எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் என்னைத் தேத்தண்ணிக் கடைக்குக் கூப்பிடக் கூடாது. நானும் வரமாட்டேன்!”

இப்படியான வேடிக்கை மனிதர்களும் என் வாழ்க்கையின் இடைநடுவில் வந்து போயிருக்கிறார்கள்.

பழைய நினைவுச் செய்திகள்

1961-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம், முதல் நாள் நான் சாஹித்திய மண்டலத்தின் முதன் முதலாகச் சிருஷ்டி இலக்கியப் பரிசைப் பேராதனை பல்கலைக் கழக மண்டபத்தில் பெற்றுக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் திரும்பி இருந்தேன்.

முதல் நாள் காலை நண்பன் கனகரட்னாவுடன் கண்டிக்குச் சென்ற அலுப்பு வேறு. தொடர்ந்து பிரயாணச் சங்கடம். நண்பர்களின் அன்புத் தொல்லை தாங்கமாட்டாமல் நெஞ்சு கனத்துப் போயிருந்தது. இவற்றை வெளிக்காட்டாமல் மத்தியானம் யாழ் தேவியில் யாழ்ப்பாணம் புகையிரத நிலையத்தை வந்தடைந்தேன்.

மேயர் துரைராசா மாலை சூட்டினார். இலக்கிய நண்பர்கள் முகம் மலர வரவேற்றனர். 'நந்தி' அன்பு தழுவ வரவேற்றார். இன சனங்கள் கூடியிருந்தனர். கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது.

ஊர்வலமாக வெகு அருகாமையிலுள்ள எனது இல்லத்திற்கு என்னை அழைத்துச் சென்றனர். இரு மருங்கும் சோடித்திருந்தனர். இள வட்டங்கள் வெடி கொளுத்திக் கொண்டாடினர்.

வீட்டில் திரு. கே. பி. முத்தையா அவர்களினது தலைமையில் கூட்டம் நடைபெற்றது. பல இலக்கிய அபிமானிகள், அரசியல் தலைவர்கள் வாழ்த்திப் பேசினர். தேநீர் விருந்தும் நடைபெற்றது.

எல்லா நண்பர்களும் விடைபெற்றுச் சென்ற பின்னர் இரு நண்பர்கள் தாமதித்து என்னுடன் கதைக்க விரும்பினர். இருவருக்கும் உத்தியோகம் கிடைக்கப் பெற்றதைக் கொண்டாடும் முகமாக, கீரிமலையில் அன்று

சாயங்காலம் நடைபெற இருக்கும் கேளிக்கையில் என்னையும் அவசியம் கலந்து கொள்ளும்படி கேட்டனர். இருவரும் பாசமுள்ள நண்பர்கள். ஒருவருக்குப் பட்டதாரி ஆசிரியர் பதவியும் மற்றவருக்கு அரசாங்க ஊழியர் உத்தியோகமும் கிடைக்கப் பெற்றிருந்தது. - இன்று அவர்கள் இருவரும் கனடாவில் பதவி வகிக்கின்றனர்.

நான் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தேன். கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டேன். “புகழ் கிடைத்ததும் எங்களையெல்லாம் துச்சமாக மதிக்கிறாயா?” என்று கடைசியில் என்னை மடக்கிவிட்டனர்.

உண்மை நடப்புக்காக எதையும் ஏற்கத் தயங்காத நான், அவர்களது கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொண்டேன். ஒரு நிபந்தனை: ‘எக்காரணம் கொண்டும் என்னைச் சிரமப் படுத்தக் கூடாது. இரவுத் தூக்கத்தைக் கெடுக்கக் கூடாது’ எனக் கேட்டுக் கொண்டேன்.

அவர்களும் “நீ வந்தாலே போதும். சாப்பிட்டுவிட்டு போற காரிலேயே நித்திரை கொள்ளலாம்” என வாக்குப் பண்ணினர்.

மாலை 6 மணிக்கு இரு கார்களில் 14 பேர்கள் கீரி மலையைச் சென்றடைந்தோம். இதில் இலக்கிய நண்பர்களும் உள்ளடங்கி இருந்தனர்.

டிக்கியைத் திறந்தால் இறைச்சிக் கறி மணம் ‘கம்’மென்றடித்தது. 10 சாராயப் போத்தல்கள். தலைநீட்டி நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தன. புது அநுபவம் எனக்கு.

இரவு 8.00, 8.30 மணியளவில் நான் மெதுவாகச் சாப்பிட ஆயத்தம் பண்ணினேன். அவர்கள் ஒரு பக்கம் இருந்து போத்தல்களைக் கால் பண்ணிக் கொண்டிருந்தனர். திடீரென ஒரு நண்பன் என் அருகில் நெருங்கி கையிலுள்ள கிளாசை உயர்த்தி “இண்டைக்கு ஆளுக்கு எப்படியாவது கொஞ்சம் சாராயம் பருக்கிப் போட வேணும். ஆளை இறுக்கிப் புடியுங்கோடா!” என்றான்.

எனக்கு உதறத் தொடங்கிவிட்டது. நான் சொன்னேன்: “நட்பை இப்படி நாசப்படுத்தினால் நான் என்ன செய்வேனெண்டு எனக்கே தெரியாது. எனக்குச் சில மன வைராக்கியங்கள் உண்டு. சில ஒழுங்கு விதிகளைக் கடைப் பிடிக்கிறவன் நான். வலோத்காரமாக பலவந்தப்படுத்தி இப்படிச் செய்தால் நான் உயிரோடை மட்டும் வீட்டை போக மாட்டன்!”

பின்னர் சிலர் தலையிட்டுச் சமாதானப் படுத்தினர். சாப்பிட்டு முடிந்த என்னை பத்திரமாக அழைத்துப் போய் காரில் படுக்க வைத்தனர். தங்களது சட்டைகளைக் கழற்றிப் போர்த்து விட்டனர்.

வெளியே வெறிப் பாட்டு கோரலாகக் கேட்டது. கூக்குரலும் கும்மாளமும் இடையிடையே பின்னணி வாசித்தன.

நடுச்சாமத்தையும் தாண்டிய நேரம். குறண்டிப் போய் மரணத் துயிலில் என்னையே மறந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்த என்னை காலிலும் கையிலுமாகப் பிடித்து என் உடலையே தொட்டிலாட்டிவிட்டு, அப்படியே கீரிமலைக் கேணிக்குள் வீசி எறிந்து விட்டனர்.

மூச்சுத் திணறி, திக்குமுக்காடிப் போய் விட்டேன். தண்ணீரை மிடறு முட்ட விழுங்கித் தவித்தேன். 'கனவு தான் காணுகின்றேனோ!' ஒரு கணம் நினைத்தேன்.

கேணிப் படிகளில் நின்றவர்களின் அட்டகாசச் சிரிப்பு இது. கனவல்ல என நினைவுறுத்தியது.

வெளியே எனக்கு மனம் முட்டிய வெப்பிரசாரம். ஆத்திரத்தில் சத்தம் போட்டேன். "என்னை இப்படித் தான் கொலை செய்திருப்பீர்கள். நான் இப்ப நடந்தே யாழ்ப்பாணம் போகப் போறேன். உங்களோடே ஒரு நிமிஷமும் இருக்க மாட்டேன்!" என்ற நான் குளிரில் நடுங்கினேன்.

ஒவ்வொருவராக என்னைச் சமாதானப் படுத்தினர். ஒருவன் தனது வேட்டித் தலைப்பால் தலையைத் துவட்டித் துடைத்தான். இன்னொருவன் சேட்டால் தண்ணீரை ஒத்தி எடுத்தான். துவாயை உடுத்திக் கொண்டு ஒருவன் வேட்டியை அவிழ்த்து எனக்குக் கட்டி விட்டான்.

நீண்ட சமாதானத்திற்குப் பின்னர் மீண்டும் படுத்தேன்.

பொழுது புலர்ந்தது. எழுந்தேன். வெளியே வந்து பார்க்கும் பொழுது, இலக்கிய நண்பன் ஒருவன் கேணியருகே சொறி நாயொன்றைக் கட்டிப் பிடித்தவண்ணம் குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். நாயும் குசாலாகச் சுருண்டுபோய்ப் படுத்திருந்தது.

பெரிய மனிதத்தனம்!

1956-ஆம் ஆண்டு என நினைக்கிறேன்.

தமிழகத்திலிருந்து பிரபல எழுத்தாளர் ரகுநாதன் இலங்கைக்கு வந்திருந்தார். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் அவரது வருகைக்கான ஆயத்தங்களைச் செய்ததுடன் கொழும்பில் ஒரு மாபெரும் இலக்கியக் கூட்டத்தையும் ஒழுங்கு செய்து நடத்தி முடித்தது.

யாழ்ப்பாணத்தில் அதையொட்டி ஓர் இலக்கியக் கூட்டம் நடத்த ஏற்பாடு செய்யும்படி அதன் செயலாளர் எனக்குத் தகவல் தந்திருந்தார்.

அப்பொழுது யாழ் கிளைச் செயலாளராக நான் கடமை புரிந்து வந்தேன்.

ரகுநாதனின் யாழ்ப்பாண வருகையொட்டி பொதுக் கூட்ட அலுவல்களை அவசர அவசரமாகச் செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்த நிலை எனக்கு ஏற்பட்டது.

கூட்டம் நடத்த மண்டபம் தேவை. அப்பொழுது பொது மண்டபமாக இருந்தது நகர மண்டபம் மாத்திரமே. அதற்கு வாடகை, மின்சாரக் கட்டணம், கதிரைக் கூலி, வைப்புப் பணம் போன்றவைகளுக்கு மொத்தமாக 350 ரூபா தேவைப்பட்டது.

அப்பொழுது நமக்கிருந்த பொருளாதார நிலையில் இது ஒரு பெரிய தொகை. இதைத் தவிர, மற்றும் செலவுகள் பின்னால் காத்துக் கொண்டிருந்தன. அது வேறு நம்மைச் சிரமப்படுத்தியது.

அப்பொழுது தனியார் கல்லூரியாக இருந்த பிரபல கல்லூரி ஒன்றின் அதிபரை அணுகினேன். இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கு உதவி செய்யக்கூடிய அதிபர் எனப் பேர் எடுத்தவர், அவர். எனவே இக் கூட்டத்திற்கும் உதவுவார் என மனதார நம்பி அவரை அணுகிக் கேட்டேன்.

என்னை ஏற இறங்க ஒரு தடவை மேலும் கீழும் பார்த்தார், அதிபர். அப்பார்வையில் அலட்சியம் தெரிந்தது. 'எங்கே இருக்கிறது? என்ன தொழில் செய்கிறது?' என்றெல்லாம் விசாரித்தார்., சொன்னேன்.

கல்கியை, தூரனை - மற்றும் தமிழ் நாட்டிலிருந்து வேறு எவர் வந்தாலும் ஓடோடிச் சென்று நிலப்பாவாடை விரித்து வரவேற்கக் காத்திருக்கும் யாழ்ப்பாணப்

பெருங்குடி மக்களின் தனிப்பிரதிநிதி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்தான் இவரும். அதற்குப் பிரதியுபகாரமாக அவர்கள் அங்கு சென்று இவர்களைப் பற்றி ஒரு 'நாலு சொல்' எழுதி விடுவார்கள். அது சொர்க்க இன்பம் இவர்களுக்கு.

இப்படித்தான் அந்தக் காலத்தில் ஈழத்து இலக்கியம் வளர்ந்தது. வளர்க்கப்பட்டது.

அப்படியான மனப்பான்மை படைத்த மேற்படி அதிபரைப் பற்றி முன்னரே கேள்விப் பட்டிருக்கிறேன். நான் கொடுத்த கடிதத்தைச் சுழற்றி வீசிவிட்டுச் சொன்னார். "இதுகளுக்கெல்லாம் நாங்கள் இடந்தர ஏலாது. நீங்கள் கண்ட சாதி நிண்ட சாதிகளையெல்லாம் மேடைக்கு ஏத்துவீங்கள்.... வேறை இடத்தைப் பாருங்கோ....."

எனக்கு உள்ளங்காலிலிருந்து 'வீர்' என்று ஏதோ ஏறிக் கொண்டு வந்தது.

கதர்ச் சட்டை அணிந்திருந்த அந்தக் காந்திய அதிபரை ஏறிட்டுப் பார்த்தேன். வார்த்தைச் சவுக்கைச் சொடுக்கி, அந்த இடத்திலேயே அவரை நொருக்கி இருப்பேன்.

அது பள்ளிக்கூடம், கல்விக்குக் கௌரவம் கொடுக்க வேண்டும். அங்கே கற்கும் மாணவர்களின் முகம் என் நெஞ்சில் நிழலாடியது.

யாழ்ப்பாண நகர மண்டபத்தில் திரு இராஜ அரியரத்தினம் தலைமையில் இலக்கியக் கூட்டம் மிகப் பிரமாதமாக நடைபெற்றது. பத்திரிகைகள், ஷாப் பிரபலமாகக் கூட்ட நிகழ்ச்சிகள் வெளிவந்தன. மறக்காமல் அந்த அற்புதக் குயூர் அழைப்பிதழை அனுப்பி வைத்திருந்தேன்.

அடுத்த நாள் நானும் பிரேம்ஜியும் ரகுநாதனும் 'ஈழகேசரி'ப் பத்திரிகைக் காரியாலயம் போயிருந்தோம்.

இராஜ அரியரத்தினத்துடன் நாங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது இடையே டெலிபோன் அழைப்பொன்று வந்தது. இராஜ அரியரத்தினம் ரிஸீவரை பிரேம்ஜியிடம் கொடுத்தார். 'அந்தக் கல்லூரி அதிபர் பேசுகிறார். ரகுநாதனை எப்படியாவது கல்லூரியில் ஒரு பின்னேரம் பேச உதவட்டாம்' என்று சொல்லியபடி 'இதோ யாழ்ப்பாணச் செயலாளர் இருக்கிறார். அவருடன் பேசங்கள்' என்று ரிஸீவரை என்னிடம் நீட்டினார், பிரேம்ஜி.

அதைப் பெற்றுக் கொண்ட நான் எனது உணர்ச்சிகளை மென்று விழுங்கிக் கொண்டே 'ஏன் ஸார் உங்களுக்கு இந்த விழல் வேலை? உங்களைப் போன்ற பெரிய மனிசர்களுள்ள பள்ளிக்கூடத்துக்கு வந்து பேச எங்களால் அழைக்கப்பட்ட ரகுநாதன் போன்றவைக்குத் தகுதி காணாது! சரி வைக்கட்டுமா?

ரிஸீவரை வைத்தேன். மற்றவர்கள் என்னைப் பார்த்தனர்.

மாறும் மனிதர்கள்

அந்தப் பிரமுகரை எனக்கு நீண்ட நாட்களாகத் தெரியும். புத்தகக் கடைகளில் அடிக்கடி நான் அவரைப் பார்த்தபடியால், அவரது முகம் எனக்கு நன்கு பழகிப் போயிருந்ததால் நானவரை அறிந்து வைத்திருந்தேன்.

அந்தக் காலத்துக் கல்கியை வாங்கி, மடித்துப் பிடித்துக் கொண்டு போவதில் அவருக்கு ஒரு ஆதம் திருப்தி. தமிழகத்துப் பிரபல எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களை வாங்கிக் குவிப்பதில் அவர் தனிப்பட்ட ஆர்வம் காட்டுவதுண்டு.

புத்தகக் கடைப் பையன்கள் வேண்டுமென்றே அவரைச் சீண்டுவதுண்டு. இலங்கைச் சஞ்சிகைகளை அவர் முன்னால் எடுத்துப் போட்டுவிட்டு, “ஐயா, கணக்கில் இதை போட்டுமா?” என கேள்வி கேட்பார்கள்.

அவரோ எவ்வித சலனமும் இல்லாமல் புறங்கையால் அவற்றை ஒதுக்கிவிட்டு. பையன்களை ஒரு கழுகுப் பார்வை பார்ப்பார்.

“இவங்க என்னத்தை எழுதிக் கிழிக்கிறார்கள்... இவங்கடயிலை என்னத்தை நான் படிக்கிறது?”

கேட்ட பையன்கள் மறுபக்கம் போய்விடுவர்.

புதிய ஈழத்து நூல்கள் ஏதாவது வந்திருந்தால் இதே காட்சி திரும்பவும் நடக்கும். எதிரொலியும் அநேகமாக இப்படியாகவே அமைந்திருக்கும்.

இது எனக்குப் பழக்கப்பட்ட சம்பவமானபடியால் நான் இவரைப் பற்றி அதிகம் அக்கறைப்படுவதில்லை. அலட்டிக் கொள்வதில்லை.

இதை எப்போதோ மறந்திருந்தேன்.

ஒரு நாள் புத்தகக்கடைப் பையன் “முண்டு மாச மல்லிகை எனக்கு அவசரம் வேணும். சிவத்தம்பி ஏதோ தொடர் கட்டுரை எழுதியுள்ளாராம், நாடகத்தைப் பற்றி, அந்த முண்டும் கெதியா வேணும்” என்றான்.

எனக்கோ அதிசயம்.

என்னைப் பொறுத்தவரை அந்தந்த மாத இதழ்களைத் தவிர, ஓரிதழைக்கூட நான் விற்பனைவுக் கடைகளில் தொங்கப் போடுவதில்லை. சகல விற்பனை நிலையங்களிலிருந்தும் விற்காத இதழ்களைத் திரும்பப் பெற்று விடுவேன். அதையொரு கொள்கையாகவே நடைமுறைப் படுத்தி வந்துள்ளேன்.

ஆர்வமுள்ளவர்கள் அந்த மாதமே அந்த மாத இதழை பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பது திட்டம். சுமமா அலட்சியமாக விட்டு வைப்பவர்கள் கடைசியில் ஓர் இலக்கிய ரசனை அனுபவ இழப்புக்கு உள்ளாக வேண்டும். இது அவர்களுக்கு ஒரு தண்டனையாகவே அமைய வேண்டும் என்பது எனது குறிக்கோள். இதை ஒழுங்காகக் கடைப்பிடித்தேன்.

உண்மையான இலக்கிய ரஸிகர்கள் தற்செயலாகத் தவறவிட்டிருந்தால் அவர்களுக்கு உதவுவதற்கும் நான் பின் நிற்பதில்லை.

“இவ்வளவு ஆர்வமாக அந்த மூண்டு இதழ்களையும் கேட்கிறவா ஆர்?” என வினவினேன்.

“அந்த ஐயாதானாம்! டெயிலி நியூஸில் ஆங்கிலத்தில் சிவகுமாரன் அந்தத் தொடர் கட்டுரை பற்றி சிலாகித்து எழுதியிருந்தாராம். ஆகவேதான் அதை எப்படியும் படிக்க வேண்டும் என்று அவர் ஐயா ஆசைப்படுகிறாராம். விலைக்குத் தரமுடியுமா?” என்று கேட்டான் பையன்.

‘பழைய பிரதிகள் கடையில் விற்பது “மல்லிகை” வரலாற்றில் கிடையாது. வேண்டுமென்றால் நேரில் ‘மல்லிகை’ காரியாலயத்திற்கு நேரில் வரச் சொல்லும்” எனச் சொல்லி வைத்தேன்.

ஒரு கிழமையாக அந்தப் பையன் என்னை இதற்காக நச்சரித்தான். “எனக்காக இதைச் செய்யுங்களேன்” எனக் கெஞ்சினான்.

முதலில் சொன்ன பதிலையே திரும்பத் திரும்பச் சொன்னேன்.

பின்பும் ஒரு வாரம் கடந்தது.

ஒரு நாள் சாயங்காலம் அதே ஐயா, மல்லிகை காரியாலயத்திற்கு என்னைத் தேடி வந்தார். தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்ட அவர் மேற்படி இதழ்களை விலைக்குத் தரும்படி கேட்டார்.

விற்பனைக்குத் தரக்கூடியதாக மேற்படி மூன்று இதழ்களும் என்னிடம் அப்பொழுது இல்லை.

நான் கையை விரித்தேன்.

“முடியுமானால் ஒன்று செய்யுங்கள். எனது பாதுகாப்புப் பிரதிகளில் மூன்றைத் தருகிறேன் இங்கேயே இருந்து படித்துப் போட்டுத் தாருங்கள்” என கடைசியில் ஆலோசனை கூறினேன்.

அவருக்குள்ளேயே மனச் சங்கடம்.

கடைசியில் ஒப்புக் கொண்ட அவர், காத்திருந்து அந்தத் தொடர் கட்டுரையைப் படித்து முடித்துவிட்டுப் போனார்.

அவரை அப்போது பார்க்க எனக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது.

இது நடந்த பின் பின்னர் வழி தெருக்களில் நானவரைப் பல சந்தர்ப்பங்களில் பல்வேறு சூழ்நிலைகளில் சந்தித்திருக்கிறேன்.

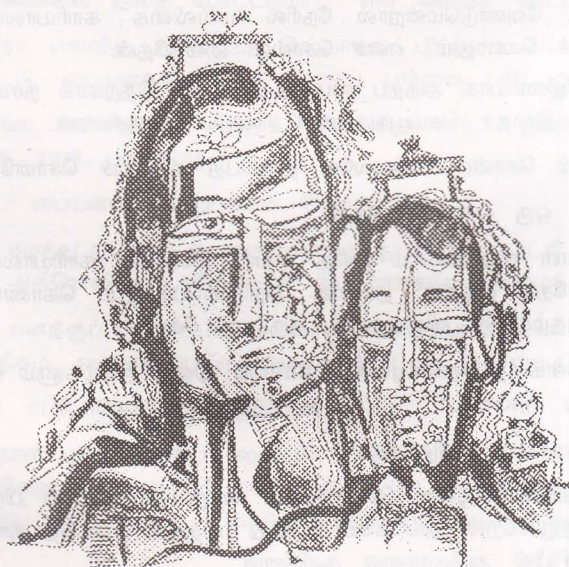
ஒரு புன்முறுவல், ஒரு தலையசைப்பு, ஒரு விடைபெறும் பார்வை.

பரஸ்பரம் இருவரும் பரிமாறிக் கொள்வோம்.

புத்தகக் கடையிலும் அவரைச் சந்தித்திருக்கின்றேன். ஆனால் பேசுவதில்லை.

இன்று ஈழத்துப் புத்தகங்களை வாங்குவதில், சஞ்சிகைகளைப் படிப்பதில்-அவர், அந்த ஐயா காட்டும் ஆர்வம் பிரமிக்க வைக்கின்றது.

சில சமயங்களில் சிலரை நாம் தவறாகப் புரிந்து கொண்டுவிடுகிறோம். ஆனால், உண்மையை நாம் நேரில் உணரும்போது நமது மனம் எப்படி எப்படியெல்லாம் தப்புக் கணக்குப் போட்டு விடுகின்றது என்பதைக் கண்டு கொள்ளுகின்றோம்.

வாழ்க்கை, கற்பனைகளை விட ரஸனை நிரம்பியது!

சென்ற ஆண்டு. 1997-ம் ஆண்டுப் பிற்பகுதி.

பன்னிரண்டாவது ஆண்டு மலர் தயாரிக்கும் சமயம்.

எனது சக்திகள் அனைத்தையும் ஒன்று திரட்டி, சர்வ ஊக்கத்துடன் மலர் வேலையில் என்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டு உழைத்து வரும் சந்தர்ப்பம்.

ஒரு நாள் காலை வீட்டிலிருந்து ஓர் அதிர்ச்சித் தகவல் கிடைத்து, என்னைத் திடுக்கிட வைத்தது.

ரேஷன் கடைக்கு அரிசி வாங்கிக் கொண்டு சென்ற கூப்பன்கள் அனைத்தும் எங்கோ தவறிப் போய் விட்டனவாம். குடும்பத்தினர் அனைவரினதும் அரிசிக் கூப்பன்கள் அதில் இருந்தன. அவை எங்கே தொலைந்தன என்பதும் தெரியவில்லை.

எனக்கொரு புதிய தலையிடி இது.

எழுத்தாளன், முழு நேர இலக்கியச் சஞ்சிகை ஆசிரியன் என்கின்ற முறையில் எனக்குத் தினசரி ஏற்படும் பொருளாதார முடை, சொல்லித் தெரிய வேண்டியதொன்றல்ல. இது வெளியே தெரிவதில்லை.

சில சமயங்களில் கூப்பன் மூலம் கிடைக்கும் இலவச அரிசிதான் எங்கள் குடும்பத்துக்கு ஜீவாதாரமான ஆதரவாக இருந்து வந்திருக்கின்றது.

எனவே, தினசரி ஏற்படும் சில நெருக்கடிகளிலிருந்து கஷ்ட நிவாரண நிவர்த்தியில் அரிசிக் கூப்பன்கள் வகிக்கும் பங்களிப்பைப் பற்றி எனக்கு அநுபவபூர்வமாக நிறையவே தெரியும்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இப்படியொரு புதிய நெருக்கடியை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

அதற்காக மலர் வேலையையும் என்னால் மட்டுப்படுத்த இயலவில்லை.

இந்தப் புதிய தாக்குதலை மறந்து ஒவ்வொரு நாளும் உழைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

வீட்டில் ஒரே கரைச்சல். புறுபுறுப்பு.

“கூப்பன் தொலைந்ததைப் பற்றி விதானையிடம் முறைப்பாடு செய்தீங்களோ?”

“ஓம் - ஓம்”

அடுத்த நாள்.

“கூப்பன் எல்லாம் காணாமல் போனதைப் பற்றி பொலிசிலை ‘என்றி’ போட்டிங்களா?”

“ஓம்-எல்லாம் செய்திட்டன்”.

அடுத்த நாளுக்கு அடுத்த நாள்.

“டி. ஆர். ஓ விடம் கூப்பன் கைதவறிப் போனதைப் பற்றி எழுதிக் குடுத்தீங்களோ?”

“ஓம் - ஓம் - ஓம்! எல்லாம் செய்திட்டன்!”

இத்தனைக்கும் நானொன்றுமே செய்யவில்லை.

பல இடங்களில் தேடியாகி விட்டது. கூப்பன் கடையிலும் தவறிப்போன கூப்பன்கள் பற்றி விசாரித்து விட்டோம். ரேஷன் கடைச் சந்தியில் சிலரிடம் கூறி வைத்தோம்.

மனக் கிலேசம் நெஞ்சத்தை வாட்டினாலும் மல்லிகை காரியாலத்தில் நுழைந்த உடனேயே நான் வெளி உலகக் கவலைகளை மறந்து உழைக்கத் தொடங்கி விடுவேன்.

வீட்டிற்கு வந்தால் இந்தத் தொந்தரவு. மனக்கிலேசம்.

பாவம். பெண்களையும் குற்றம் சொல்ல முடியாது. அதிலும் எழுத்தாளர்களைக் கட்டி மேய்த்து அவர்களினது உணவுச் செலாகியங்களைப் பேணிப் பாதுகாக்கும் எழுத்தாளன் பெண்டாட்டிகளுக்குத்தான் இதன் உள்ளிடான சிரமம் தெரியும்.

ஐயா தான் கற்பனை உலகில் சஞ்சரிப்பவராயிற்றே!

என்னைப் பொறுத்தவரை நீண்ட நாட்களாகச் சிந்தித்த ஒன்றை இங்கு சந்தர்ப்பம் கிடைப்பதால் சொல்லி வைக்கின்றேன்.

புத்தக வெளியீட்டு விழாக்கள், பாராட்டுக் கூட்டங்கள் போன்றவற்றில் எழுத்தாளனை மாத்திரம் ஏதோ ‘ஆகா..... ஓகோ’ எனப் பாராட்டிப் பேசுவார்கள். ஆனால், இவர்களினது தினசரி வாழ்க்கையின் ஊன்று கோலாகவும் அடி ஆதாரச் சக்தியாகவும் திகழும் இல்லத்தரசிகளைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை கூடப் புகழ்ந்து பேச மாட்டார்கள். பாராட்ட மாட்டார்கள்.

உண்மையில் பாராட்டுக்குரியவர்கள் எழுத்தாளர்களின் பெண்டாட்டிகள் தான் என்பது எனது கருத்தாகும்.

இந்த விவகாரத்தில் நமக்கெல்லாம் முன்னோடியாகச் செந்தில் மாஸ்டர் தமக்களிக்கப் பட்ட 'வெள்ளி விழா' வில் பகிரங்கமாகத் தானே தனது மனைவியைப் பாராட்டிப் பேசியதுடன், மேடையில் பக்கத்தே தமது மனைவியை இருத்திக் கௌரவித்ததுடன், தனக்குப் போட வந்த மாலைகளையும் வாங்கித் தமது துணைவியாருக்குப் போட்டுப் பெருமைப் படுத்தியது இன்னும் எனது மனசில் பசுமையாக பதிந்திருக்கின்றது. எத்தனை பெரிய அற்புதம் இது?

நாள் போகப் போக எனக்கும் மனதிற்குள் பதட்டம் ஏற்படத் தொடங்கியது.

- 'ஒருவேளை கூப்பன்களே கிடைக்காமல் போய் விடுமோ?

இதை நினைக்கவே என் நெஞ்சு துணுக்குற்றது. கிட்டத்தட்ட ஒரு கிழமை கழிந்து, பத்து நாட்களும் ஆகி விட்டன.

வீட்டில் நச்சரிப்பு அதிகரிப்பதும், குறுக்கு விசாரணையின் நேரம் அதிகப்படுவதுமாக நாட்கள் சென்றன.

இந்தப் பயத்திலேயே ஒரு நாள் இரவு, காரியாலயத்திலேயே பேப்பர் விரித்துப் படுத்துக் கொண்டு சமாளித்து விட்டேன்.

இதற்குள் எனது வீட்டுக் கூப்பன்கள் தொலைந்து போனதைப் பற்றி எமது அயல் முழுக்கத் தகவல் பரவி பிரபலம் பெற்று விட்டது.

சிலர் 'ஊர் முழுக்கப் பேர்தான் இவருக்கு, ஆனால் உருப்படியாக ஒண்டையும் செய்ய வக்கில்லை!' என்று விமர்சனமும், 'கஷ்டப்பட்டு ஓடியாடி வேலை செய்தால்தானே கூப்பன் கிடைக்கும்? சுமமா தலையைக் குனிந்து கொண்டு போய் வந்தால் எப்பிடிக் கிடைக்கும்' என்ற இலவச ஆலோசனைகளும், 'இனி அடுத்த கூப்பன் பத்விலைதான் புதுக் கூப்பன் எல்லாருக்கும் கிடைக்கலாம்?' என்ற ஆறுதல் மொழிகளும் மெல்ல மெல்லப் பரவி வந்தன.

வீட்டுக்கு இரவு போகாமல் கடத்தி விட்டு, அடுத்த நாள் இரவு மெதுவாக விட்டை அடைந்தேன்.

எல்லாமே அமைதியாக இருந்தது.

எழுத்தாளன் மனசல்லவா! புயலுக்கு முன் அமைதியோ! என்றது உள் மனம்.

இரவு வீட்டிற்கு வராத குறைபற்றிய குற்றச்சாட்டுக் குரலை எதிர்பார்த்து வீட்டுப் படிகளில் கால் வைத்தேன்.

அப்பொழுதும் அமைதி.

"உங்களுக்கு ஒரு சேதி தெரியுமா? இண்டைக்குக் காலமை வண்டிலுக்காரக் கிழவராம், மயிலு எண்ட பேராம். மாட்டின் நோட்டு ஒழுங்கேக்கை இருக்கிறவராம். எங்கட முழுக் கூப்பன்களையும் கொண்டு வந்து தந்தார். நோட்டிலை கண்டெடுத்தவராம். நாலைஞ்சு நாளா விசாரித்தாராம். கடைசியிலை எங்களுடைய தெண்டு ஆரோ சொல்லிச்சினமாம். கொண்டந்து தந்தார். நான் கையிலை

இருந்த காச ஐஞ்ச ருபாயைக் கொடுத்தன். வேண்டாமெண்டிட்டார். 'ஊருக்கு உழைக்கிற நல்ல பொடியனிட்டை நான் கையேந்திக் காச வாங்க மாட்டன்' எண்டு பிடிவாதமாகச் சொல்லிப் போட்டார். எப்பவோ கச்சேரியிலை பிச்சைச் சம்பளம் எடுக்க அவருக்கு உதவி செய்தனீங்களாம், அந்தக் கிழவன் எண்டு சொன்னால் அவருக்கு விளங்கும், எண்டு சொல்லச் சொன்னார். மனைவி சகல கவலைகளையும் மறந்து புது உற்சாகத்தடன் சொன்னாள். பிள்ளைகளும் பக்கப் பாட்டுப் பாடத் தவறவில்லை.

எப்பவோ ஒரு நாள்-

ஒரு வண்டில்காரக் கிழவன் என்னை அடிக்கடி வந்து விசாரித்ததாகவும், மாட்டின் றோட்டிலிருந்து தான் வருவதாகவும், அவசியம் என்னை ஒரு தடவை பார்க்க வேண்டுமெனச் சொன்னதாகவும் 'மல்லிகை' அச்சுக் கோப்பாளர் சகோதரர் எனக்கு நினைவு படுத்தினார்.

இவர் இப்படிச் சொன்னதற்கு அடுத்தநாள், அக்கிழவன் என்னைத் தேடிக் காரியாலயத்திற்கு வந்தார்.

நான் அவரை இருக்கையில் இருத்தி, ஆறுதலாக விசாரித்தேன்.

"விறகு வண்டில் இழுத்து வாழ்ந்தனான் தம்பி. பிள்ளை குட்டியன் இல்லை. கடைசிக் காலத்திலை இந்த நிலை. கச்சேரியிலை பிச்சைச் சம்பளம் கொடுக்கிறான்களாம். அந்த அலுவலை ஒருக்கா எனக்காகச் செய்து தா தம்பி!"

நான் அவரையும் அழைத்துக் கொண்டு யாழ். கச்சேரிச் சமூக சேவைப் பகுதியினிடம் சென்றேன். சில பத்திரங்களை நிரப்பிக் கொடுத்தேன்.

இது எனக்கு இப்பொழுது ஞாபகம் வந்தது.

-பார்க்கப் போனால் மனிதர்கள் எங்குதான் இல்லை!

கரிய கனவுகளும் இனிமையற்ற நினைவுகளும்

இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் இருக்கும் என நினைக்கின்றேன்.

உரும்பராயைச் சேர்ந்த இலக்கிய ரசனையுள்ள பல இளைஞர்கள் எங்களில் சிலரைத் தமது கிராமத்துக்கு அழைத்திருந்தனர்.

ஓர் இலக்கியக் கூட்டம் நடத்த வேண்டுமென்ற பேரார்வம் கொண்ட அந்த இளைஞர்களின் அபிலாஷையைப் பூர்த்தி செய்யவேன நாங்கள் நால்வர் - நான், எஸ்.பொ, டானியல், இளங்கீரன் - ஒரு நாள் மாலை உரும்பராய்க்கு பஸ் ஏறிப் புறப்பட்டுச் சென்றோம்.

உரும்பராய்ச் சந்தியிலுள்ள ஒரு பொது மன்றத்தில், தான் கூட்டம் நடைபெறும் என முன்னரே எமக்குத் தெரிவித்திருந்த படியால், நாங்கள் நால்வரும் உரும்பராய்ச் சந்தியில் பஸ்ஸை விட்டு இறங்கி மன்றம் இருக்கும் பகுதியை நெருங்கினோம்.

சந்தியில் ஒரே பரபரப்பு, சனக் கூட்டம்.

எமக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை.

நம்மை வரவேற்கக் காத்து நின்ற மாணவர்கள், இளைஞர்கள் ஒருவித பதட்டத்துடன் நம்மை நெருங்கிச் செய்தி சொன்னார்கள்.

'இந்த இடத்திலை கூட்டம் வைக்கக் கூடாதாம். கூட்டம் வைச்சால் குழப்புவினமாம். கண்டசாதி நிண்டசாதியள் எல்லாம் இங்கை வந்து கூட்டம் கூட்டிப் பேச, நாங்கள் செம்மனையன்களோ! விட மாட்டோம் என்கிறார்கள்' என்ற உள்ளடக்கம் அந்தச் செய்தியில் தொக்கி நின்றது.

சில பெரியவர்கள் எங்களைத் திரும்பிப் போகும்படியும், இனிமேல் ஒரு நாளைக்கு ஆறுதலாக இங்கு வந்து கூட்டம் பேசலாம் எனவும் ஆலோசனை நல்கினர்.

கூடி நின்ற கூட்டத்தினர் ஆவேசமாகத் தமக்குள் கதைத்தபடி எங்களைச் சுட்டிக் காட்டிக் குரல் கொடுத்துப் பேசுவதையும் எம்மால் அவதானிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. நாங்கள் இதற்கு அஞ்சவில்லை. நம்மை அழைத்த இளைஞர்கள் வெகு ஊக்கத்துடன் செயல் பட்டனர். சந்தியில் இருந்து பலாலி ரோட்டில் இருநூறு யார் தூரத்தில் வீதியோரமாக வீடுகட்டக் கல்லுக் குவித்திருந்தார்கள். அந்த இடத்துக்கு எம்மை ஊர்வலமாக அழைத்துச் சென்றனர், அந்த இளைஞர்கள். இருவர் பெட்ரோமாக்ஸ் விளக்கை உயர்த்திப் பிடித்து முன்னே செல்ல, நாங்கள் கெம்பீர நடை நடந்து இடத்தை அண்மினோம்.

றோட்டோரத்திலுள்ள வீடுகளில் உள்ள பெண்கள் கிடுகு வேலி இடுக்குகளுக்குள்ளால் எம்மை வேடிக்கை பார்ப்பதையும் நாங்கள் பக்கப் பார்வையால் பார்த்தும் ஒருவருக்கொருவர் சாடைகாட்டி மகிழ்ந்து போனோம்.

கல்லுக் கும்பி மேடையில் கூட்டம் ஆரம்பமாகியது.

பக்கம் பக்கமாக இருவர் வெளிச்சத்தைத் தூக்கிப் பிடித்த வண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தனர்.

சம்பிரதாய வரவேற்புரைக்குப் பின்னர் ஒவ்வொருவராகப் பேச்சை ஆரம்பித்தோம். 'டொம்.....டொம்.....' எனக் கற்கள் வந்து விழுந்தன.

ஒரு கல் பெற்றோமாகஸ் விளக்குச் சிம்னியில் பட்டு கண்ணாடி தெறித்து, 'புஷ்' என்ற சத்தத்துடன் வெளிச்சம் மண்டையைப் போட்டுவிட்டது.

எமக்கு உள்ளூர நடுக்கம். மனப் பயம்.

இருந்தாலும் வீம்பு விடவில்லை.

நாங்கள் எந்த விதமான வம்பு தும்புகளுக்கும் வரவில்லை. அதுவும் நாங்களாக வரவில்லை. அந்தக் கிராமத்துப் படித்த, இலக்கிய ஆர்வமுள்ள இளைஞர்களின் அழைப்பை ஏற்று இலக்கியச் சொற்பொழிவுக்காகவே வந்திருக்கிறோமே தவிர, எந்தவித வில்லங்கங்களையும் ஏற்படுத்த நாம் வரவில்லை என்ற ஆதம் தைரியம் எம்மை உற்சாகமாகப் பேச வைத்தது.

பொழிந்து தள்ளினோம்.

கல்லெறிந்தவர்கள் கூட, எறிவதை மறந்துவிட்டு எமது ஆக்ரோசமான பேச்சின் சுவையில் ஈடுபட்டு விட்டார்களோ என எண்ணத் தக்கவாறு கல்லெறி குறைந்து, மறைந்து விட்டது.

சொற்பொழிவுகள் விறுவிறுப்புடன் களைகட்டி மிளிர்ந்தன

கூட்டத்தை வெற்றிகரமாக நடத்தி விட்டோம் என்ற பெரும்த உணர்வு அந்த ஊர் வாலிபர்களுக்கும் எமக்கும். உள்ளத்திலே அளவு கடந்த உற்சாகம். தங்களுடன் ஒத்துழைத்து, கோழைத்தனம் காட்டாமல் நின்று பிடித்ததற்காக ஒவ்வொருவராக எமக்கும் நன்றி கூறினர்.

யாழ்ப்பாணம் திரும்ப மீண்டும் பஸ்ஸேறச் சந்திக்கு வந்து கொண்டிருந்த எமக்கு ஓர் அதிர்ச்சித் தகவல் காத்திருந்தது. சந்தியில் வைத்து எமக்கு அடி கொடுத்து அனுப்ப ஒரு கூட்டம், கும்பல் தயாராக அலவாங்கு, பொல்லு, வாள் வைத்திருப்பதாக அந்தத் தகவல் கூறியது.

இதைக் கேள்வியுற்ற அந்த ஊர்ப் பிரமுகர் நடேசலிங்கம் காரொன்றுடன் எங்களருகே வந்து காரை நிறுத்தினார். காரில் எங்களை ஏறச் சொன்னார்.

கார் வெகு வேகமாகச் சந்தியை அணுகியது. கூடி நின்ற கும்பல் காருக்கு வழிவிட விலகியது.

விலகி வழிவிட்ட கூட்டக் கும்பலின் மத்தியில் கார் 'சடக்'கெனப் பிரேக் போட்டு நிற்பாட்டப்பட்டது.

நடேசலிங்கம் காரை விட்டு இறங்கினார்.

“ம்!..... எல்லோரும் இறங்குங்கோ!” எனச் சொல்லிக் கொண்டே கார்க் கதவுகளைத் திறந்து விட்டார்.

“இதிலை நிக்கிறவை பொடியுளுக்கு அடிக்கப் போறதாகக் கேள்விப்பட்டன். சரி இப்ப அடியுங்கோ பாப்பம்..... உம்.....!”

ஒருவருமே வாய் பேசவில்லை.

கும்பல் சிறிது பின்னால் நகர்ந்தது.

“இந்தப் பொடியன் சண்டித்தனத்துக்காக எங்கட ஊருக்கு வரவில்லை. எங்கட பையன்கள் கேட்டதுக்காக இலக்கியக் கூட்டத்துக்கு வந்தவங்கள் இவர்கள். இவர்களை அடிக்க வேணுமென்று நினைக்க உங்களுக்கு வெக்கமாயில்லையா? சரி ஏன் கனக்க கதைப்பான்? இப்ப இவையளுக்கு அடிக்கப்போறென்னடவை இப்ப அடிக்கலாம்.....”

மீண்டும் மௌனம். சலசலப்பற்ற அமைதி.

“அப்ப சரி. நீங்கள் காரிலை ஏறுங்கோ. இந்தாப்பா கந்தையா. இவையனைப் பத்திரமாகப் பட்டணத்திலை விட்டுட்டுவா..... கவனம்..... சரி தம்பீமாரே! நான் நிக்கப் போறன். இதையெல்லாம் மனசிலை வைச்சிருக்காதையுங்கோ..... சில சண்டியராலைதான் ஊரே கெட்டுப் போச்சது. சரி. அப்ப நீங்களெல்லாம் காரிலை ஏறுங்கோ.....”

இளைஞர்கள் சிலரும் எம்முடன் காரில் ஏறி வந்தனர்.

கும்பல் விலகிப் பாதையை விட்டு நகர்ந்தது.

நாங்கள் இதனால் விரகதியுற்று, எரிச்சல்பட்டுள்ளோமோ என்ற ஐயப்பாடு காரணமாக எங்களுக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறிவந்தனர் அவர்கள்.

எங்களுக்கோ இதெல்லாம் பழக்கப்பட்டுப்போன பழைய சங்கதி. எனவே மிக உற்சாகமாக அந்த இளைஞர்களுடன் சம்பாஷணையில் ஈடுபட்டு, அவர்களை நாங்கள் உற்சாகப் படுத்திக் கொண்டு வந்தோம்.

நாங்கள் வெறும் பேனா பிடிக்கும் எழுத்தாளர்கள் மாத்திரமல்ல. சமுதாயத்தின் சீர்தேடி அடி அத்தி வாரத்தையே தகர்த்தெறிய முனைந்து செயற்படும் இயக்க சக்திகள் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட அந்த இளைஞர்கள் தொடர்ந்தும் எம்முடன் நீண்ட காலமாகத் தொடர்பு கொண்டு இயங்கி வந்தனர்.

நமது நாக்கின் ஆற்றலை கண்டு வியந்த, இந்தச் சம்பவத்தின் தாக்கத்தினால் அந்தக் கிராமத்தில் பல இனிய நண்பர்களைப் பிற்காலத்தில் தான் நான் மல்லிகைச் சுவைஞர்களாகப் பெற்றுக் கொண்டேன்.

தாகம் தீர்ந்தது.....!

மன்னாரில் ஓர் இலக்கியக் கூட்டத்தில் கலந்து கொள்ளும்படி அழைப்பு வந்திருந்தது.

நான் அதை ஏற்றுத் திகதியும் கொடுத்திருந்தேன்.

மன்னாருக்கு ரெயிலில் போவது சுற்று வழி. எனவே பஸ்ஸில் புறப்பட ஆயத்தமானேன்.

நான் வரும் நாளையும் புறப்படும் நேரத்தையும் அழைத்தவர்களுக்கு முன்னரே தெரியப் படுத்தியிருந்தேன்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து காலை பதினோரு மணி போல் பஸ் புறப்பட்டது.

மூன்று மணி நேரம் பயணம் செய்திருப்போம். நடு வழியில் - காட்டுப் பிரதேசத்தில் - பஸ் 'பிரேக் டவுன்' எனச் சொல்லி பஸ்ஸை நிறுத்திவிட்டார்கள்.

வெயில் வாட்டி எடுத்தது. பசி ஒரு பக்கம். கடைசியாக இருட்டத் தொடங்கியது.

காட்டுச் சீவராசிகளின் சல சலப்புகள் கேட்கத் தொடங்கின. என்னுடன் பிரயாணம் செய்த பெண்களுக்கோ கிலி.

கடைசியாக ஒரு பஸ் வவுனியாவில் இருந்து வந்தது. நேரம் நிர்ணயிக்க இயலாத கருக்கிருட்டு, பஸ் புறப்பட்டது.

மன்னார் நிலையத்தை பஸ் அடையும்போது மனித சந்தடியற்ற பிரதேசம்போல, அது காட்சி தந்தது. நடுச் சாமம். கடைகள் அத்தனையும் அடைக்கப்பட்டிருந்தன. வெளிச்சமே இல்லை.

தெரு விளக்குகள் மின்னி மின்னித் தாம் இருப்பதை அறிவித்தன.

நானோ ஊருக்குப் புதிசு. அழைக்க வந்தவர்களும் ஏமாற்றத்துடன் திரும்பியிருப்பார்கள். என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை. பசி வேறு வயிற்றைக் கிண்டியது. தாகம் சொல்லில் அடக்க முடியாத ஒரு வித மயக்கத்தைத் தந்தது.

வீதியில் அங்குமங்குமாகத் தீர்ந்து தண்ணீர்க் குழாய் எங்கேயாவது தெரிகிறதா என்ற ஆவலுடன் ஆராய்ந்தேன்.

ஊஹும்.....! கண் எட்டியவரை அதைக் காண முடிய வில்லை

முடிவில் பூட்டியிருந்த ஒரு தேநீர்க் கடையின் விறாந்தைப் படியில் உட்கார்ந்தேன். கையில் கொண்டு வந்திருந்த பிரயாணப் பாக்கை பக்கத்தே வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்தேன்.

எனக்குச் சமீபமாக ஒரு தகர ட்ரம் இருந்தது. அப்பொழுதுதான் அதைக் கவனித்தேன். 3 அடி உயரமுள்ள அந்தத் தகர டிரம்மைப் பார்த்த பொழுது எனக்கொரு குருட்டு யோசனை வந்தது.

எழும்பிச் சென்ற கையை உள்ளே வைத்துப் பார்த்தேன். குளிர்ந்தது.

தண்ணீர்!

அப்பொழுது எனது மனதிலேற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு வார்த்தைகளே இல்லை.

இரண்டு கைகளாலும் ஏந்தி ஏந்தி வயிறு முட்டு மட்டும் நீரைக் குடித்தேன். பின்னர் தலை, முகம், கை கால்களெல்லாம் தண்ணீர் எடுத்து ஒத்திக் கொண்டேன்.

நீண்ட களைப்பும் சோர்வும் விடாயும் அடங்கியது.

கைப்பையைத் தலைக்கு வைத்துக் கொண்டு அயர்வும் விழிப்புமான ஒரு நிலையில் கடை விறாந்தையில் இந்தக் கட்டையைச் சாய்த்தேன்.

கொசுக்கடி வேறு.

தூக்கம் வந்தாலும் நித்திரை கொள்ள முடியவில்லை. புதிய இடம். புதிய சூழ்நிலை, தனிமை, கள்ளர் பயம் என் வாழ்க்கையில் புதிய அநுபவமிது.

பொழுது புலர்ந்தது.

எழும்பி உடை மாற்றலாம் என்ற எண்ணத்துடன் முகம் கழுவும் நோக்கமாக அந்தத் தண்ணீர் டிரம் அருகே சென்று இரண்டு கைகளாலும் நீரை அள்ளினேன்.

ஒரே அழுக்கு. தேநீர்க் கடையின் கழிவு நீரும் பொயிலர் அசுத்தங்களும், ஏதனங்கள் கழுவிய எச்சில் தண்ணீருமாக அந்த டிரம் தண்ணீர் மாறித் தெரிந்தது.

இதைப் பார்த்ததும் வயிற்றைக் குமட்டிக் கொண்டு வந்தது.

விழாவுக்கு அழைத்திருந்தவர்கள் அந்த விடிகாலையில் என்னைத் தேடி பஸ் நிலையத்துக்குச் சமீபமாக வந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

ஆவேசப் பிரசங்கம்

எனது ஆரம்ப கால நண்பன், இலக்கியக்காரன் பல வருடகாலமாக என்னுடன் நெருங்கிப் பழகியவன். பட்டதாரி அல்ல. கொழும்பில் நிரந்தரமாக வாழும் இந்த நண்பன் அந்தக் காலங்களில் - பதினைந்து பதினாறு வருடங்களுக்கு முன் அறுபதுகளில் - யாழ்ப்பாணத்திற்கு அடிக்கடி வரத் தலைப் பட்டான்.

யாழ்ப்பாணம் வரும் சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் என்னைக் கண்டு அளவளாவிச் செல்வதையும் மறக்கமாட்டான்.

பொது விவகாரங்களில் ஆரம்பிக்கும் எங்கள் இருவரது நெருங்கிய நட்புப் பேச்சு, கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தனிப் பட்ட சொந்த வாழ்வின் அபிலாஷைகளையும் அந்தரங்கமாகப் பரிமாறக் கூடிய அளவுக்கு நெருங்கி வர ஆரம்பித்தது.

ஒரு நாள் மிக உணர்ச்சி வசப்பட்ட நிலையில் என்னுடன் சம்பாஷிக்கும் போது, தான் ஒரு பெண்ணைக் காதலிப்பதாகவும் அவளும் தன்னையே மனமார விரும்புவதாகவும் கூறி, தனது மன உணர்ச்சிகள் இந்தக் காதல் விவகாரத்தால் நிறைவேறாதோ எனத் தான் ஐயப்படுவதாகவும் சொல்லி முடித்தான். விசனப்பட்டான்.

வெகுநிதானமானவன், எந்தவிதமான வம்பு துன்புகளுக்கும் போகாதவன். பொறுப்பாகச் சிந்திக்கப் பழக்கப் பட்டவன். இப்படித் திடீரெனக் காதல் முடிச்சில் முடிச்சப் படுவான் என நான் சற்றும் சந்தேகப்படவில்லை.

-ஆனால், உண்மை அவனது வாய் மூலமே வருகின்றதே!

நானும் அவனது அந்த ஆழ்ந்த கவலையில் பங்கு கொண்டு நிச்சயம் வெற்றி கிட்டும் என்பதையும், வாலிப உணர்வுடன் இந்தப் பிரச்சினையை அணுகாமல் பொறுப்புடன் சிந்தித்துக் காரியமாற்றும்படியும் ஆறுதல் கூறினேன். புத்திமதி சொன்னேன்.

இதன் பின்னர் அந்த நண்பன் என்னைச் சந்திக்க வரும் போதெல்லாம்

தகவல்களை என்னுடன் பரிமாறுவதும் தனது மன உளைச்சல்களையெல்லாம் என்னிடம் அவிழ்த்துக் கொட்டித் தீர்ப்பதுமாக இருந்தான். இடைக்கிடையே யாழ்ப்பாணம் வந்துபோனான்.

இப்படியே இரு வருடங்களுக்கு மேல் காலம் ஓடி விட்டது.

ஒரு நாள் ஆவேசத்துடன் வந்த அந்த இனிய நண்பன், வழக்கத்துக்கு மாறாக அழுவாரைப் போல, என்னுடன் கதைக்கத் தொடங்கினான்.

நான் அவனை அழைத்துக் கொண்டு ஒரு குளிப்பானக் கடைக்குச் சென்றேன். இருவரும் குளிப்பானம் அருந்திக் கொண்டே நடந்தவற்றைச் சொல்லும்படி கேட்டேன்.

-அந்தப் பெண்ணுக்கு - அவனது காதலிக்கு - இன்னும் ஒரு கிழமையில் திருமணம் நடக்க இருக்கிறதாம். தான் ஏமாற்றப்பட்டு விட்டதாகவும், அவளும் இந்தக் கலியாணத்திற்குச் சம்மதித்து விட்டதாகவும் சொல்லிவிட்டு விரக்தி அடைந்த நிலையில் “நான் இனி என்ன செய்ய?” என்று என்னைக் கேட்டான்.

நான் ரொம்பவும் மதிக்கும் நண்பன். என்னிடம் சில சந்தர்ப்பங்களில் உண்டாகும் உணர்ச்சிக் கோபங்களற்றவன் என்ற காரணத்தினால் என்னைக் கவர்ந்த அந்த இலக்கியக்காரன் குழந்தைபோல் உணர்ச்சி வசப்பட்டுத் துடிதுடித்தான். ரொம்பவும் நொடிந்துபோய்க் கவலைப்பட்டான்.

-காதல் எத்தனை விசித்திரமானது! - திடமான மனசுள்ள இளைஞர்களைக் கூட, அக்காதல் உணர்வு திணறடித்து விடுகின்றதே!

எதற்கும் அமைதியாக இருக்கும்படியும், பொறுப்பாகச் சிந்தித்து நடவடிக்கை எடுப்பதுதான் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் புத்திசாலித்தனம் என்றும் ஆறுதல் கூறி, அவனைத் தேற்றி அனுப்பினேன்.

அவன் கூறிய கதைகளையும் சம்பவங்களையும் யோசிக்க யோசிக்க எனக்கு ஆவேசம் வரத்தலைப்பட்டது.

‘ஒரு படித்த பெண், இப்படி ஒரு அருமையான இனிய பண்புள்ளவனை - நம்பிக்கை ஊட்டி அதைச் சிதறடிப்பதை - வேடிக்கை என எண்ணி விட்டாளா?’ என எண்ண எண்ண, ஏதாவது செய்ய வேண்டும் போல ஓர் அங்கலாய்ப்பு என்னை உந்தித் தள்ளியது.

சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு பள்ளி ஆசிரியராகக் கடமையாற்றும் இன்னொரு நண்பனின் வீட்டிற்குச் சென்றேன். அந்த ஆசிரிய நண்பனின் வீட்டிற்கு அடுத்த வீடுதான் அந்தப் பெண்ணினுடைய இல்லம். பக்கம் பக்கத்து வீடு.

அந்த நேரம் நண்பன் இல்லை.

அவனது விநாந்தையில் நின்று கொண்டு வாய்க்கு வந்த படி இந்தக் காலத்துப் படித்த பெண்களின் கோழைத் தனத்தையும், ஏமாற்று வேலைகளையும், பண்பான நல்ல இளைஞர்களின் மனசை இவர்கள் கிள்ளுக் கீரைகளாகப்

பாவிக்கும் அயோக்கியத் தனங்களையும் பற்றி ஒரு பெரிய பிரசங்கமே பண்ணி ஓய்ந்தேன்.

அந்தப் பெண்ணும் அவர்களது குசினி ஜன்னலுக்குள் நின்று நான் பேசுவதைக் கேட்கக் கேட்க எனது, பிரசங்கத் தொனி ஆங்கார ஓங்காரமிட்டது.

வந்துவிட்டேன்.

எனக்கொரு மனத்திருப்தி.

எனது மனசுக்கினிய நண்பனுக்குச் சரியான கடமை செய்து விட்டது போன்ற ஒரு மனப் பூரிப்பு.

முடிவில் அந்தப் பெண்ணுக்கும் திருமணம் நடந்தது. எனது நண்பனுக்கும் ஆறு மாதத்துக்குள் கலியாணம் நடைபெற்றது - பெண் வேறு.

சில ஆண்டுகள் கழித்துத்தான் தெரிந்தது. எனக்குக் கிடைத்த தகவல்கள் சிலவற்றில் உண்மை இல்லையென்று.....

ஒருதலைக் காதலாம் இது!

இருந்தாலும் என்ன?

இன்று அந்த இரண்டு பேரும் தங்கள் தங்கள் இல்லாள் - இனியவருடன் சுகமாகக் குழந்தைகளுடன் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

இறுதி வேண்டுகோள்!

அடிக்கடி நான் யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரிக்குப் போவது வழக்கம். வாரத்தில் ஒரு நாளாவது அங்கு போய் வரப்பழக்கப் படுத்திக் கொண்டேன்.

அது ஒரு புதிய உலகம். நோய்வாய்ப்பட்டவர்களும், துன்ப துயரங்களால் பீடிக்கப்பட்டு, நோயினால் ஒடுக்கப்பட்டு, பாரிய மரண அவஸ்தையுடன் போராடிக் கொண்டிருக்கும் அந்த நோயாளிகளைப் பார்க்கும் போதுதான் வாழ்வின் அர்த்தமே தெரியும். புரியும்.

வாழ்க்கையில் சாதிக்க வேண்டியதை உடனடியாகவே செய்து முடித்திட வேண்டும். நாளை எனப் பின்போட்டு விடக்கூடாது என்பதை எனக்குப் போதிக்கும் தவப் பெரும் சாலையாக அந்த மருத்துவமனையை நோக்குவதுண்டு.

எனவேதான், அடிக்கடி அங்கு சென்று வருவேன்.

என்னைப் பலருக்குத் தெரியும். ஆனால், பலரை எனக்கு உண்மையிலேயே தெரியாது. இருந்தும் அவர்கள் ஆஸ்பத்திரிக் கட்டில்களில் படுத்தவாறே என்னைக் கண்டதும் ஏதோ தங்களைத்தான் நான் நாடி வந்திருக்கிறேன் என்ற பாவனையில் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு, ஒரு புன்முறுவலுடன் அல்லது அசட்டுச் சிரிப்பொன்றுடன் கையெடுத்து என்னைக் கும்பிடுவார்கள். முகம் புது மலர்ச்சி கொள்ளும்.

துன்பத்தால் பாதிக்கப்பட்டு, நோயின் வேக்காட்டினால் அவஸ்தைப்பட்டு நொந்து போயிருப்பவர்களான அவர்களை எனக்கு ஏற்கெனவே தெரியாது என நம்பவைப்பது மனசுக்கு சற்றுச் சிரமமாகவே இருக்கும். நானும் அவர்களைப் போலவே முகத்தில் புன்முறுவலை வரவழைத்துக் கொண்டு சற்று ஆறுதலாக அவர்களது கட்டிலடியில் நின்று விசாரித்து விட்டுப் போவேன்.

அவர்களின் முகத்தில் அப்பொழுது ஏற்படும் திருப்தி இருக்கிறதே. அது என் நெஞ்சுக்கு ஆறுதலைத் தரும் ஓர் ஒளஷதம்!

இப்படியாகத்தான் ஒரு நாள் பதினாலாம் வார்டினூடாகப் போய்க் கொண்டிருக்கும் போது ஓர் உருவம் என்னைக் கைச்சாடை காட்டி அழைத்தது. தலையணையை முதுகுக்குச் சாய்வு கொடுத்து சற்றே சாய்ந்து உட்கார்ந்திருந்த உருவம் கறுத்து, மெலிந்து, தாடி வளர்த்த கோலத்தில் காட்சி தந்ததால் என்னால் அடையாளம் காண முடியவில்லை.

திரும்பவும் அழைத்தது அந்த உருவம்.

“என்னைத் தெரியுமா?” என்று கேட்டார், அந்த நோயாளி. “உங்களை எனக்குத் தெரியும். ஆனால் உங்களுக்கு என்னைத் தெரியாமல் இருக்கலாம்” எனப் பதிலையும் அவரே சொன்னார்.

“நீங்கள் ஜீவாதானே?” என்று வினவியபடி கூர்ந்து என்னைப் பார்த்தார் அவர். தன்னுடைய பெயர் மணியம் என்று சொன்னதாக ஞாபகம். அது சுப்பிரமணியமாகவும் இருக்கலாம். சுப்பிரமணியமாகவோ சிவசுப்பிரமணியமாகவோ கூட இருக்கலாம். மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன் இது நடந்தது. எனவே நேரடியாக அந்தப் பெயரை என்னால் இப்பொழுது ஞாபகப்படுத்திச் சொல்ல முடியவில்லை. தலையணைக்குக் கீழே கையைச் செலுத்தி எதையோ பொத்தி எடுத்து என்னிடம் நீட்டுகிறார், மணியம்.

ஐந்து ரூபாய் நோட்டு!

“மல்லிகை”க்கு எனது சிறிய அன்பளிப்பு இது! கன நாளாக எனக்கொரு சின்ன ஆசை. உங்களுக்கு எப்படியாவது ஒரு அன்பளிப்புத் தர வேண்டுமென்று. அது இண்டைக்குத் தான் நிறைவேறுது. மாட்டென்று சொல்லாமல் இதை வாங்குங்கோ”.

ஓரிரு நிமிஷங்கள் என்னையே மௌனமாகக் கூர்ந்து பார்க்கிறார். முகத்தில் கெஞ்சம் பார்வை ஒளிர்கின்றது. “இது தருவது எனக்கொரு மன ஆறுதல், எனக்கு இப்ப கடுமையான இதயவருத்தம். இண்டைக்கோ நாளைக்கோ எண்டு நாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன். உங்களைப் பல தடவை நோட்டிலை கண்டிருக்கிறேன். ஆனால், கதைச்சுப் பழகயில்லை. நீங்கள் ‘மல்லிகை’க் காக்கும் கஷ்டத்தை எனக்கு வடிவாகத் தெரியும்” என்றபடி நோட்டைப் பொத்திய கரத்தை முன்னே நீட்டுகிறார்.

எனக்குச் சங்கடமான நிலை ‘வாங்குவதா? வாங்காமல் விடுவதா?’ என்ற தடுமாற்றம். அவரது தோளை வருடிக் கொண்டிருந்த நான் ஒன்றுமே பேசாமல் மௌனத்தில் லயிக்கிறேன்.

எனக்குத் தேகமே புல்லரிக்கிறது. “இது என்ன பைத்தியக்காரத் தனம். நீங்க வைச்சிருங்கோ, இதை. நான் உங்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டிய நேரத்திலை உங்களிடமிருந்து இதை எப்பிடி வாங்குவது?”

என்றுசொல்லிக் கொண்டே, என் கையில் திணிக்கப்பட்ட நோட்டை திரும்பக் கொடுக்க முனைகிறேன்.

“ஜீவா இது என்றை கடைசி ஆசை. பிறகு இந்த ஆசை நிறைவேறாமல் போகலாம். என்றை வருத்தமும் அப்பிடி. இலங்கை முழுவதும்போய் வேலை பார்த்தவன், நான். இப்ப இந்தக் கட்டிலிலைக் கடைசியாகக் கிடக்கிறேன். எப்படியாவது ஒரு நல்ல காரியத்துக்கு இதைச் செய்யிறேன் எனட் மன நிறைவுதான் எனக்கு வேணும்.” என்னுடைய கையைப் பிடித்துக் கண்களில் ஒற்றிக் கொள்ளுகின்றார்.

என் மனம் குழைகின்றது. கடைசியில் அவரின் வலுக்கட்டாயமான வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அந்த ரூபா நோட்டைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறேன்.

மூன்று நாட்களுக்குப் பின் அதே வார்ட்டால் போகும் போது மணியம் இருந்த கட்டிலைப் பார்க்கிறேன். அதில் வேறோர் உருவம் தென்படுகின்றது. பக்கத்துக் கட்டிலை விசாரிக்கிறேன். “முந்தநாள் இரவே அவர் கண்களை மூடிவிட்டார்!” எனப் பதில் வருகிறது.

-அதாவது எனக்குப் பணம் தந்த அன்றைய இரவு!

பிரமுகரின் கடிதம்

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்.

அந்த மாதத்து 'மல்லிகை' இதழ் முடிவடைந்துவிட்டது. ஆனால், அட்டைக்குரிய விளம்பரத்தில் ஒரு பக்கம் உதைத்துக் கொண்டு நின்றது. ஒரு பக்க விளம்பரம் உடனடியாகக் கிடைக்க வேண்டும். அது கிடைத்து, அந்த விளம்பரத்துடன் அட்டை அச்சாகி விட்டால் அம்மாத இதழ் வெளிவந்து விடும்.

'மல்லிகை' மீது அபிமானமுள்ள ஓர் அரசியல் பிரமுகரை எனக்குத் தெரியும். அந்தச் சமயத்தில் அவருக்கு மிகப் பெரிய செல்வாக்கு இருந்தது. அவரும் எப்பவோ ஒரு சம்பாஷணையில் மல்லிகைக்கு ஒரு பக்க விளம்பரம் எடுத்துத் தருவதாகவும் வாக்களித்திருந்தார்.

இந்த வாக்குறுதி ஞாபகம் வர, அவரைத் தேடிச் சென்றேன். அவரும் வீட்டில் இருந்தார். எனது வேண்டுகோளைச் செவிமடுத்த அவர், யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள ஒரு பிரபல நிறுவனத்திற்குத் தான் ஒரு கடிதம் தருவதாகவும் அதைக் கொண்டு போய் அந்த ஸ்தாபன நிர்வாகியிடம் கொடுத்தால் நிச்சயமாக ஒரு விளம்பரம் கிடைக்கும் எனவும் சொல்லி, ஒரு கடிதம் எழுதித் தந்தார். 'இந்த முதலாளிக்கு நான் என்னாலியன்ற பல உதவிகளைச் செய்திருக்கின்றேன். இவர் எனக்குக் கடமைப்பட்டுள்ளதாகப் பல தடவை சொல்லி இருக்கிறார். நிச்சயம் இவர் இந்த உதவியைச் செய்வார். நான் தாறு இந்தக் கடிதத்தை மாத்திரம் அவரிடம் குடுத்தால் போதும்'.

நானும் சந்தோஷத்துடன் அவர் குறிப்பிட்டுச் சொன்ன அந்த நிறுவனத்துக்குச் சென்று விசாரித்தேன்.

ஒரு நாள்-

இரண்டாம் நாள்-

மூன்றாம் நாள்-

அப்பாடா! மூன்றாம் நாள் அந்த நிர்வாகி இருந்தார். யாருடனோ பேசிக் கொண்டிருந்தார். அவர் பேசிக் கொண்டிருந்தவர்களெல்லாம் போகும்படும் நான் ஒதுங்கி இருந்தேன். பின்னர் மெதுவாக அவர் முன் சென்று அந்தக் கடிதத்தை அவரிடம் கொடுத்தேன்.

என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்தார், அவர்.

பின்னர் மெதுவாக அந்தக் கடிதத்தைப் பிரித்தார்.

நீண்ட மீசையை ஒரு பக்கம் மாறி மற்றொரு பக்கமாகத் திருகிவிட்டுக் கொண்டார்.

மீண்டும் ஒரு தடவை என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்தார். கடிதத்தை மேசைமீது போட்டுவிட்டு நிமிர்ந்த அவர் கேட்டார்! “உங்களுக்கெல்லாம் வேறை வேலை கீலை இல்லையே? என்ன புஷ்தகமும் பேப்பரும்? இவையெல்லாம் வேலை மினைக்கெட்டவர்களின்றை வேலையெல்லோ.....! இந்தக் காலத்துப் பேய்ப் பொடியளுக்கு நாலு காசைச் சரியாக உழைக்க வக்கில்லை. சும்மா பேப்பரெண்டும் புஷ்தகமெண்டும் திரியுறான்கள்.....” சொல்லிக் கொண்டே லாச்சியைத் திறந்தார். “சாப்பிடுறதுக்குக் காசு வேண்டுமெண்டால் இந்தா ஐஞ்சு ரூபா தாறன். எடுத்துக் கொண்டு போய் ஏதாவது சாப்பிடலாம். அதை விட்டுட்டு இதென்ன விசர் வேலையெல்லாம்.....”

ஐந்து ரூபா நோட்டொன்றை எடுத்து மேசைமீது போட்டார்.

எனக்கோ இது புதிய அநுபவம் தான்.

முன்னைய ஆளாக இருந்தால் கெம்பிக் கொதித்திருப்பேன். “ஓய்! நானென்ன பிச்சைக்காரனென்ற நினைப்பா, உமக்கு? கௌரவமா மனிசர்களை உணர்ந்து பேசும். பிச்சைக்காரத் தனத்தோடை பழகுற உமக்கும் பிச்சைக்காரப் புத்திதானே வரும்! நீரும் உம்முடைய காசும்!” எனக் கண்டபடி பேசி, ஆக்ரோசமாகக் கத்தி விட்டு வெளியே வந்திருப்பேன்.

ஆனால், இப்பொழுது நான் பொறுப்பு வாய்ந்த ஆள். சிறியதோ பெரியதோ ஒரு பத்திரிகையை நடத்துபவன். அந்தச் சஞ்சிகையின் ஆசிரிய பீடத்தில் வீற்றிருப்பவன். இதையெல்லாம் எண்ணியெண்ணி என்னை நானே தினசரி பண்படுத்தி வருகின்றவன்.

எனவேதான் நான் எந்த விதமான உணர்ச்சிகளையும் முகத்தில் காட்டாமல், “தயவு செய்து நான் தந்த அந்தக் கடிதத்தைத் தாழீங்களா?” எனக் கேட்டுக் கையை நீட்டினேன்.

உடன் அவர் அந்தக் கடிதத்தைத் திருப்பித் தரத் தயங்கினார்.

என்னுடைய குரல் ஓங்கி ஒலித்தது.

அக்குரலில் இருந்த தார்மீகக் கோபத்தைப் புரிந்து கொண்டாரோ என்னவோ தெரியாது, கடிதத்தை எடுத்து என் முன்னே வீசி எறிந்தார்.

கடிதம் தந்த பிரமுகரைத் தேடி அந்த வேகத்துடனேயே சென்றேன். கடிதத்தை அவரிடம் சமர்ப்பித்து விட்டு, நடந்த சம்பவங்களை அவரிடம் விவரித்தேன். அந்தப் பிரமுகர் அப்படியே விக்கித்துப் போய்விட்டார்.

இப்பொழுதுகூட இதை நினைக்கும்பொழுது என் மனதில் ஒரு எண்ணம் உருவாகின்றது. மனிதர்களில் தான் எத்தனை எத்தனை வகையானவர்கள்? எத்தனை எத்தனை விதமானவர்கள்? எத்தனை எத்தனை.....

உண்மைகள் ஒரு நாள் தெரியவரும்

தமிழ் ஆர்வம் முகிழ்ந்திருந்த நேரம்.

மொழி ஆர்வத்துக்குப் பதிலாக மொழி வெறி தலை தூக்கியிருந்த சமயம். ஏதோ தங்களால் தான் தமிழ் காப்பாற்றப்படப் போகின்றது எனப் பாமர மக்களை நம்ப வைத்து, பாமரத் தனமான கோஷங்களைச் சுவர் இலக்கியமாக எழுதிவைத்து, உணர்ச்சி வெறியைத் தலைவர்கள் வளர்த்து வைத்திருந்த உச்சக்கட்ட வேளை.

நான் நண்பர் கனகரெட்னாவைப் பார்க்க அவரது வீட்டுக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தேன்.

வழியில் மத்திய கல்லூரி குறுக்கிட்டது.

அக்கல்லூரிக்குச் சமீபமாக வீதியில் என்னையும் எனது கைக் கூடையையும் கண்ட மாணவன் ஒருவன் ! “மல்லிகை இருக்கிறதா?” எனக் கேட்டான்.

என்னைப் பொறுத்தவரை ஒரு முக்கிய குறிப்பை இங்கு சொல்லி வைக்க வேண்டும். இந்த நாட்டில் சஞ்சிகை நடத்துவதென்பது ஒரு வேள்வி நடத்துவதற்கு ஒப்பாகும். தன்னைத்தானே இழப்பது மாத்திரமல்ல, தான் என்ற உணர்வைக்கூட மறந்து ஓர் இயக்கமாகவே இலக்கிய இயக்கத்தை நடத்த வேண்டும் சஞ்சிகையை அச்சடிப்பது மாத்திரமல்ல - அதைப் பொதுமக்கள் மத்தியில் கொண்டு சென்று பிச்சைக்காரனைப் போல, ஒவ்வொருவரையும் இரந்து இரந்து அவர்களுக்கு, விற்பனை செய்ய வேண்டும். இதில் கௌரவம் பார்ப்பவர்கள், சுயமரியாதைக்குப் பங்கம் ஏற்படுமே! எனப் பயப்படுகின்றவர்கள் நின்று நிலைக்க முடியாத துறை இது. இந்தச் சிற்றிலக்கிய ஏடு வெளியிடும் துறை.

விகடன் வாசன் ஆரம்ப காலத்தில் இப்படித்தான் ரொம்பச் சிரமப்பட்டு “ஆனந்த விகடன்”ஐ வளர்த்தெடுத்தவர். இது கௌரவிக்கப்படத்தக்க ஒரு உண்மை ஊழியம். மனக் கிலேசப்படாமல் செய்யும் தொழில்.

இதையே நானும் கடைப்பிடிப்பவன்.

நாடு பூராவும் தெருத் தெருவாகச் சுற்றியிருக்கிறேன். அதே சமயம் வீதியில் நண்பர்களை அன்பர்களைக் கண்டு 'மல்லிகை' விற்று வருவேன். சந்தாப் பணத்தைக் கூட தெருவோரங்களில் வைத்தே வாங்குவதுமுண்டு.

அதற்காகவே கூடையில் எந்த நேரமும் தயாராக அந்த அந்த மாத இதழ்களை வைத்திருப்பேன்.

என்னை மறித்தவன் ஐம்பது சதத்தைத் தந்து இதழை வாங்கினான்.

இதழைக் கொடுத்து, பணத்தை வாங்கிச் சட்டைப் பைக்குள் போடுவதற்குக் குனிந்த பொழுது, வாங்கிய இதழை இரண்டாகக் கிழித்து என் முகத்தில் வீசி அடித்தான், அந்த மாணவன். "தமிழ் துரோகிகளுக்கு இதுதான் பாடம்.....!" எனச் சொல்லிக் கொண்டு வீதியைக் கடக்க முயன்றான், அவன்.

நான் இதை எதிர்பாரக்கவில்லை. என்ன நடந்தது என்பதைக் கிரகிக்கவே எனக்குச் சில நிமிட நேரங்கள் சென்றன.

"தம்பி! உன்னை நினைச்சு நான் பெருமைப் படுறேன். மல்லிகையின் விலை ஐம்பது சதம். அதைத் தந்து போட்டு அதை வாங்கித்தான் என் முகத்திலை கிழிச்சு வீசியனாய். அதன் விலையைத் தராமல் கூட, நீ கிழிச்சு எறிஞ்சிருக்கலாம். அதன் விலையைத் தந்து விட்டதற்கு என்னுடைய மனச் சந்தோஷம் உனக்கு!" என்றேன்.

எனக்குள் நானே சிரித்துக் கொண்டு மெல்ல சைக்கிளில் புறப்பட்டேன். என் சிந்தனையே கேட்டது.

'வெறும் வாய்ச் சவடால் அடித்து தேர்தல் காலத்தில் வாக்குப் பெறுவதற்காகத் தமிழை ஒரு சுலப ஆயுதமாகப் பயன்படுத்துகிறவர்கள் உண்மையான தமிழ்த் தொண்டர்களா? அல்லது வாழ்வின் ஒவ்வொரு வினாடியையும் நமது ஈழத் தமிழ் வளர்ச்சிக்காக ஆக்க பூர்வமான வழிமுறைகளில் பாடுபடும் நம்மைப் போன்றவர்கள் தமிழ் தொண்டர்களா?'

தவறான தகவல்கள் மூலம் மொழி வெறி நெஞ்சுட்டப்பட்ட அந்த இளம் நெஞ்சங்களுக்காக நான் அனுதாபப் பட்டேன்.

இது நடந்து பல வருஷங்களுக்குப் பின் நமது நாட்டுத் தமிழ்ச் சரித்திரம் எழுதப்படத்தான் போகின்றது.

அப்பொழுது நிச்சயம் இதன் உண்மைகள் தெரியவரும்.

மாபெரும் பொதுக் கூட்டம்!

1948-ம் ஆண்டென நினைக்கிறேன்.

நானும் எஸ். பொ. வும் உரும்பரையைச் சேர்ந்த குலவீரசிங்கம் என்பவரும் (இவர் பின்னாளில் பிரபல தொழிற்சங்கத் தலைவராக விளங்கி மறைந்துவிட்டார்) ஒருங்கு கூடி எழுத்தாளர் பிரச்சினை பற்றிப் பொது மக்களுக்கு விளங்கப்படுத்துவதற்காக, ஒரு பொதுக்கூட்டமொன்றை யாழ்ப்பாண நகரில் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென முடிவெடுத்தோம்.

புணத்தைப் பற்றிய யோசனை வந்தது.

உண்டியல் குலுக்கி நிதி சேர்ப்பது என்பது கடைசித் தீர்மானம்.

யாழ்ப்பாணம் பெரிய கடைப் பகுதிக் கடைகளின் படிக்கட்டுகளில் ஏறி இறங்கியும், பஸ் நிலையத்தில் முட்டி குலுக்கியும் பதின்மூன்று ரூபாயை ஒரு வழியாகச் சேகரித்து விட்டோம்.

அப்பொழுது இந்தியாவில் தனது படிப்பை முடித்து விட்டு யாழ்ப்பாணத்திற்கு வந்து வேலையற்று இருந்த பிரேம்ஜியைத் தலைவராகப் போட்டு நோட்டீஸ் ஒன்றை வெளியிட்டோம். பேச்சாளர்கள், நானும், எஸ்பொவும் குலவீரசிங்கமுமே!

தெரிந்த ஒரு நண்பரிடம் கெஞ்சி மன்றாடி ஒலிபெருக்கிக்கான செலவைச் சரிக்கட்டச் சொன்னோம், அவரும் சம்மதித்தார்.

யாழ்ப்பாணம் முற்றவெளியில் பகிரங்கக் கூட்டத்திற்கான சகல ஆயத்த வேலைகளையும் செய்து முடித்தோம்.

எழுத்தாளர்களின் பல்வேறு பிரச்சினைகளைப் பற்றிய விளக்கக் கூட்டமாக அது அமைய வேண்டுமென அயராது உழைத்தோம், நாங்கள் மூவரும்.

அடுத்தது கூட்டத்திற்குச் சனம் திரட்டும் பணி.

இரவிரவாக கையால் சுவர் ஒட்டிகள் பல்வேறு வண்ணங்களில் தயாரித்து யாழ், நகர் பூராவும் ஒட்டினோம். அதிலும் எங்களுக்குத் திருப்தி இல்லை.

கூட்டம் நடப்பதற்கு முதல் நாளுக்கு முதல் நாள் ஒரு நூறு இன்னும் ஓராயிரம் நோட்டீஸ்களை அச்சடித்து வீதிகளில் சந்திக்குச் சந்தி நின்று பொதுமக்களுக்கு விநியோகித்தோம்.

அப்பா! ஒரு அளவிற்குக் கூட்டம் களை கட்டிவிடும் என ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிச் சொல்லி நம்மை நாமே திருப்திப் படுத்திக் கொண்டோம்.

தோழர் எம். சீ. சுப்பிரமணியம் பொறுப்பாக இருந்து கருமமாற்றிய சன்மார்க்க ஐக்கிய சபை காரியாலய மேசை, வாங்குகளை நாமே சுமந்து வந்து மேடையும் தயாரித்து விட்டோம். இரண்டு பெட்ரோமாக்ஸ் விளக்குகளையும் வாடகைக்குப் பெறக் கூடியதாக இருந்தது.

பிரேம்ஜி தலைமையில் கூட்டம் ஆரம்பித்து விட்டது. தலைமையுரை களை கட்டிவிட்டது.

வந்திருந்த மகாஜனங்களை எண்ணிப் பார்த்தேன். பதின்மூன்று தலைகள் தான் தட்டுப் பட்டன.

சே! - யாழ்ப்பாணத்தச் சனங்களின் அலட்சிய மனோபாவத்தை நினைத்து நினைத்து மனசிற்குள் வெதும்பிக் கொண்டோம்.

பேச்சாளர்கள் தலா ஒவ்வொரு மணிநேரம் பேசுவது என்பது ஏற்பாடு.

கூட்டம் 5-30-க்கு ஆரம்பித்து விட்டது.

தலைவரின் வழக்கமான ஏகாதிபத்திய, நிலப்பிரபுத்துவ மிச்ச சொச்ச அழுக்குத் தனங்களின் கூட்டு மொத்தமான தாக்கங்களின் தலையாய பிரச்சினை என்ற ரீதியிலான பேச்சு முடிய முக்கால் மணி நேரமாகி விட்டது.

அடுத்த குலவீரசிங்கம் பேசினார். ஒரு மணி நேரம் அவரும் பேசி முடித்தார்.

நான் கடைசியில் பேச வேண்டும் என்பது முன்னமே செய்து கொண்ட ஏற்பாடு. ஏனெனில் சனங்கள் எனது பேச்சைக் கேட்காமல் எழுந்து போக மாட்டார்கள் என்பது எமது அப்போதைய கற்பனை.

எஸ். பொ.வும் பேசினார். அவர் இலக்கியப் பிரச்சினை பற்றி விஸ்தாரமாகக் கூறினார், எடுத்துரைத்தார்.

அப்பொழுது மேடையிலிருந்து நான் தலைகளை எண்ணிப் பார்த்தேன், பதினெட்டு.

எனது மனதில் ஒரு திருப்தி.

கடைசியில் நானும் பேசினேன்.

இன்றைய இலக்கிய உலகில் என்னென்ன பிரச்சினைகள் சூடாக

அடிபடுகின்றனவோ, அத்தனை பிரச்சினைகளையும் அன்று எனது அறிவுக்கெட்டிய விதத்தில் விளங்கப் படுத்தினேன்.

பேச்சு முடிபும் கட்டத்தில் தலைகள் ஞாபகம் வந்தது. எண்ணிப் பார்த்தேன். ஏழு!

ஒன்பது மணியளவில் கூட்டம் இனிது முடிவடைந்தது. எனக்கும் எஸ்.பொ. வுக்கும் மன எரிச்சல். மன விரக்தியைச் சொற்களில் பங்கிட்டோம்.

இவ்வளவு சிரமப்பட்டு, பத்து நாட்களுக்கு மேல் ஓடி ஆடி வேலை செய்து, கூட்டம் வைத்தால் அதற்குப் பதினெட்டுப் போதான் சமூகமளிப்பதா என்ற வெப்பியாரம்!

கூட்டம் முடிந்த அடுத்த நாள்-

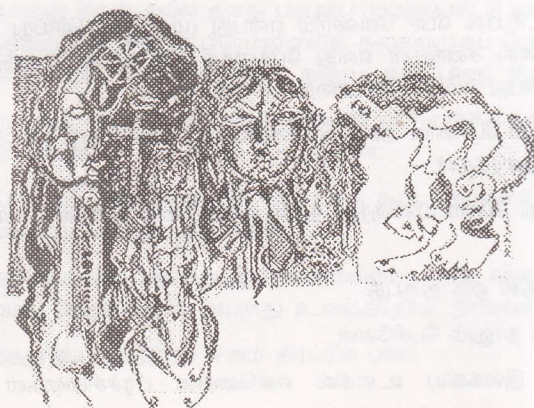
அப்பொழுது 'சுதந்திரன்' நாளிதழாக வெளிவந்து கொண்டிருந்தது.

வரிந்து வரிந்து எழுதி ஒரு தரமான செய்தியொன்றைத் தயாரித்தோம், நாம் இருவரும். அதில் மூவாயிரத்து ஐந்நூறுக்கு மேற்பட்ட பொது சனங்கள் அந்த மாபெரும் பொதுக் கூட்டத்திற்கு வந்திருந்ததாகக் கதை விட்டிருந்தோம். செய்தியில் தெரிவித்திருந்தோம்.

முதற் பக்கத்தில் ஐந்து கலம் தலைப்பிட்டு அச்செய்தியை வெளியிட்டிருந்தது அன்றைய தினசரியான 'சுதந்திரன்' பத்திரிகை.

இப்படியாக நமது மாபெரும் பிரசாரப் பொதுக் கூட்டம், பொது மக்களிடம் செய்தியாகப் பரவியதையிட்டு எங்களுக்கு மிகப் பரிபூரண திருப்தி ஏற்பட்டது.

நாங்கள் நினைத்ததைச் சாதித்துக் காட்டி விட்டோம்.

மின்னல் அதிர்ச்சி!

கொழும்பிலிருந்து அவசரமாக யாழ்ப்பாணம் திரும்ப வேண்டி இருந்தது.

காலை கொழும்பிலிருந்து புறப்படும் எக்ஸ்பிரஸ் உத்தர தேவியைத் தவற விட்டு விட்டேன். அன்று சாயங்காலம் முக்கியமான ஒரு வேலை காத்திருந்தது.

தாமதித்துப் புறப்படும் லோக்கல் ரெயிலில் யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்டேன்.

ஒவ்வொரு சிறு நிலையத்திலும் நின்று நின்று ஆறுதலாக முன்னேறியது அந்த லோக்கல் வண்டி.

பழைய பெட்டி. சன சந்தடி இல்லை. தண்ணீர் வசதி கிடையாது. வெய்யில் வேறு. அசதி. தூங்கலாமென்றால் ஒரே புழுக்கம், வியர்வை.

ஏதோ தண்டனைக்கு ஆட்பட்டவன் என்ற நிலையில் மனசில் எரிச்சல் பட்டுப்பட்டு, ஒவ்வொரு ஸ்டேசனையும் நெஞ்சில் எண்ணிக் கொண்டு வந்தேன்.

வெய்யில் தணியத் தொடங்கியது.

ஒரு வழியாக அநுராதபுரம் வந்தடைந்தது, லோக்கல் டிரயில்.

நானிருந்த பெட்டிக்குள் திழு திழுவென ஒரு கூட்டம் ஏறியது. பார்த்தேன் அத்தனை பேர்களும் கைதிகள். பத்துப் பன்னிரண்டு பேர்வரை இருக்கும். அவர்கள் அத்தனை பேர்களும் இரண்டு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு சங்கிலியால் கைவிலங்குடன் இணைக்கப்பட்டுக் காட்சி தந்தனர்.

மனதில் திருப்தியில்லை. இருந்தாலும் தனிமை நிறைந்த அந்தச் சூழ்நிலையை மாற்றிய மனிதக் குரல்களைக் கேட்ட போது, இதுவரையும் அனுபவித்து வந்த வெறுமை சற்றுத் தணிந்தது.

ரெயில் ஊரத் தொடங்கியது.

கைதிகளை இணைத்திருந்த சங்கிலித் தொடர்பு கழற்றப்பட்டது.

கைவிலங்குகளும் ஒரு கைப் பூட்டும் விடுக்கப்பட்டு மற்றொரு கையில் தொடங்கியது. பிரயாண செளகரியத்திற்காகவும் கைதிகளுக்குத் தற்காலிகமாக காவலர்கள் காட்டும் சிறிய சலுகையாகவும் அது அனுமதிக்கப்பட்டது.

நானிருந்த ஆசனத்திற்கு அடுத்த தடுப்புக்கு அப்பால் இரண்டு வரிசைகளில் அவர்கள் இருந்தனர்.

நான் பழைய படியும் தனிமையில் இருந்தேன்.

ஒரு இளங் கைதி எழும்பி வந்து எனது இருக்கைக்கு அருகாமையிலுள்ள கக்கூசிற்குள் நுழைந்தான். நுழைய முன்னர் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

நானும் சிரித்து வைத்தேன்.

கவர்ச்சியான முகம், பரந்த நெற்றி, கூர்மை துலங்கும் விழிகள். இருபத்தைந்து இருபத்தாறு வயதிருக்கலாம். இளமைத் தோற்றத்துடன் காணப்பட்டான்.

இன்றைய தமிழ் சினிமா கதாநாயகர்களை விட அழகன். இளமையானவன். கவர்ச்சி நிரம்பியவன். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

கதவை முடிவிட்டு வந்து என் எதிரே உட்கார்ந்தான்.

“எங்கே கொழும்பிலிருந்தா வருகிறீங்க?” என்றான்.

நான் ‘ஆம்’ என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையை அசைத்தேன். இருந்தும் அவனது சம்பாஷணையின் பாணி என் நெஞ்சத்தை தைத்தது.

தொடர்ந்தும் அவன் பேசினான்.

அநுராதபுரம் மறியல் வீட்டிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் மறியல் சாலைக்குக் கூட்டிப் போவதாகச் சொன்னான். சதா காலக் கடுழியத் தண்டனை கிடைத்தது தனக்கென்றான். ஒரு குழந்தையைக் கழுத்தை நெறித்துக் கொண்டு சங்கிலியைத் திருடிய குற்றச்சாட்டு என்ற உண்மையையும் ஒத்துக் கொண்டான். தனது தாயற்ற சகோதரர்களுக்குக் கொடுக்கக் கொண்டுபோகும் சாமான்களை மேலே எட்டிக் காண்பித்தான்.

ஒரு குழந்தையைக் கொண்டு திருடியவன் என்று என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. பேச்சில் அத்தனைக் கனிவு, மென்மை, சகோதரர்களைப் பற்றிச் சொல்லும் போது அத்தனை பாசம்! பற்று!

ஒரு வளைவில் வண்டி திருப்பியபோது அவன் கேட்டான். “சிகரட் இருக்குமா? இருந்தால் ஒண்டு தாருங்க”.

நான் புகைப்பதில்லை. அவன் கேட்ட மாதிரி என்னைக் கெஞ்சுவது போலிருந்தது. மனதை நெகிழ வைத்தது.

அடுத்த நிலையத்தில் வண்டி நின்றவுடன் ஓடோடிச் சென்று இரண்டு சிகரெட்டுகளும் ஒரு நெருப்புப் பெட்டியும் வாங்கி வந்து அவனிடம் கொடுத்தேன்.

சட்டப்படி அது தவறு. ஆனால், மனிதாபிமானப்படி நான் செய்ததைக் குற்றம் எனச் சொல்லமாட்டேன்.

‘அவக் அவக்’ எனப் புகையைக் கக்கினான்.

ஒரு சிகரெட் சில நிமிடங்களில் முடிந்துவிட்டது.

மற்றதைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு எழுந்தான். சிறிய அழகான அவனது கவர்ச்சித் தாழியைப் பார்த்தபடி இருந்தேன். அவன் செயல்களை மௌனமாக ரசித்தேன்.

எனக்கு அருகாமையிலுள்ள கதவைத் திறந்து சிறிது நேரம் மீண்டும் அவசர அவசரமாகப் புகையை வெளியே ஊதித் தள்ளினான்.

நான் அவனது ‘அவா’ வை எண்ணி மனதிற்குள் பச்சாத்தாபப் பட்டேன்.

துண்டு சிகரெட்டைச் சுண்டி வீசி எறிந்தவன், திரும்பி என்னை ஒரு தடவை பார்த்தான்.

‘சடா’ரெனக் குதித்து விட்டான்.

ஒரு கணம் கனவுபோல இருந்தது எனக்கு?

கையை விரித்துச் சரிந்த நிலையில் தலை குப்புற அவன் விழுவது நான் ஜன்னலால் எட்டிப் பார்த்தபோது தெரிந்தது.

எழுந்து பரபரப்புடன் சங்கிலியை இழுத்தேன்.

அப்பொழுதுதான் ஜெயிலர்கள் “என்ன? என்ன?” எனக் கேட்டபடி நெருங்கினர்.

அவர்களுக்கு நடந்த சம்பவத்தை எவ்வளவு வேகமாக விளக்கப் படுத்த முடியுமோ அவ்வாறு விளக்கினேன்.

எல்லோரும் சேர்ந்து சங்கிலியை இழுத்துப் பார்த்தோம்?

ரயில் வழக்கம் போல அடுத்த ஸ்டேசனில்தான் போய் சாவகாசமாக நின்று இளைப்பாறியது.

காவலர்களில் ஒருவன் மற்றவனிடம் கைதிகளின் பொறுப்புக்களை ஒப்படைத்து விட்டு, நிலையத்தைக் கடந்து வெகு வேகமாக ஓடி மறைந்தான்.

வண்டி யாழ்ப்பாண ஸ்டேசனை அணுகியதும் நான் இறங்கிக் கொண்டேன்.

மனதில் ஏதோ வெறுமை, எதையோ இழந்து விட்டது போன்ற பாரமொன்று அழுத்தியது.

இரவு தூக்கத்தில் கூட, அந்தச் சிறு தாடி முகம் அடிக்கடி வந்து எதையோ யாசிப்பது போல என்னை இரந்து வேண்டியது.

இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குப் பின்னர் தினசரியொன்றில் செய்தி வந்தது. அந்தக் கைதி விழுந்த இடத்திலேயே மரித்து விட்டானாம்!

போதம்

நான் கிருஷ்ணசாமியின் புத்தகக் கடையிலிருந்து திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன். திங்கட்கிழமை காலை பதினொரு மணியிருக்கும். 09-12-63-ம் ஆண்டு, கஸ்தூரியார் வீதி முகப்பும் கிறாண்ட் பலார் தெருவும் சந்திக்கும் முனைத் திருப்பத்தில் வந்து திரும்பிக் கொண்டிருந்தேன். ஏதோ யோசனை. எனக்குள் ஏதோ சிந்தனை..... நிச்சயம் அது ஆக்க பூர்வமானதாகத்தான் இருக்கும்.

ஒருவர் என்னைத் “தம்பி!” எனக் கூப்பிட்டார். நின்றேன். கூப்பிட்டவர் என்னைச் சமீபித்து வந்தார். “சந்தோஷமான சேதி ஒன்றை உம்மட்டைச் சொல்லுகிறேன். இப்போ பிறந்துள்ள என்னுடைய ஆண் குழந்தைக்கு உம்முடைய பெயரைத்தான் வைத்திருக்கிறேன்” என்றார்?

என்னுடைய ஞாபக சக்திக்கு எட்டியவரையும் சிந்தித்துப் பார்த்தேன். அவரை எனக்குத் தெரிந்ததாக ஞாபகமில்லை. இந்த தர்ம சங்கடமான சூழ்நிலை எனக்கு அடிக்கடி ஏற்படுவது வழக்கம். நம்மைப் பார்த்துப் பலர் சிரிப்பார்கள்! இன்னுஞ் சிலர் கதைக்க முயற்சிப்பார்கள். ஆனால், நம்மை அவர்களுக்குத் தெரிந்த அளவிற்கு நமக்கு அவர்களைத் தெரிந்திருப்பதில்லை. எனவே சிரித்து விடுவேன். அதைப் போலவே சிரித்து மழுப்பி விடலாம் என்ற எண்ணத்துடன் “ஓ! அப்படியா?” என்று சிரித்து வைத்தேன். “ஏன்? என்ன காரணம்?” எனக் கேட்டு வைத்தேன். ஏதோ பேச வேண்டுமென்பதற்காக நான் இப்படிக் கேட்டாலும், இவர் யாராக இருக்கும்? என்றே என் அடி மனம் சிந்தித்தது. நாற்பத்தைந்து வயசிருக்கலாம். ஆளின் உடையை வைத்துப் பார்த்தால் அவர் ஓர் ஆசிரியராக இருக்கலாம் என்பது என் எண்ணம். மிகவும் பண்பாகவும் அன்பாகவும், இங்கிதமாகவும் என்னுடன் உரையாடினார்.

ஓர் எழுத்தாளனுக்குத் தரத்தக்க ஆகப் பெரிய கௌரவம் கொடுக்கும் உத்தேசத்துடன் அவரது சம்பாஷணை மிளிர்ந்தது.

“என்னுடைய மகனும் உம்மைப்போல வரவேண்டும். அதுதான் என்னுடைய விருப்பம். அதற்காகத்தான் உம்முடைய பேரை வைச்சிருக்கிறேன்!”

உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். என் சர்வாங்கமுமே ஒரு கணம் சிலிர்த்தது. பேச்சே வரவில்லை.

“உமக்கு என்னைத் தெரியாவிட்டாலும் நான் உம்மைப் பற்றி நன்றாக அறிவன். கீழ்மட்டத்திலையிருந்து எத்தனையோ கஷ்டங்களுக்குள்ளையும் முன்னேறியிருக்கிறீர். அதுதான் உம்மிலை எனக்கு மதிப்பு. அந்த ரூபகத்தால்தான் என்னுடைய மகனுக்கும் ‘ஜீவா’ எண்டு பெயர் வைச்சனான்” எனச் சொன்ன அவர், அன்பாக எனது தோளில் தட்டி விட்டு, “அப்ப நான் வாறன், தம்பி!” எனச் சொல்லி விடை பெற்றுச் சென்று விட்டார்.

-அவ்வளவு பெரிய சாதனைக்காரனா, நான்!

மனசிற்குள்ளேயே இதைப்பற்றிய இழுபறி சில நாட்கள்.

ஆனால் அன்றே தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

‘முன் பின் தெரியாத அந்த மனிதனுடைய நெஞ்சத்து அபிலாசையை நிறைவேற்ற ஒவ்வொரு கணமும் நான் உழைப்பேன். அவரது கௌரவத்துக்குரிய நம்பிக்கையைப் பூரணப் படுத்த என்னை நெறிப்படுத்திக் கொள்வேன்!’

‘எனது நாமத்தின் ரூபகத்தால் எங்கோ வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் அந்த குழந்தையையும் அந்தக் குழந்தைகளைப் போன்ற வருங்காலச் சந்ததியினரையும் தீவிரமாக நேசிக்கத்தக்க - சிறந்தவர்களாக உருவாக்கத்தக்க ஒரு சிறந்த நாட்டை - மிகச் சிறந்த சோஷலிஸ சமூக அமைப்பை உருவாக்குவதற்காக என்னால் இயன்ற சகலதனைத்தையும் செய்வேன்’ என எனது பிரத்தியேக டயரியில் அன்றே பொறித்து வைத்துக் கொண்டேன்.

-அதைத்தான் இன்றுவரை என் எழுத்திலும் பேச்சிலும் செய்து வருகின்றேன்.

எனது ஞானாசிரியர்கள்

கூல் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னர் மிக அமைதியாக இருந்து பின் நோக்கிப் பார்க்கும் பொழுதுதான் எவ்வளவு விசித்திரமாக இருக்கிறது!

என்னை இலக்கியத்துறைக்கு முதன் முதலில் பண்படுத்தியவர் த.இராஜகோபாலன் என்பவர். இவர் இப்பொழுது கொடிகாமத்திலுள்ள கல்லாரை வெள்ளாம் போக்கட்டி அரசினர் தமிழ்ப் பாடசாலையில் ஓர் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றி வருகின்றார். 'நமோ' என இவர்தான் எனக்கு ஆரம்ப காலத்தில் பேனா பிடித்து எழுதுவது என்பதைக் கற்பித்துத் தந்தவர். இவர் ஆரம்ப இடதுசாரி. இலக்கிய ஆர்வம் மிக்கவர். பரா அமைப்பது எப்படி என்பதிலிருந்து ஒரு படைப்பை எப்படி எழுதினால் சிறந்ததாக அமையும் என்றெல்லாம் ஊக்கமூட்டி உற்சாகப்படுத்தியவர்.

நான் எந்தக் காலத்திலுமே ஊசலாட்டப் பேர்வழியல்ல. பிடித்தால் பிடித்ததுதான். நான் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் மாற்றுக் கட்சிகளில் இருந்தவனல்ல. மாஸ்டர் மு. கார்த்திகேசன் தான் என்னை அரசியல் துறைக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர். அரசியலும் இலக்கியமும் என்னைப் பொறுத்த வரை, ஒரு நாணயத்தின் இரட்டைப் பக்கங்கள் போன்றவை என நான் கருதுவதுண்டு! - 'ஆல் பழுத்தால் அங்கே, அரசு பழுத்தால் இங்கே!' என்ற மனப்பான்மை எனக்கு எந்தக் காலத்திலுமே இருந்தது கிடையாது!

எனது மண்டையில் இடது புறத்தில் ஏழு இழைப் பிடித்த காயம் ஒன்றுண்டு. 1965-ம் ஆண்டு மே தினத்தில் தேசிய அரசாங்கக் காவலர்கள் யு. என். பியும் தமிழர் கூட்டணியும் அரசியல் கள்ளக் காதல் காரணமாக எனக்குத் தந்த நினைவுச் சின்னம் இது. இந்தத் தழும்பு.

மற்றவர் ஆர். ஆர். பூபாலசிங்கம். புத்தகக் கடைப் பூபாலசிங்கம் என்றும் இவரைச் சொல்வார்கள். எனது முக்கியமான சிறுகதைகளில்

அடிபடும் புத்தகக் கடையின் உரிமையாளர் இவர்தான். இவர்தான் ஆரம்ப காலங்களில் எனக்கு அமரர் அ. ந. கந்தசாமியை அறிமுகப் படுத்தியவர். அந்தக் காலத்தில் 'பெரிய..... பெரிய.....' புத்தகங்களையெல்லாம் எனக்குப் படிக்கத் தந்தவர். எனக்கு இன்றும் சரத்சந்திரர் என்றால் அலாதிப் பிரியம். இளங் குருத்தாக நான் அன்று இருந்தபொழுது தாகூர், சரத், டால்ஸ்டாய், கார்க்கி, பாரதிதாசன், காண்டேகர் போன்றவர்களைத் தந்து படி..... படி..... என நச்சரித்த இவரை இன்றும் நான் எண்ணிப் பார்த்து எனக்குள் நானே மகிழ்வதுண்டு.

இம் மூவருக்கும் எனது நினைவாஞ்சலியை மௌனமாகச் செலுத்திக் கொள்ளும் அதே சமயம், அவர்கள் தந்த போதத்தை அடியொற்றி இன்றும் தடம் பிறழாமல் பயணம் பண்ணுகின்றேன் என எண்ணும்போது எனக்குள் நானே நியாயமாகப் பெருமைப்படுவதுண்டு. இம் மூவரும் எனது இலக்கிய, பொது வாழ்க்கையைச் செப்பனிட்டவர்கள் எனச் சொல்லும்போது, இலட்சக் கணக்கான பாமர மக்களின் துணையே என்னை முழு மனிதனாக்க முடியும் என்பதையும் உளமார உணர்ந்தே எனது பேனாவைத் தொடுகின்றேன்.

சாவு ஒரு நூலிழையில் சந்தித்தது!

1957-ம் ஆண்டு முற்பகுதிக் காலம்.

திருமணம் ஆகி ஒரு வாரம் இருக்கும். கொழும்பில் முக்கிய அலுவலொன்று இருந்தது. எனவே வீட்டார் தடுத்ததையும் கேட்காமல் கொழும்பிற்குப் பிரயாணமானேன்.

இரண்டு மூன்று நாட்களில் வந்த அலுவல் முடிந்து விட்டது. பின்னர் இலக்கிய நண்பர்களையும் பத்திரிகை சம்பந்தப்பட்டவர்களையும் கண்டு பேசினேன்.

அடுத்த நாள் காலை யாழ்ப்பாணம் புறப்படுவதற்கு ஆயத்தப்படுத்தி விட்டு, அன்று பின்னேரம் ஐந்தரை, ஆறு மணியிருக்கும். சும்மா காலாறு அப்படியே ஒரு நடை நடந்து வந்து கொண்டிருந்தேன். ஆமர் வீதியால் நடந்து மசங்காஸ் சந்தி முனைக்கு வந்து கிறாண்ட் பாஸ் தெருவில் திரும்பும் திருப்பத்தில் திரும்பி, பராக்குப் பார்த்தவண்ணம் சிறிது தூரம் நடந்திருப்பேன்.

என்னை உராசிணாற்போல ஒரு கார் வந்து நின்றது. சிறிய கார். பியட், டிரைவர் ஆசனத்தில் சில்லையூர் செல்வராசன் கொலு வீற்றிருந்தார்.

“எங்கே ஜீவா, உலாத்தல்?”

“சும்மா இப்படிப் போகலாமெண்டு தான்.....”

“சரி... சரி..... காரிலை ஏறும்.”

இருவரும் காரில் புறப்பட்டோம். காரில் போகும் போதே இலக்கியப் பிரச்சனைகள் பற்றிப் பேசிக் கொண்டே சென்றோம்.

துரித கதியில் இயங்கக் கூடிய, சீக்கிரம் கருமமாற்ற முயலும், இயங்கும் மனிதர்களுக்கு என்ன இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் இரண்டு சாதனங்கள் அத்தியாவசியம் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். இந்தச் சமுதாய அமைப்பில் அது சாத்தியம் இல்லை என்பதை ஒப்புக்கொண்டாலும் கூட, அது அவசியம். அதுவும் கொழும்பைப் பொறுத்தவரையில் இந்த இரண்டு சாதனங்களும் இல்லாது போனால், மனிதனால் பொது வாழ்க்கையில் இயங்கவே முடியாது என்பது எனது அநுபவம். கண்ட முடிவான முடிவு. ஒன்று கார். மற்றொன்று டெலிபோன். டாம்பீகத்திற்காகவோ அல்லது சமூக அந்தஸ்தை உயர்த்திக் காட்ட வேண்டுமென்ற நடிப்பிற்காகவோ அல்ல. நேரங்கள் பெறுமதி வாய்ந்தவை.

அந்தப் பொண்ணான நேரங்கள் கொழும்பு வீதிகளில் பஸ்ஸிற்காகத் தவங்கிடப்பதில் எப்படிச் சீரழிந்து போகின்றன என்பதை எண்ணும்போது, முக்கிய சிலரைச் சந்தித்துப் பேசிக் கருமமாற்ற டெலிபோனைப் போன்ற கைகண்ட உத்தம தோழன் வேறு யாருமில்லை என நினைக்கும்போது யாராக இருந்தாலும் அவர்கள் இந்த முடிவுக்குத்தான் வரவேண்டும். காரும் தொலைபேசியும், இயங்கும் மனிதனுக்கு எவ்வளவு தூரம் பயன்படுகின்றன என்பதைப் பற்றியும் இருவரும் பேசிக் கொண்டு சென்றோம்.

தெருவோரத்தில் காரை நிறுத்திவிட்டு, சில்லையூர் என்னை இறங்கச் சொன்னார்.

“என்ன சில்லையூர் காரை நிறுத்திவிட்டீர்? ஏன் காரைத் தள்ள வேணுமோ?” “சும்மா இறங்கப்பா. இந்தக் கடை முட்டை அப்பம் கொழும்பிலை பேர் போனது. இண்டைக்கு ஒருக்கா உம்மோடை சாப்பிடலாமெண்டுதான் உம்மை இங்கை கூட்டி வந்தனான்.”

முட்டை அப்பத்திற்கு ஓடர் கொடுத்துவிட்டு அந்த இடை நேரத்தை நிர்ப்புவதற்காக கித்துல் பனங்கட்டியுடன் பிளேன் டி குடித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

இருவரும் அன்று ஏனோ நல்ல மூட்டில் இருந்தோம். சம்பாஷணை பலதையும் பற்றி இருந்தது. குறிப்பாக இருவரும் நகைச்சுவை ததும்பும் கதைகளையே கதைத்துக் கொண்டு பொழுதைப் போக்கினோம்.

இடையே, சில்லையூர், பாரதிதாசனுடைய ஒரு பாடலை மிக அற்புதமாகப் பாடினார். அந்தக் காலத்தில் சில்லையூரின் சாரீரமும் சரீரமும் அழகாக அமைந்திருந்தன. அவர் பாடும் போது உண்மையிலேயே நான் உணர்ச்சி வசப்பட்டு விட்டேன். ரேடியோக்களில் காலங் காலமாக சினிமாப் பாட்டுக்களைக் கேட்டுக் கேட்டு, எனது செவிப் புலன் மரத்துப் போய்விட்ட அந்த வேளையில் பாரதிதாசனின் கவிப் பாடலை ஒரு புதுக் குரலின் மூலம் கேட்டபொழுது தேவாமிர்தமாக இருந்தது. ஒரு புதுமையாகவும் விளங்கியது.

“ஆகா! சில்லையூர், இந்தப் பாட்டை இந்த தேத்தண்ணிக் கடைக்குள்ளையா கேட்க வேணும்? கால்பேசில் அப்படியே காலை நீட்டிக் கொண்டு கேட்டால் எவ்வளவு அற்புதமாக இருக்கும்!” என்றேன்.

மணியைப் பார்த்தார் சில்லையூர். எட்டரை.

“அதுக்கென்னடாப்பா! முட்டை அப்பத்தையும் கொண்டு கால்பேசுக்குப் போய் தின்று தின்று பாடுறன்.”

“ஆகா ஐடியா அபாரம்..... அபாரம்.....!”

பார்சல் கட்டித் தந்த முட்டை அப்பத்தை எடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் இருவரும் காரில் புறப்பட்டோம்.

கார் கால்பேஸை நோக்கி விரைந்து சென்றது.

மின் விளக்குகள் கொழும்பு மாநகரை பூ அலங்காரம் செய்துகொண்டிருந்தன.

ஒளி வெள்ளம் அம் மாநகரைக் குளிப்பாட்டிக் கொண்டிருந்தது. கார் முன்னே முன்னே, வெளிச்சக் கம்பங்கள் துரித கதியில் நமக்குப் பின்னால் மறைந்து கொண்டிருக்கும் காட்சி ஏதோ சினிமாப் படத்தைப் பார்ப்பது போல வேடிக்கையாக இருந்தது.

கடற்கரையை நெருங்கி விட்டோம். பாராளுமன்றக் கட்டடத்தைக் கடந்து கால்பேஸ் திடலின் திருப்பத்தில் நமது கார் திரும்பியது.

முன்னால் 'பளீ'ரென்ற இரட்டை வெளிச்சம் நமது கண்களை ஒரு கணம் திகைக்க வைத்து, வெளுா வைத்தது.

யோசிப்பதற்குக் கூட நேரமில்லை.

'படர்....!'

ஒரே திகைப்பு, சிந்தனையே தேங்கிவிட்டது போன்ற, மூளையே கலங்கி விட்டது போன்ற, மிகப் பெரிய அதிர்ச்சி! மண்டைக்குள் யாழ் தேவி ஓடுவது போன்ற ஒரே இரைச்சல்.

"அம்மா!" என்றபடி கார் ஸ்டேரிங்கில் அப்படியே சாய்ந்து விட்டார், சில்லையூர். "ஐயோ அம்மா !" என்றபடி முகத்தையும் கண்களையும் கைகளால் பொத்திப் பிடித்துக் கொண்டேன் நான். ஈரக் கசிவு கைகளில் இளஞ் குடு சுட்டது. கைகளை விரித்தேன் - இரத்தம்! ஒரே இரத்த மயம்.

கண்களை இருட்டிக் கொண்டு வந்தது.

அசாதாரண மன வலிமை உள்ளவன் நான். எனவே சோர்ந்து போயிருந்தேனே தவிர மயக்கமடையவில்லை.

சில்லையூர் இறந்து விட்டதாக நான் நம்பினேன். நான் செத்துப் போய் விட்டதாக அவர் எண்ணிக் கொண்டாராம்.

பின்னர் யாரோ தெருவால் போனவர்கள், காரின்மேல் ஹூட்டைப் பிரித்து எங்கள் இருவரையும் வெளியே எடுத்தார்கள். சோடா வாங்கிப் பருக்கினார்களாம்.

நம்மை மோதிய கார்க்காரன் மரண வெறியில் காருக்குள் சாய்ந்து கிடந்து கொண்டு "என்ன நடந்தது? என்ன நடந்தது?" என்றாராம்!

கால்பேஸ் திடலில் புல் தரையில் இருவரும் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்துக் கொண்டோம். ஏதோ கனவில் நடப்பது போல நிகழ்ச்சிகள் நடந்தேறின. சில்லையூருக்குக் காயம் ஏதும் இல்லை. ஆனால் ஸ்டேரிங் நெஞ்சைத் தாக்கியிருந்தது. எனக்கு முகமெல்லாம் கண்ணாடி வெட்டுக் காயம். இரத்தம் வழிந்து உடைகளை நனைத்துக் கொண்டிருந்தது.

இரவு இரண்டு மணி.

கோட்டைப் போலீஸ் மூலம் நான் கொழும்புப் பெரியாஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப்பட்டேன். சில்லையூர் வீடு சென்று விட்டார்.

அடுத்த நாள் காலை படுக்கையை விட்டு எழுந்தபோது எனக்கே என்

நிலை பரிதாபகரமாகத் தெரிந்தது. கண்கள் இரண்டையும் தவிர முகம் முழுவதும் மூடிக் கட்டப்பட்டிருந்தது. உதட்டை அசைக்க முடியவில்லை. காலையில் சில்லையூர் என்னைத் தேடி வந்தார். இரவுச் சம்பவங்களைக் கோவையாக அவரே விவரித்துச் சொன்னார்.

பின்னர் அவரே கேட்டார். “ஊருக்குத் தந்தி அடிக்க வேணுமா?” நான் மறுத்து விட்டேன். ஏனெனில் நம்மவர்களின் மனநிலை எனக்குத் தெரியும். ஊரில் இழவு கிரிகைகள் எல்லாம் நடத்தி அழுது முடித்துவிட்டு, சுவப்பெட்டியின் தான் காரில் வருவார்கள் என்ற நடைமுறை உண்மையை நண்பருக்கு விளங்கப்படுத்தி விட்டுச் சொன்னேன். “சில்லையூர், கொழும்பிலுள்ள நமது சொந்தக்காரர்களுக்கோ அல்லது நண்பர்களுக்கோ கூட இந்தச் சம்பவம் தெரியக்கூடாது. தெரிந்தால் அது ஊருக்குத் தெரிந்துவிட்டதற்குச் சமம். எனவே கவனமாக இரும்!” என வாக்குறுதி பெற்றுக் கொண்டேன்.

நாலைந்து முட்டை அவித்து, பலகாரம் கட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தார். சாப்பிட மனசில்லை. இருந்தாலும் இரத்தம் சிந்திய பலவீனம். மெது மெதுவாக முட்டைகளை மாத்திரம் சாப்பிட்டேன்.

கொழும்புப் பெரியாஸ்பத்திரியில் மூன்று நாட்கள் கழிந்தன.

எனது வாழ்க்கையில் ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிலில் கிடந்தது இந்த மூன்று நாட்களிலும்தான்!

நான்காம் நாள் காலை டிக்கட் வெட்டி வெளியேறினேன். கிறாண்ட் பாஸிலுள்ள சுலைமான் தனியார் ஆஸ்பத்திரியில் இடைக்கிடை மருந்து போட்டுக் கொண்டேன்.

நானும் சில்லையூரும் நமது காரைப் பார்ப்பதற்காக கோட்டைப் போலீஸ் நிலையத்திற்குச் சென்றோம். ஒரு பேப்பரைக் கையால் கசக்கிப் போட்டால் எப்படி இருக்குமோ, அப்படி உருக்குலைந்து போய்க் கிடந்தது அந்தப் பியட் கார்.

‘இப்படியாகச் சீர்குலைந்த இக்காரிலிருந்து எப்படித் தான் நாங்கள் இருவரும் உயிர் தப்பினோமோ’ என்ற ஆச்சரியம் அன்று மட்டுமல்ல இன்றுங்கூட எனக்கு உண்டு. அங்கு நின்று பார்த்து உண்மை தெரிந்தவர்கள் கூட, நம்மை ஆச்சரியங் கலந்த பார்வையுடன் தான் நோக்கினார்கள்.

ஊருக்கு வந்து விட்டேன். வீட்டில் முகக் காயத்தைக் கண்டு விசாரித்தார்கள்.

“டிராமில் ஏறும்போது படி தடுக்கி விழுந்து விட்டதால் டிராம் கண்ணாடி உடைந்து வெட்டிவிட்டது” என்றொரு சமாதானத்தை அப்போதைக்குச் சொல்லி வைத்தேன். அன்று மரணம் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தது. இன்று மரணத்தைப் பார்த்து நான் சிரிக்கிறேன்.

சாவு ஒரு நூலிழையில் என்னைச் சந்தித்துப் பின்வாங்கியதை இன்று நினைத்துப் பார்த்தாலும் என் தேகம் புல்லரிக்கின்றது.

தலைக்கனம் என்பது வேறு தன்னம்பிக்கை என்பது வேறு

முன்று நாட்களாக ஓயாத காய்ச்சல். சோடாவையும் தேநீரையும் தவிர வேறு உணவே கிடையாது.

வழக்கமாகக் கொழும்பில் தங்கும் நண்பரது கடையின் மேல் மாடியில் இரவாகப் பகலாகப் படுத்துக் கிடந்த எனக்கு காய்ச்சல் வேகத்தில் இரண்டு கண்களிலுமிருந்தும் நீர் பெருகிய வண்ணமிருந்தது.

அந்த மாதத்தின் கடைசிப் பகுதியில் கொழும்பில் எனக்கேற்பட்ட இந்த மூன்று நாள் கட்டாய ஓய்வு என்னை நானே மறுபரிசீலனை செய்ய உதவியது.

சிந்திப்பதற்குரிய நேரம், ஓய்வு, வசதி, சூழ்நிலை எல்லாமாகச் சேர்ந்து என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டன.

எனது இலக்கியப் பயணத்தில் குற்றங் குறைகள் உண்டா? நான் ஏதாவது சாதிக்கத்தான் முயன்று கொண்டிருக்கின்றேனா? அல்லது எல்லாமே அர்த்தமற்ற செயல்கள்தானா? 'மல்லிகை'யின் எதிர்கால வளர்ச்சியின் கால கட்டங்கள் சரியாகவே திட்டமிடப்பட்டபடி செயல்படுத்தப்படுகின்றதா? அல்லது வெறும் பிரசார ஆரவாரந்தானா?

இப்படி..... இப்படி..... மனம் போன போக்கெல்லாம் பல கோணங்களில் என்னை ஓர் அந்நியனாக நிறுத்தி ஆதம் விசாரணை செய்து பார்த்துக் கொண்டேன்.

ஓர் ஆண்டிற்கு முன்னர் ஒரு ரஸிகை எனக்கெழுதிய கடிதம் ஞாபகம் வந்தது.

'உங்களை ஆரம்பத்தில் இலக்கிய நெஞ்சம் படைத்தவர் எனத்தான் தெரிந்து கொண்டேன். ஆனால் காலஞ் செல்லச் செல்ல நீங்கள் ஒரு தலைக்கனம் பிடித்தவர் என்பதையும், சிறு குணம் கொண்டவர் என்பதையும், யாரையுமே மதிக்காமல் எடுத்தெறிந்து பேசும் இயல்பினர் என்பதையும் போகப் போக தெரிந்து கொண்டேன். எனவே இப்படியானவரின் 'மல்லிகை' இதழைப் படிப்பதை இப்போது நிறுத்திக் கொண்டு விட்டேன்' என எழுதியிருந்தார் அவர்.

தம்பிரிகசயாவைச் சேர்ந்த இன்னொரு ரஸிகர் வேறொரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். 'ஆரம்பத்தில் உங்களைப் பற்றியும் 'மல்லிகை' யைப் பற்றியும் ரொம்பவும் முரண்பாடான கருத்துக்களே எனக்குச் சொல்லப்பட்டிருந்தன. ஆனால் காலப் போக்கில் நான் எனது பழைய கருத்துக்களை மாற்றியமைத்துக் கொண்டேன். நான் இந்தியாவிலுள்ள பேனா நண்பர்களுக்கு 'மல்லிகை' யை மாதா மாதம் அனுப்புவது வழக்கம். அவர்கள் 'மல்லிகை' தமக்குக் கிடைக்கச் சுணங்கும்பொழுது காட்டிய தார்மீகக் கோபத்தைக் கண்டு எனக்கு 'மல்லிகை' மீது உண்மையிலேயே பெருமை பிறந்தது.

இப்படியாகப் பல கடித வாசகங்களை நான் படுக்கையில் இருந்தபடி அசை போட்டேன்.

தலைக் கனம் என்பது வேறு, தன்னம்பிக்கை என்பது வேறு. இதைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். இதைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டால் தான், என்னையும் என்னைப் போலப் புரிந்துகொள்ள முடியும். சரியாகவோ பிழையாகவோ அசாதாரண தன்னம்பிக்கை கொண்டவன் நான். இது யாரையும் புண்படுத்தாது. யாருடனும் விரோதம் பாராட்டாது. ஏனெனில் மனித குலமே தன்னம்பிக்கையுடன் முன்னேறிச் செல்ல வேண்டுமென எண்ணிக் கருமமாற்றுவான் நான்.

இந்தத் தன்னம்பிக்கை என்னுள்ளத்திலே ஒரு வித்துவச் செருக்கை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இது உண்மை. கலைஞன் எனப்படுபவனுக்கு வேறெதையும் விட, அசாதாரண தன்னம்பிக்கை இருக்க வேண்டும். துணிச்சல் நிரம்பிய வாழ்வு வாழ வேண்டும். அப்பொழுது தான் அவனிடத்தில் மற்றவர்களிடம் காணமுடியாத புதுமையும் தனித் தன்மையும் முதிர்ச்சி பெறும். இதுதான் எனது கருத்து. என்னைப் பற்றிய எனது மதிப்பீடு.

வேறு ஏதோ காரணங்களுக்காக - அரசியல் கருத்து முரண்பாடுகளை மனதில் - வைத்துக்கொண்டு - 'மல்லிகை'யை விமர்சிப்பவர்களை நான் பல ஊர்களில் சந்தித்திருக்கிறேன். நிச்சயமாக இவர்கள் சொல்லும் குற்றச்சாட்டு இவர்களது மனச்சாட்சியே ஒப்புக் கொள்ளாத ஒன்றாகும்.

எனக்கென ஓர் அரசியல் சித்தாந்தம், நோக்கு, போக்கு உண்டு. இதை எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் நான் மறுப்பவனல்ல. மறுப்பேனானால் நான் ஒரு தப்பிலி. கோழை.

ஆனால், எனது அரசியல் கருத்துக்களை வலிந்து நான் 'மல்லிகை'யில் திணிப்பதில்லை. திணிப்பது எனது நோக்கமுமில்லை. ஏனென்றால், இன்றைய நமது இலக்கியப் பேராட்டம் நமது தேசியக் கலை இலக்கியங்களை - கலைஞர்களை - மக்கள் மன்றத்திற்கு எடுத்துச் செல்வதே தவிர, நமது தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புக்களைத் திணிப்பதற்காக நமது சாதனங்களைப் பயன்படுத்தக் கூடாது என்ற தெளிவான இலக்கியப் பிரக்ஞை. நான் கடந்த காலத்தில் நான் 'மல்லிகை'யைப் பொறுப்பேற்று நடத்தி வருகின்றேன்.

அதற்காக நச்சு இலக்கிய வளர்ச்சியைப் பார்த்துக் கைகட்டிக் கொண்டிருப்பேன் என்பதும் இதற்கு அர்த்தமல்ல. கடந்த ஏழு ஆண்டுகளாக வெளி வந்துள்ள சகல இதழ்களையும் இக்கட்டுரை எழுதுவதற்கு முன்பாக ஆற அமரப் புரட்டிப் படித்துப் பார்த்தேன்.

அட்டைப் படமாகப் போட்டுக் கொளரவிக்கப்பட்டுள்ள அநேக கலைஞர்கள் எனது அரசியல் கருத்துக்களுக்கு முரண்பட்டவர்கள். இருந்தும் அவர்கள் கௌரவிக்கத்தக்க கலைஞர்கள். 'மல்லிகை' தனது கடமையைத் துணிச்சலாகவும் துளிபிசகாமலும் செய்துள்ளது.

இத்தனை கலைஞர்களை - பல்வேறு கருத்துக்களைக் கொண்ட நமது நாட்டுக் கலைஞர்களை - தனது அட்டையில் போட்ட ஒரேயொரு சஞ்சிகை 'மல்லிகை'யைத் தவிர வேறெதுவுமில்லை என நியாய பூர்வமாகப் பெருமிதம் கொள்ள முடியும். ஆனால் அதுவல்ல நமது நோக்கம். நமது ஜனநாயகக் கடமையைச் செய்துள்ளோம் என்ற மனத் திருப்தி ஒன்றே போதும் எமக்கு.

தமது கதையோ கட்டுரையோ கவிதையோ 'மல்லிகை'யில் பிரசுரிக்கப்படவில்லை என்ற வெப்பிரசாரத்தால் குற்றங் குறை சொல்லும் ஒரு சாரார் வெந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையும் எனக்குத் தெரியாததல்ல!

நான் என்ன செய்வது? தரமற்றவையைத் துணிந்து நிராகரிக்கின்றேன். மற்றவற்றைப் போடலாம் என்றால் எத்தனையென்று போடுவது? மாத இதழ், ஓர் ஆண்டில் 80-90 விஷயங்களைத்தான் போடலாம். மற்றவற்றை என்ன செய்வது? இது ஒரு பெரிய பிரச்சினை.

இந்த நெருக்கடிகளுக்குள்ளும் ஆசிரியன் என்கின்ற முறையில் பரம திருப்திப்பட முடிகிறது.

முன்று நாட்களாக ஏற்பட்டிருந்த மன உளைச்சலை இலக்கிய ஆத்மப் பரிசோதனையாக ஆக்கி என்னை நானே கேள்வித் தீயில் புடம்போட்டு எடுத்துக் கொண்டேன்.

இருந்தும் நெஞ்சின் எங்கோ ஒரு மூலையில் திருப்தியற்ற மனக்குரல் எதிரொலிக்கத்தான் செய்தது.

ரெயிலிலும் டாக்ஸியிலும், பஸ்ஸிலும், சைக்கிளிலும், நடையாகவும் இத்தனை சிரமங்களை வலிந்து விலைக்கு வாங்கிக் கடந்த ஏழு ஆண்டுகளாக அலைந்தலைந்து நோயைக் கூட விலை கொடுத்து வாங்கிக் கட்டிக் கொள்கின்றேனே, இதற்குப் பிரதிப் பிரயோசனமென்ன?

ஒன்றுமேயில்லை!

அப்படியானால் எதற்காக இத்தனை சிரமப்பட வேண்டும்?

இப்படிச் சிரமப்படாமல் என்னால் இருக்க முடியவில்லையே.

வாய்க்கு வந்தபடி குற்றஞ் சாட்டுகிறார்களே, இக்குற்றச் சாட்டுகளில் உண்மை எந்தளவு உண்டு?

காந்திஜி சாயங்காலங்களில் உலாவப் போவார். போகும்போது தமது பேரக் குழந்தைகளையும் அழைத்துச் செல்வார். நடக்கும் சிரமத்தைக் குறைப்பதற்காக அந்த இரு யுவதிகளின் தோள்களிலும் கைகளைப் போட்டுக் கொண்டு நடப்பார்.

இதைப் படமெடுத்து அப்பொழுது கராய்ச்சியிலிருந்து வெளிவந்த 'டான்' என்னும் பத்திரிகை மிக மட்டரகமாகப் பாலியல் தலைப்பிட்டுப் பிரசுரித்திருந்தது. இதைக் காந்திஜியின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தார்கள். காந்திஜி சிரித்துவிட்டுப் பேசாமல் இருந்து விட்டாராம்.

பொது வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட ஒவ்வொரு மனிதனைப் பற்றியும் எதிரிகள் இப்படியான அவதூறுகளை அள்ளிச் சொரிவது வழக்கம். நமது மனம், செயல் உயர்ந்ததாக இருந்தால் 'பூமரங்' என்ற ஆயுதத்தைப் போல, அவதூறு ஏவி விட்டவர்களையே திரும்பித் தாக்கி அழித்துவிடும்.

காய்ச்சல் ஓயும் பாடாகக் காணவில்லை. நாளுக்கு நாள் பலவீனம் உடலை வாட்டுகின்றது. ஊருக்குப் போய்விடுவது தான் புத்திசாலித்தனம் என நண்பர்கள் சொன்னார்கள். வெசாக் லீவு. 'உறங்கல் இருக்கை' ஆசனத்திற்கு டிக்கட் எடுக்க இரண்டு நாட்கள் ஆட்களை விட்டு முயன்றேன். கிடைக்கவில்லை.

கடைசி நாள் எனது நண்பன் நற்குணம் என்பவர் இருக்கையைப் பதிவு செய்து தருவதாகச் சொல்லிப் போனார். எப்படியோ சிரமப்பட்டு டிக்கட் எடுத்து இருக்கையைப் பதிவு செய்ய முற்பட்டார். பதிவு செய்பவர் பிரயாணியின் பெயர் முகவரியை விசாரித்தார். நண்பர் எனது முகவரியைச் சொன்னாராம். உடனே துள்ளியெழுந்து "ஓ! அந்த எழுத்தாளரா? அவசியம் நல்ல இடமாகப் பார்த்து ஒதுக்கிக் கொடுக்க வேண்டும்" என உற்சாகத்துடன் எனது நண்பருக்குச் சொல்லிவிட்டுப் பதிவுப் பகுதியில் இருந்த சிங்கள நண்பருக்கு என்னைப் பற்றி ஒரு பெரிய புராணமே பாடி முடித்தாராம்!

எனது மனதில் எங்கோ ஒரு மூலையில் நெருடிக் கொண்டிருந்த விரக்தி உணர்வு இதைக் கேட்டதும் முற்று முழுதாக மனதை விட்டகன்று விட்டது.

எனது பிரயாண வரலாற்றிலேயே அன்று தான் நான் மிக மிக நிம்மதியாகப் பிரயாணம் செய்தேன்.

இருதய விருதியின் விருந்தாளி

இன்றும் இனிமை நிரம்பிய அந்த நினைவின் அலைகள் இன்னும் என்னுள்ளத்தில் பசுமையாகப் படர்ந்திருக்கின்றன.

புனிதமான அந்த உணர்வில் என்னை நானே மறந்துவிடும் வேளைகளில், என் தேகமே பஞ்சாகி வானத்தில் பறப்பது போன்ற கனவு நிலையை நான் எய்தி விடுவதுமுண்டு!

புரண மனிதனாக வாழ்வதற்கு ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் ஒரு மனிதனுக்கு இப்படியான ஓர் அன்புப் பிணைப்பு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று இன்று தனிமையில் இருந்து ஆழமாகச் சிந்திக்கும்போது என்னில் நானே உணர்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். அந்த அன்புத் தாக்கத்தின் ஆழமான வடு எனது இருதய அடிவாரத்தில் தனது துன்பச் சுவடுகளின் பாதிப்பினால் தழும்பேற்றி விட்டுள்ளதை ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் எதையோ எண்ணிச் சிந்திக்கும் வேளைகளில், இடையே வந்து ஞாபக மூட்டுவதை நினைத்து நினைத்து நிலை குலைந்து போயுமிருக்கிறேன்.

எப்போவோ ஒரு காலத்தில் யாரோ ஒருத்தி என்னைக் காதலித்தாள்!
- வாழ்க்கைதான் எத்தனை இன்பகரமானது! - விசித்திரமானது!

தன்னிகரற்ற குணாதிசயம், மென்மையான சரளமான சுபாவம், எளிமையான பழக்க வழக்கங்கள், எவரையும் எளிதில் வசப்படுத்திவிடும் இனிய தன்மைகள், அகந்தை, செருக்கு, தற்பெருமை அற்ற மனோபாவம் அத்தனையும் வாய்க்கப் பெற்ற அவளது பெயர் என்னவாக இருக்கலாம் என்பதைச் சொல்லத்தான் வேண்டுமென்பதில்லை. ஒரு கவிஞன் கூறியுள்ளது மாதிரி, ரோஜாவுக்கு என்ன பெயரிட்டு அழைத்தாலும், ரோஜாப்பூ ரோஜாப்பூதானே! அதன் நறுமணம் இன்று என் நெஞ்சில் மணக்கிறது.

அவள் தனது இனிமையான செயல்களினாலும் மௌனக் கோபத்தினாலும் செல்லக் கண்டிப்பினாலும் என்னை நெறிப்படுத்தினாள்.

படிப்படியாக பதப்படுத்தினாள். பொறுப்புள்ளவனாகச் சிந்திப்பது எப்படி என்பதைக் கற்றுத் தந்தாள். அன்பு செலுத்துவது அட்டகாசமான விளம்பரமல்ல என்பதையும் கூறாமல் கூறிச் சென்றாள்.

என்னில் ஆத்ம ஈடுபாடு கொண்டுவிட்ட அவள், தனது பண்பு நிரம்பிய செயல்கள் மூலம் எனது இதயத்தையே குளிப்பாட்டிச் சுத்தப் படுத்திவிட்டாள்.

ஆரம்பக் கட்டத்தில் நான் அவளை மனமார வெறுத்தேன். ஒதுக்கித் தள்ளினேன். திட்டித் தீர்த்தேன்.

அப்பொழுது 'ஆனந்தவிகடன்' வார இதழில் - சுந்தரம் என்பவர் 'வலிமையும் வனப்பும்' என்றொரு கட்டுரைத் தொடரை எழுதி வந்தார். அதில் தேகத்தை எப்படி அழகாகவும் காந்தியுடனும் வனப்பாகவும் பேணிப் பாதுகாக்கலாம் என்பதை விளக்கமாகவும் வாராவாரம் எழுதித் தள்ளினார். அந்தக் காலத்தில் குஸ்தி, ரெஸ்லிங், குத்துச் சண்டை மல்லர்களின் விசிறி நான். இயல்பாகவே எனக்குத் தேகம் நல்ல சுவாத்தியமாக விளங்க வேண்டும் என்ற ஆசையுண்டு. எனவே பெண்கள் மோகம் மனச் சீரழிவுடன் உடற் சீரழிவையும் தரும்-தேக நலனைப் பாதிக்கும் என மனப்பூர்வமாக நம்பினேன். ஆகவே அவளை வெறுப்பதின் மூலம் எனது புலன்களை ஒருங்கிணைக்க முயற்சி செய்தேன். அதற்காகவே அவளைப் புறக்கணித்து ஒதுங்கி ஒதுங்கி நடந்தேன்.

-காதல் ஒரு மனநோய் என்பது எனது அப்போதைய கணிப்பீடு!

இன்று கூட எனக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது. கையில் புத்தகம் வைத்திருந்தேன். அவள் குறும்பு பண்ணி வம்புக்கிழுத்தாள். நான் முன்பின் யோசிக்கவில்லை. முன்கோபம் சட்டென்று என் முஞ்சியில் ஏறிவிடும். விட்டேன் ஒரு அறை. புத்தகத்தால். அவள் திணறிப் போய் விட்டாள். கண்ணீர் இமைகளை விட்டு மெல்ல மெல்ல வடிந்தது.

இரண்டொரு நாட்கள் என்னுடன் கதைக்கவில்லை.

மீண்டும் குழந்தையைப் போலக் கள்ளங் கபடமற்று என்னைக் கிண்டல் பண்ணத் தொடங்கிவிட்டாள்.

-அட அதிசயப் பெண்தான் அவள்!

இருவரும் சந்தித்தால் பேசமாட்டோம். ஒருவரை ஒருவர் பார்ப்பதுடன் சரி. பேசினாலோ அவளது வார்த்தைகளில் அன்பின் இனிமை தோய்ந்திருக்கும். குறும்பு மிளிரும். அவளது பார்வையில் ஒரு நயம் இருந்தது. ஆயிரம் அர்த்தங்கள் பொதிந்திருந்தன!

என்னிடம் இன்று நேசிக்கப்படத் தக்கதான ஏதாவது நல்ல பண்புகள் - குணங்கள் - மிச்சம் மீதி ஏதாவது இருந்தால் அது அவள் எனக்குப்

பரிசாகக் கற்றுத் தந்து விட்டுச் சென்றவை என்பதை நன்றி உணர்ச்சியுடன் ஒப்புக் கொள்கின்றேன், இன்று.

எனது இளம் வயதுக் கனவுகளை - மன வேதனைகளை - தோல்விகளை நான் மனந்திறந்து விவரித்துச் சொன்னபொழுதெல்லாம் அதை அனுதாபக் கண்கொண்டு அமைதியாகக் கேட்பாள். இதனால் அவள்மீது ஒரு பிடித்தம் எனக்கு ஏற்பட்டது.

ஒரு கிறிஸ்மஸ் தினம். என்னிடம் இரண்டு வாக்குறுதிகளைக் கேட்டுக் வைத்தாள். 'ஒன்று புகைக்கக் கூடாது. மற்றொன்று குடிக்கக் கூடாது'. இவ்விரண்டையும் சதாகாலமும் காப்பாற்றி வருகிறேன் என்பதை எண்ணும் போது, என்னில் எனக்கே பெருமையாக இருக்கின்றது. இன்னொன்றும் இதில் அடங்கும். அதை ஊகத்திற்கே விட்டு விடுகிறேன்.

அவளைப் பற்றி ஆயிரம் ஆயிரம் கற்பனைகள் தோன்றும். பல்லாயிரக் கணக்கான சிந்தனைப் பூக்கள் விரிந்து மணம் பரப்பும். செழுமையான கருத்துக்கள் இடைக்கிடையே மின்னலிடும். மேடை நடிகனைப் போல, அவளுடன் பேச வேண்டிய வசனங்களை உருப்போட்டு மனப்பாடம் பண்ணி வைப்பேன்.

ஆனால். அதிசயம்! அவளைக் கண்டவுடன், அவளது கனிவான புன்முறுவல் தவறும் கண்களை உற்று நோக்கியவுடன் அத்தனையும் மறந்து தனி மரமாய் நின்று விடுவேன். எனக்குள் நானே 'கோழை!' என்று என்னையே தூற்றிக் கொள்வதுண்டு.

சர்வமும் நேசிக்கப்படத் தக்கவளாக அவள் விளங்கினாள். ஆனால் பேசமாட்டாள். புன்முறுவலால் என் இதயத்தையே ஊமையாக்கிவிட முடிவுகட்டி விட்டவளைப் போல, சிரிப்பு, சிரிப்பு, சிரிப்பேதான் அவளது இதழ்க் கடையோரம் வழிந்து கொண்டிருக்கும் அவளுக்கே உரித்தான சிரிப்புப்பாணி அது!

எனது கற்பனைகளை சிந்தனைகளையெல்லாம் ஒன்று கூட்டி ஓர் உருவம் கொடுக்க நீண்ட காலம் எழுத்துடன் கிளித்தட்டு விளையாடினேன். சிந்திக்கச் சிந்திக்கச் சுகமாக இருக்கும். கற்பனை, எழுத்தில் வடிக்க முனையும்போது கண்ணாமூச்சி ஆட்டம் ஆடியது. ஒரு பிடிக்குள் வர மறுத்து விரால் மீனைப் போல நழுவி ஓடியது. ஆரம்பத்தில் தோல்வி தான். இருந்தும் விடவில்லை, எழுத்தை. எனது முயற்சி வீண் போகவில்லை. முடிவில் எனது இதயத் துடிப்புக்கு ஓர் இலக்கிய உருவம் பெற்றுவிட்டது. அதை ஒரு பத்திரிகைக்கு அனுப்பி வைத்தேன். அதை அனுப்பும்போது அது பிரசுரமாகும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கில்லை. பிரசுரிக்கப்படாது போயிருந்தால் கூட, நான் கவலைப்பட்டிருக்க மாட்டேன். எனது இதய வெளிப்பாடு எழுத்துருவில் வடிக்கப்பட்டு விட்டதில் பரமதிருப்தி.

அக்கதை பிரசுரிக்கப்பட்டது.

-நான் எழுத்தாளானானேன்!

இன்றுபோல, உருவம், உள்ளடக்கம், உத்திமுறைகள் என்ற இறுக்கமான கட்டுக்கோப்புள்ள இலக்கியப் பிரக்ஞைகள் தெளிவாக உருவாகாத காலம், அக்காலம். ஆகவே வெறும் எழுத்துக் கிறுக்கல் அச்ச வாகனமேறிவிட்ட உற்சாகத்தில் தூங்காமல் படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு தவித்தேன். தனது முதற்கதை பிரசுரமாகும் என அறிவிக்கப்பட்ட அஞ்சலட்டையைக் கொண்டு சால்ஸ் டிக்கன்ஸ் லண்டன் தெரு முழுவதும் இரவு பூராவும் சுற்றி வந்தானாம், மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில், அதைப் போலவே சந்தோஷப் பரபரப்பில் என் நிலையும் இருந்தது.

இதில் விசித்திரம் என்னவென்றால் யாரைப் பற்றி யாரினுடைய உற்சாக உந்துதலினால் எனது மன ஆவேசங்களை எழுத்தில் வழித்தேனோ, அவள் அக்கதையைப் படிக்கவேயில்லை - என்னைவிட்டு எங்கேயோ சென்று மறைந்து விட்டாள்!

அவள்மீது இருந்த பாசம், இலக்கியக் காதலாக என்னுள் மலர்ந்தது. இன்று அந்த அவள் இருக்கலாம். இல்லாமலும், இருக்கலாம். ஒரு வேளை இதைப் படித்துப் பார்த்து விட்டு பழைய புன்முறுவலையே பதிலாகவும் தரலாம். தராமலும் விடலாம்.

அவளது ஞாபகத்திற்கு இன்று நான் சிரம் தாழ்த்தி வணங்குகின்றேன். நானே உணராத தனித்துவம் என்னிடம் இருப்பதை எனக்கு உணர்த்தியவள் அவள்தான். இதைப் பின்னர் புரிந்து கொண்டபோது புதுப்பலம் என்னுள் பிறந்தது.

உலகத்தில் தோன்றிய அனேக காவியங்கள் ஏமாற்ற மடைந்த காதலின் சம்பவங்களைச் சித்திரித்துச் சித்திரித்தே அமரத்துவம் அடைந்திருக்கின்றன.

இலக்கியத் திருநாள்

தீபாவளித் திருநாளன்று காலை. பொழுது போகவில்லை. எப்படியும் இந்தப் பெருநாளை உபயோகமாகவும் பயனுள்ளதாகவும் கழிக்க வேண்டுமென்கிற மனத் தவிப்பு.

நேரம் போய்க் கொண்டிருந்தது. 'மல்லிகை' அலுவலகத்தில் வேலைகள் ஸ்தம்பித்தன. உதவியாளராகவும் அச்சுக் கோப்பாளராகவும் கடமை புரியும் சந்திரசேகரமும் அன்று வரவில்லை.

தனிமை என்னை ஏதோ செய்தது. மனசை வருத்தியது.

அய்யர் வந்து சேர்ந்தார். மனதில் சற்று உற்சாகம். அதன் பின்னர் 'செந்தாரகை' வந்தார். மகிழ்ச்சி செயலாகப் பரிணமிக்க வேண்டிய சூழ்நிலை தோன்றி விட்டது.

"செந்தி மாஸ்டரைப் போய்ப் பார்ப்போமா?" அய்யர் யோசனையை முன்வைத்தார்.

நீண்ட நாட்களாக எனக்கு மன உளைச்சல். 'செந்தி' எப்படி இருக்கிறாரோ? நீண்ட காலம் அவரைப் பார்க்க முடியவில்லையே, என்ற ஆவல்.

மூன்று பேரும் மூன்று சைக்கிளில் புறப்பட்டோம். குரும்பசிட்டியை நோக்கி. மழை ஆரம்பித்து விட்டது. தூறல் பெருமழையாகப் பொழிந்தது. ஒரு கடையின் தாழ்வாரத்தில் தங்கிவிட்டுப் புறப்பட்டோம்.

இணுவிலில் ஒரு நண்பரின் கார் கிடைத்தது. அதைப் பெற்றுக் கொண்டு குரும்பசிட்டியை அடைந்தோம். எங்களைக் கண்டதும் செந்தி மாஸ்டரின் முகம் மலர்ந்தது. "நல்ல நாள் பெருநாளிலை வந்திருக்கிறீர்கள்!" எனக்கூறி வரவேற்றார்.

ஓரே இலக்கியச் சம்பாஷணைதான்.

விடைபெறும்போது மாலை நாலு மணி. திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கும்போது “இலங்கையர் கோன் வீட்டிற்கும் போய் வருவோமோ?” இதைக் கேட்டவர் “செந்தாரகை”.

கார் அவர்கள் வீட்டு ஒழுங்கையில் போய் நின்று. திருமதி இலங்கையர்கோன் எங்களை முகம் மலர வரவேற்றார். நான் அன்று தான் அவவை நேரில் பார்த்திருக்கின்றேன். மகளையும் எங்களுக்கு அறிமுகப் படுத்தி வைத்தார்.

“12 ஆண்டுகள் அவர் மறைந்து, அவரின் ரூபகத்தை மனதில் வைத்து இன்று என்னை வந்து கண்டதுக்கு நான் மெத்தச் சந்தோஷப்படுகிறேன்” என உணர்ச்சிபூர்வமாகச் சொன்னார், திருமதி இலங்கையர்கோன்.

ஒரு திருநாளை மிகப் பயனுள்ளதாகக் கழித்ததில் எங்கள் மூவருக்கும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி.

சமயோசித யுக்தி

ஊருக்குத் திரும்ப வேண்டும்.

நாளும் நெருங்கி விட்டது.

விமான இருக்கை 'புக்' பண்ணவேண்டும். திருச்சியில் இருந்து பலாலிக்குத் திரும்பிவரச் சென்னை 'ஏயர் சிலோன்' காரியாலத்திற்குப் போக வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது.

நண்பர்களை விசாரித்துப் பார்த்தேன். 'பக்கம்தான்' எனக் கூறினார்கள். 'நடந்தே போய் வந்து விடலாம்.'

எனக்கு ஒரு மன ஆசை, அதை நெருங்கிய நண்பர்களிடமும் சொல்லாமல் மனத்திற்குள்ளாகவே புதைத்து வைத்திருந்தேன்.

சைக்கிள் ரிக்ஷாவில் சென்னைத் தெருக்களில் தனியாக-எதுவித இடையூறுகளும்ன்றி - போய்ச் சுற்றிவர வேண்டுமென்பதே அந்த மன விருப்பம்.

பேச்சுடன் பேச்சாக நான் தங்கியிருந்த இடத்து நண்பர்களை விசாரித்துப் பார்த்தேன். 'சைக்கிள் ரிக்ஷாவில் ஏர்சிலோன் காரியாலயத்திற்குப் போவதானால் எவ்வளவு பணம் ரிக்ஷாக்காரனுக்குக் கொடுக்க வேணும்?'

"ஒரு இரண்டு ரூபாக் காசு கொடுத்தால் போதும்" எனப் பதில் வந்தது.

பாஸ் போர்ட், டிக்கட் மற்றும் பத்திரங்கள் அடங்கிய கைப்பையை எடுத்துக் கொண்டு, ஒருவருக்குமே சொல்லாமல் பக்கத்தே மவுண்ட்ரோடு வரை நடந்து சென்று ஒரு சைக்கிள் ரிக்ஷாவுக்காகக் காவல் இருந்தேன்.

சைக்கிள் ரிக்ஷா ஒன்று ஊர்ந்து, ஊர்ந்து மெல்ல மெல்ல வந்து கொண்டிருந்தது.

நான் கைதட்டி அதனை நிறுத்தினேன். கிட்டச் சென்று ரிக்ஷா ஓட்டியிடம் பேச்சுக் கொடுத்தேன்.

"இந்தாப்பா ஏர்சிலோன் ஆபிஸ் உனக்குத் தெரியுமா?"

“நல்லாத தெரியுமே ஸார். ஏறுங்க..... சட்டென்னு கொண்டேய் விட்டுவிடுறேன். ம..... ஏறிக்குங்க.....”

“சரி எவ்வளவு பணம் கேக்கிறே?”

“ஏதோ பாத்துக் குடு ஸார். உங்க விருப்பம் போல குடு.....ம்..... ஏறிக்குங்க!”

நான் ஏறி உட்கார்ந்தேன். எனக்கு இது புது அநுபவம். நமது நாட்டில் இந்தச் சைக்கிள் ரிக்ஷா இல்லாததாலும், இதுவரை இப்படியான ஒரு தனிப் பிரயாண அனுபவம் எனக்கு ஏற்பட்டு இருக்காததாலும் சும்மா ருசியாக இருந்தது. இரண்டு பக்கங்களையும் மாறி மாறிப் பார்த்த வண்ணம், மவுண்ட்ரோட்டில் ரிக்ஷாவில் போய்க் கொண்டிருந்தேன்.

ஆகா..... ஈழத்தின் பிரபல எழுத்தாளரும். இலங்கையின் இலக்கியச் சிறப்புமிக்க சஞ்சிகையின் ஆசிரியருமான இவர். சென்னையில் பிரபலமான மவுண்ட் ரோட்டில் சுகமான கனவுச் சவாரி சென்று கொண்டிருக்கிறார். ஆகா..... ஆகா.....

இப்படி மனதில் என்னை நினைத்தே என்னைப் பாராட்டிக் கொண்டேன்.

(மீனா, மவுண்ட்ரோடு மயக்க இலக்கிய ரஸனைக்காரர்கள் இந்தக் கட்டத்தை ஊன்றி ரஸிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே இந்தப் பாராக்களைச் சேர்த்துக் கொண்டேன்.)

“ஸாருக்கு எந்த ஊரு?” எனப் பேச்சுக் கொடுத்தான்.

“நான் சிலோனைச் சேர்ந்தவன்” என்றேன்.

“கொழும்பிலை சிலோன் எங்கிருக்கு?” எனக் கேட்டான் அவன். எனக்குச் சிரிப்பு வந்தது. ‘சிலோனின் தலைப் பட்டினம்தான் கொழும்பு’ என அவனுக்கு விளங்கப் படுத்தினேன்.

“என்ன விஷயமாக மெட்றாஸ் வந்தீங்க?” இது அவன்.

“ஒரு முக்கியமான அலுவலாக வந்தனான். திரும்ப வேணும். அதுதான் ஏர்சிலோன் ஆபீஸ் போகிறேன்” என்றேன் நான்.

திடீரெனச் சைக்கிளை வெட்டி மடக்கித் திரும்பி ஒரு நடைபாதையருகே நிறுத்தினான் அவன்.

அருகே தெரிந்த பெரிய மாடிக் கட்டிடத்தைச் சுட்டிக் காட்டி “இதுதான் ஸார் அந்த ஆபீஸ். இடப்பக்கம் பாருங்க. மேலே போற படி தெரியுது அப்படியே மேலே போங்க ஸார்” என்றான்.

அந்தக் கட்டிடத்தை உயரப் பார்த்துக் கொண்டே ரிக்ஷாவை விட்டு இறங்கினேன்.

“சரி..... எவ்வளவு தரவேணும்?” எனக் கேட்டேன்.

“சும்மா பாத்துக் குடு ஸார்”.

“சொல்லப்பா எவ்வளவு தரவேணும்?”

“ஸாரிட்ட என்ன கேக்கிறது ஏதோ பாத்துக் குடு ஸார்.”

இரண்டு ரூபா நோட்டொன்றை எடுத்து அவனிடம் தர முயன்றேன்.

அவன் என்னை ஏற இறங்கப் பார்த்தான். “என்ன ஸார் விளையாடியாயா? போட்டுக் குடு ஸார்!” எனச் சொல்லியபடி பணத்தை வாங்க மறுத்து விட்டான்.

நான் இன்னும் ஒரு ரூபாவைச் சேர்த்து மூன்று ரூபாக்களை எடுத்து மீண்டும் நீட்டினேன். “இந்தாப்பா மூன்று ரூபாய் இருக்கு.....ம் இந்தா”.

அவன் மீண்டும் வாங்க மறுத்தான். “ஐஞ்சு ரூபா கொடு ஸார். எம்மாம் தூரம் வந்துட்டு பிச்சைத் துட்டைத் தரப் பார்க்கிறீயே, இது ஞாயமா ஸார். சும்மா போட்டு ஐஞ்சு ரூபா குடு ஸார்”.

எனக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. தனிமைப் பிரயாணத்தின் இனிய சுகம் மறைந்து விட்டது. செய்வதறியாது நின்றேன். பணமல்ல முக்கியம். என்னை இப்படி ஏமாற்றுகின்றானே என்ற மன ஆத்திரம்.

எங்களது இழுபறியைக் கண்டுவிட்டு மறுகரையில் நின்ற வேறொரு ரிக்ஷாக்காரன் எங்களை நெருங்கி வந்தான்.

“ஸாரோடை என்ன கலாட்ட?” என விசாரித்தான்.

“ஸார் சிலோன்காரரு. நம்ம கூலி ஐஞ்சு ரூபா கேட்டேன். ஸார் தகராறு பண்ணாரு.....” அவனே முன் கூட்டியே சகல தகவல்களையும் சொல்லி வைத்தான்.

“ஸாரு சிலோன் காரரா? ஐஞ்சு ரூபா என்ன பெரிய காசா சிலோன் காரருக்கு? குடு ஸார். குடுத்துட்டுப் போ ஸார்”. சொல்லிக்கொண்டே மறுகரையில் நின்ற தனது சைக்கிள் ரிக்ஷாப் பக்கமாகப் போய் விட்டான்.

எனக்கு மனதில் வீம்பேறியது. ஏதோ சிலோன்காரங்களின் வீடுகளில் பணம் காய்க்கும் மரம் இருப்பது போன்ற அந்த மனப்பான்மை என்னை எரிச்சல் படுத்தியது.

ஒரு ரூபாய்ப் பணத்தைத் தமிழகத்தில் நான் செலவு செய்யும் போது நமது பணம் இரண்டு ரூபாயாகின்றது என்று கணக்குப் பார்த்துத்தான் செலவு செய்து வந்தேன். காப்பி குடிப்பதானாலும் கணக்குப் பார்க்கும் நிலை. இதைப் புரிந்து கொள்ளாதவர்களைப் பற்றி மன எரிச்சலால் ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன்.

திடீரென எனக்கு ஒரு யுக்தி தோன்றியது. கையில் வைத்திருந்த தோல் பையைப் பிரித்தேன். பாஸ்போர்ட் அத்துடன் பாதுகாப்புக்காக வைத்திருந்த ஐடென்டிகார்ட் போன்றவைகளை வெளியே எடுத்தேன். பாஸ்போர்ட்டிலுள்ள படத்தையும் ஐடென்டி கார்ட்டிலுள்ள படத்தையும் அவனுடைய முகத்தருகே எடுத்துக் காட்டிக் கொண்டே குரலில் சற்றுக் கடுமையை வரவழைத்துக் கொண்டு

அவனது சட்டையை எட்டிப் பிடித்தேன். “ஓய்! இந்தப் படங்களைப் பார்..... உன்ரை பேர் என்ன? நம்பர் என்ன? ம்..... நான் ஆர் தெரியுமா? சிலேன் கொழம்பு ஹெட் ஆபிஸிலிருந்து முக்கிய விஷயமாக வந்திருக்கிறேன்..... தெரியுதா? ரிக்ஷாவை விடு பொலிஸ் ஸ்டேஷனுக்கு..... பொலிஸ் இன்ஸ் பெக்டர்.....” என்ன பெயரைச் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. எழுத்தாளர் “சுஜாதா அந்தச் சமயம் கை தந்தார். அவரது துப்பறியும் நாவலில் அறிமுகமான இன்ஸ்பெக்டர் ராஜேந்திரனின் பெயர் சட்டென்று ரூபகத்திற்கு வந்தது. ‘இன்ஸ் பெக்டர் ராஜேந்திரனை இப்பதான் ஸ்டேஷனில் சந்தித்துவிட்டு வந்திருக்கிறேன். ம்..... எடு ரிக்ஷாவை! விடு ஸ்டேஷனுக்கு...” எனச் சொல்லிக் கொண்டே மறுபடி ரிக்ஷாவில் ஏறிக்கொண்டேன்.

எனது இந்த வெருட்டலைக் கேட்டதும் ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்துப் போய் விட்டான் அவன். “என்ன ஸார்” அப்படிச் சொல்றே? நா தப்பா ஒண்ணுஞ் செய்யலியே..... ஏதோ குடுக்கிறதைக் குடு ஸார் எண்டுதானே கேட்டேன்.” எனக் குழைந்து வளைந்து கொண்டு மிகப் பவ்வியமாக என்னிடம் கெஞ்சுவது போலப் பேசினான், அவன். “சரி ஸார், நீ முன்னே தந்த ரெண்டு ரூபாவைத் தா ஸார்” என இரப்பவன் பாணியில் கையை நீட்டினான் அவன்.

நான் இறங்கினேன். இரண்டு ரூபா நோட்டை எடுத்து வெகு அலட்சியமாக அவனிடம் நீட்டினேன். மிக மரியாதையாக இரண்டு கைகளாலும் அந்த நோட்டை பெற்றுக் கொண்டான்.

நான் நடந்து சென்று ஏயர்சிலேன் காரியாலயத்துப் படிக்கட்டுகளில் கால் வைத்தேன்.

தூய்மைமிக்க ஓர் இரவின் விலை

மல்லிகை கஸ்தூரியார் வீதி ஒட்டுக் குடித்தனத் தொடர்பை விடுத்து, ஒழுங்கைக்குள் தனது சொந்தக் காரியாலயத்தை அமைத்துக் கொண்டு தனித்துவமாக இயங்கி வந்த காலகட்டம் அது.

எனது அபிமான நடிகர் சீட்னி பொய்ட்டரின் படம் யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீதர் தியேட்டரில் காண்பிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

ஒரு நாள் மாலை எந்த வேலையும் இல்லாத ஒரு வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, அந்தத் தியேட்டருக்குள் முதல் ஆட்டம் பார்க்கப் புகுந்து விட்டேன்.

ஆங்கிலப் படம் என்ற காரணத்தால் படம் இரவு எட்டரை மணிக்கே முடிந்து விட்டது. வெளியே சிறிது துந்துமித் தூறல்! றோட்டால் சுற்றி வீட்டுக்கு வருவது சற்றுச் சிரமம். எனவே ரெயில்வேப் பாதையால் குறுக்காக நடந்து கொண்டிருந்தேன். அது வீடு போகக் கிட்டிய பாதை.

தியேட்டரில் இருந்து கொஞ்சத் தூரம்தான் வந்திருப்பேன். ரெயில் பாதை அருகாக ஒரு ஒழுங்கை, அதன் பக்கத்தே பெரியதொரு அரச மரம். முனிஸ்பல் விளக்கு மங்கலாக எரிந்து கொண்டிருந்தது.

ஒரு பெண்ணை ஒருவன் கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். பக்கத்தே இருவர் நின்று கொண்டிருக்கின்றனர். சிகரெட் கங்கு என் கண்களில் பளிச்சிட்டது. இழுக்கப் பட்ட பெண் திறியபடி முனகலும் இல்லாமல் ஓலமுமற்ற குரலில் முரண்டு பிடித்துக் கொண்டு திணறுகின்றாள்.

நான் ரெயில் பாதையை விட்டு இறங்கி அருகே வருகிறேன்.

எனது வருகையைக் கண்டதும் இழுபற் சற்று ஓய்ந்தது. மின்சார வெளிச்சத்தில் எனது முகம் அவர்களுக்குத் தெரிகிறது.

“அண்ணை.... அண்ணை..... இஞ்சை பாருங்கண்ணை, இவங்களை! என்னை இந்த முண்டு பேரும் எதுக்கோ கரைச்சல் படுத்திறாங்கண்ணை..... இதைப் பாருங்கண்ணை”.

பதினேழு பதினெட்டு வயசிருக்கும். கிராமத்துச் செழுமை முகத்திலும், உடலிலும் அதிகம். நாகரிகம் இல்லாத உடைகள். வெருண்ட பார்வை என்னைக் கெஞ்சிக் கேட்ட பெண் உருவம் நான் வந்த திருப்தியில் கைகளை உதறிவிட்டு என் பக்கத்தே நெருங்கி வந்தது.

பெண்ணின் கையை முறுக்கி இழுத்தவன் என்னை நெருங்கி வந்து சொன்னான். “மாஸ்டர் நீங்க மரியாதையான மனுசன். இதிலெல்லாம் நீங்க சம்பந்தப் படக் கூடாது. இது சில்லறைச் சங்கதி. நீங்க உங்கபாட்டுக்கு உங்கடை வீட்டுக்குப் போங்க.....”

அவனை எனக்குத் தெரியும். என்னையும் அவனுக்குத் தெரியும். நான்ருக்கும் ஒழுங்கைக்குள் அடிக்கடி தாகசாந்தி செய்ய வரும்போது அவனை நான் பார்த்திருக்கிறேன். தாகசாந்திக்காரர்களில் சிலர் எனது நண்பர்கள். அவர்களில் அநேகர் என்னை மாஸ்டர் என்று அழைப்பது வழக்கம். பழக்கம் என்று சொல்லிவிட முடியாது. சும்மா பார்த்த அனுபவம். பக்கத்தே நின்றவர்கள் இளைஞர்கள். காற்சட்டை போட்டவர்கள். கொஞ்சம் படித்தவர்களாக இருக்கக் கூடும். ஒருவேளை பெரிய இடத்துப் பிள்ளைகளாகவும் இருக்கலாம்.

இந்த அவதானிப்பு எனக்கு இதைத்தான் உணர்த்தியது.

வாய்ச் சவடால் அடிக்கும் சில எழுத்தாளர்களுக்கு இயல்பாக இருக்கும் கோழைத்தனம் என்னையும் ஒரு கணம் பிடிக்கப் பார்த்தது. ‘எனக்கேன் இந்த வீண் வம்பு?’ என ஒதுங்கிப் போக மனம் ஊசலாடியது.

எனது மன ஊசலாட்டத்தை அப்பெண் ஊகித்து விட்டாளோ என்னமோ. “அண்ணை உங்களுக்கும் உடன் பிறப்புக்கள் இருக்குத்தானே? நீங்களும் பெட்டைச் சகோதரங்களோடு ஒரே குடலுக்கை கிடந்தனீங்கதானே? என்னை இவங்களிட்டை விட்டுக் கூட்டிக் கொண்டு போய் வசவேத்தி விடுங்கோண்ணை”.

ஊசலாட்டக் கோழைத் தனத்தை போராட்ட உணர்வு மிக்க அனுபவ முதிர்ச்சி வெற்றி கண்டது.

“மாஸ்டர் நாங்க சொல்றதைக் கேளுங்கோ. இவ உங்களிட்டை பத்தின் வேசம் போடுறா. இது புதுச் சரக்கில்லை. தெருமாடு. நீங்க ஏன் வீணாக் கஷ்டப் படுறீங்க..... வீட்டுக்குப் போங்க” முதல் சொன்னவனே மீண்டும் எனக்குச் சொன்னான்.

குரலில் என்னைப் பயமுறுத்தும் தொனியும் கலந்திருப்பதை நான் அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

நான் சொன்னேன். “நீங்க சொல்லுறது உண்மையாக இருக்கலாம். ஆனா அவளின்னரை விருப்பத்துக்கு எதிரா அவளை இப்படி வலோத்தாரம் பண்ணுறதை நான் பாத்துக் கொண்டு சும்மா போக முடியாது. அவளைப் போக விடுங்கோ. அவள் பஸ்ஸிலை போகட்டும். நான் பஸ்ஸேத்தி விடுறேன்”.

எனது குரலில் இருந்த உறுதியைக் கண்டு ஒரு கணம் அவன் பேசாமல்

நின்றான். பின்னர் “இந்தாப்பா ரெண்டு பேரும் போய் ஒரு டாக்ஸி பிடிச்சுக் கொண்டு உடனே வாருங்கோ, கெதியா” என உத்தரவிட்டான்.

அவர்களில் ஒருவன் சிகரெட் துண்டைச் சுண்டி வீசினான். அது நெருப்புக் கங்குகளை விசிறி விட்டுக் கொண்டே நிலத்தில் விழுந்து அணைந்தது. இருவரும் புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

இருட்டற்ற இருட்டில் ஒழுங்கை ஓரத்தில் நாங்கள் மூன்று பேரும் நிற்கிறோம்.

நான் எதற்கும் துணிந்து விட்டேன். “இந்தா பார். எனக்கு இன்ஸ்பெக்டரை நல்லாத் தெரியும், எஸ்பியைக் கூடத் தெரியும். நீங்க இவளின்ரை விருப்பத்துக்கு விரோதமா இவளை டாக்ஸியிலை கடத்திக் கொண்டு போனால், நான் கண்டிப்பாக உங்களைப் பற்றியும் உடனே பொலிசிலை சொல்லுவன். என்ன வந்தாலும் சரி. நான் இந்த இடத்தை விட்டுப் போகப் போறதில்லை!”

என்னையே வெறித்துப் பார்த்தான், அவன். பின்னர் வாய்க்குள் ஏதோ முணுமுணுத்துக் கொண்டான்! “நாய் பயலுகள்..... போனவங்களை இன்னமும் காணேல்லையே.....! எருமையள்” தனக்குள் தானே பேசிக் கொண்டவனைப் போல முணு முணுத்தவன் எங்களைவிட்டு நகர்ந்து ஒழுங்கை முகப்பைத் தாண்டி வீதியைக் கடந்து மறைந்து விட்டான்.

என் மிரட்டல் வேலை செய்திருக்கிறது.

இந்த நிலை எம் மனசிற்குள் பயத்தைத் தூண்டி விட்டது. சூழ்நிலையே எனக்கு எதிராகச் சாட்சியம் சொல்லி விடுமோ எனப் பயந்தேன், நான்.

‘இவளை இப்படியே வீட்டுக்குக் கூட்டிப் போவோமா, அல்லது பஸ் ஏற்றி விடுவோமா? எந்தத் தகவலுமே தெரியாத இந்தப் பெண்ணை எந்த நம்பிக்கையில் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போவது? பஸ் ஏற்றி விடுவோம்’ என்ற நம்பிக்கையில் அவளை அழைத்துக் கொண்டு பஸ் நிலையம் நோக்கி அவளுடன் நடையைக் கட்டினேன்.

வழியில் தான் தெரிந்தது. அவள் திருகோணமலையைச் சேர்ந்தவள் என்பது. நல்லூரில் ஒரு வீட்டில் வேலைக்காரியாக இருந்தவளாம் அவள். வீட்டுக்கு, ஐஐமான் குடிசை. இரவு வெறியில் அவன் தன்னுடன் சேட்டை விட முயன்றதாகவும் இதை அறிந்து கொண்ட வீட்டு ஐஐமானி, பின்னேரம் தன்னை வீட்டை விட்டுத் துரத்தி விட்டதாகவும் வரும் வழியில் ஒருவன் வசவுக்கு வழிகாட்டிக் கூட்டி வந்ததாகவும் வந்த வழியில் இருவர் சேர்ந்து கொண்டதாகவும், அதன் பின்னர் தான் இந்த இழுபறிகள் நடந்ததாகவும் தனது பாஷையில் விட்டு விட்டுச் சொன்னாள், அந்தப் பெண்.

திருகோணமலைக்கு இரவு பஸ் இல்லை. இனி விடிகாலையில் தான் பஸ்.

எனக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியாத மனக் குழப்பம் என் நெஞ்சை ஆட்டிப் படைத்தது. மனக் கிலேசம் வேறு.

கடைசியில் ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன்.

அவளை அப்படியே அழைத்துக் கொண்டு ஒழுங்கை முடுக்குக்குள் இருக்கும் மல்லிகை காரியாலயத்திற்குக் கூட்டி அழைத்து வந்தேன். உள்ளே இருக்கவைத்தேன்.

தியேட்டர் அருகாமையில் உள்ள தேநீர்க் கடைக்குச் சென்று, பணிஸ், தேநீர் வாங்கி வந்து உண்ணக் கொடுத்துவிட்டுப் பின் அறையில் பழைய பேப்பர்களை விரித்து அவளுக்குப் படுக்கை தயாரித்தேன், அவள் படுத்துக் கொண்டாள்.

நான் வாங்கை எடுத்து முன் அறைக் கதவுப் பக்கமாகப் போட்டு விட்டு, அச்சுக்கோப்பாளர் உயர் இருக்கையாகப் பாவிக்கும் பலகையைத் தலையணையாக அணைத்துக் கொண்டு தூங்க முற்பட்டேன்.

தூக்கம் வந்தால்தானே! நுளம்புத் தொல்லை, படுக்க வசதியற்ற வாங்கு. அங்கு இங்கு திரும்ப முடியாத அவல நிலை. மயக்கமும் தெளிவுமற்ற நிலையில் இரவு முழுவதும் எப்படி ஓட்டினேனோ என்பதே எனக்குத் தெரியாது.

விடிந்தும் விடியாததுமான கருக்கிருட்டு வேளை.

அவளை எழுப்பினேன். எந்தச் சூழ்நிலையில் இருக்கிறோம், எப்படியான பாதிப்புக்கு உட்பட்டிருந்தோம் என்ற எந்தவிதமான மனக் கிலேசமுமின்றிக் கிராமியத்துக்கே உரித்தான குழந்தைத்தன அலட்சியத்துடன் அவள் நல்ல தூக்கத்தில் இருந்து வெருண்டெழுந்து நின்றாள்.

அவசர அவசரமாக அவளை அழைத்துக் கொண்டு இரண்டு நாற் சந்திகளைக் கடக்கக் கூடிய தூரத்தில் இருந்த பஸ் நிலையத்தை நோக்கி நடந்தேன்.

பஸ் வரச் சிறிது நேரம் சுணங்கியது.

அந்தப் பெண் ஒன்றுமே பேசவில்லை. என்னையே உற்றுப் பார்த்தாள். கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள்.

குறித்த நேரத்தில் பஸ் வந்தது.

அவளை ஏற்றிவிட்டு, எனக்கு முன்னரே அறிமுகமான கண்டக்டரிடம் அவள் எனது உறவுக்காரி. பத்திரமாக அவளைத் திருகோணமலையில் இறக்கி விடச் சொன்னேன். டிக்கட் எடுத்துக் கொடுத்தேன். காசு பத்து ரூபாவும் கொடுக்கப் போனேன். அவள் கண்டிப்பாக வாங்க மறுத்து விட்டாள். நான் வற்புறுத்தி அவள் கையில் அந்த ரூபாவைத் திணித்து விட்டேன்.

பஸ் புறப்பட்டது.

மீண்டும் கையெடுத்து என்னைக் கும்பிட்டாள்.

அப்பாடா! ஒரு பெரிய பாரம் தீர்ந்தது.

என் நெஞ்சு கொள்ளாத சோகம் என்னை வாட்டியது.

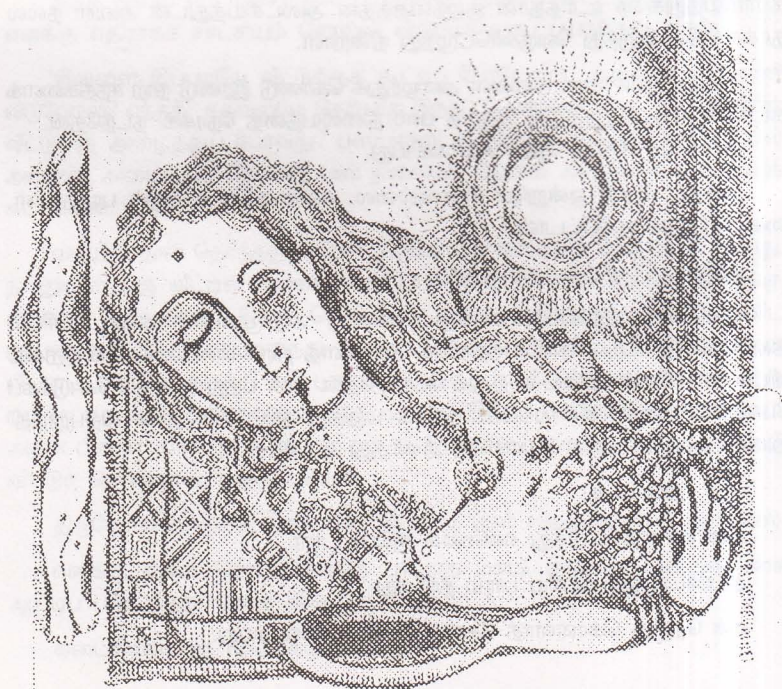
-இந்தப் பெண்ணின் எதிர்காலம் என்ன?

வரும் வழியெல்லாம் இதே சிந்தனைதான்.

“இரவு ஏன் வீட்டிற்கு வரவில்லை?” வீட்டார் கேட்டதற்கு, “வெளியூரில் ஒரு முக்கிய கூட்டம். அதுதான் அவசரமாகச் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் போய்விட்டேன்!” எனப் புளுகி வைத்தேன்.

உலகம் என்னை யோக்கியன் என்று நம்ப வேண்டும் என்பது எனது விருப்பமல்ல. எனக்கு நானே யோக்கியனாக இருந்தால் அதுவே எனக்குப் போதும்.

ஜனவரி - 1982.

சின்னஞ் சிறு சந்தோச நேரங்கள்

◆ புலர் காலைப் பொழுதில், தூக்கமும் விழிப்புமற்ற மயக்க நிலைக் கண்மூடலில் நெகிழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வேளையில் நல்லூர் முருகன் ஆலயத்திலிருந்து காலைப் பூசைக்கான மணி ஓசையும், நேர் எதிர்த் திசையிலிருந்து மாதா கோயிலின் புலர்பொழுதுப் பூசைக்கான அழைப்புத் திருந்தாதி முதலாம் மணி ஓசையும் சேர்ந்து சுருதி சுத்தமாகக் காதில் விழுந்தபொழுது படுக்கையில் நீட்டி நிமிர்ந்து கிடந்தபடியே அந்த ஓசைகளின் சங்கமிப்பில் நெஞ்சு சிலிர்த்து எழும் போது, மனசில் ஏற்படும் சொல்லமுடியாத புல்லரிப்பான நேரங்கள்.

◆ காலையில் அலுவலகம் வந்து கூட்டிப் பெருக்கிச் சுத்தப்படுத்திய பின்னர், அச்சுக் கோப்பாளரின் வருகைக்காகக் காத்திருக்கும் வேளையில், நாற்காலியில் இருந்து பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருக்கும் சமயத்தில், சனி, ஞாயிறு நீங்கலாக ஒரு நண்பர் வருவார். பெயர் குலேந்திரன். பக்கத்தேயுள்ள சிவன் கோயிலில் பூசையில் கலந்த பின்னர் கோயில் பிரசாதத்துடன் பத்து ரூபாவையும் வைத்து எனக்குத் தட்சணையாகத் தந்துவிட்டு, படி இறங்கிப் போவார். அப்பொழுது எனக்கேற்படும் மன நெகிழ்ச்சிப் பொழுதுகள்.

◆ 18 வயதிலிருந்தே எனது மகன் திலீபனை நானொரு நண்பனாக, உற்ற தோழனாகக் கருதி நடத்தி வருவது நண்பர்களுக்குத் தெரியும். நமக்குள் தலைமுறை இடைவெளியோ, அப்பன் - மகன் பந்தாக்களோ சிறிதும் இல்லை. இரவு நேரத்தில், மனப் புளுக்க நேரங்களில் இருவரும் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும் வேளைகளில் எனது வலது கரத்தைத் தனது கரங்களுக்குள் பொத்தி வைத்துக் கொண்டு இளந் தலைமுறைக் கனவுகளைச் சுவைபடச் சொல்லிச் சொல்லி என்னை மெய் மறக்கச் செய்யும் சந்தர்ப்பம்.

◆ பகல் சாப்பாட்டுக்குப் போனால், வீட்டில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு ஆறுதலாகத்தான் கந்தோருக்கு வருவேன். வரும் வழியில் வீதியைக் கடக்க வேண்டும். சொல்லி வைத்தாற்போல, பள்ளிக்கூடம் விட்டிருக்கும். வரிசை வரிசையாகத் தொடராக மாணவ - மாணவியர் சைக்கிளில் வந்த வண்ணமாகவே இருப்பார்கள். தரித்து நிற்கும் வேளைகளில் அந்த இளம் புறாக்களைக் காணும்போதும், கள்ளம் கபடமற்ற அந்தப் பிஞ்சு முகங்களைத் தரிசிக்கும் சில நிமிஷங்களிலும்.

◆ அந்த அந்த மாசு மல்லிகை இதழ்களை 'ஆத்துப் பறந்து' தயாரித்து முடித்துவிட்டு, சந்தாதாரர்களுக்குத் தபாலில் சேர்ப்பித்து விட்டு, கடைகளுக்கும் விநியோகித்த பின்னர் அடுத்த நாள் காலை ஓய்வாக 'சுப் மங்களா' சஞ்சிகையை எடுத்துப் படிக்க முனையும் சமயங்களில்.

◆ ஆதம் நண்பர்களின் கடித உறைகள் கனமாகத் தெரிய, அதைப் பற்றியே கற்பனை செய்து கொண்டு அக்கடிதங்களைப் பிரிக்க முற்படும் பரபரப்பு நேரங்களில்.

◆ வேலை தலை முட்டினதாக இருக்கும் 'தலையங்கத்தை எப்படி அமைக்கலாம்?' என சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பேன். நான் சும்மா வேலையற்றுக் குந்திக் கொண்டிருப்பதாகப் பலருக்கும் படும். வருவார் ஒருவர். வருபவரை மனசு நோக வைக்கக் கூடாது. சிரித்துக் கதைப்பேன். வந்தவர் வந்த காரணத்தைச் சொல்ல மாட்டார். நான் நெளிவேன். கடைசியாக, 'நான் ராஜா தியேட்டரில் படம் பார்க்க வந்தனான். படத்துக்கு நேரம் கிடக்காம். சும்மா உங்களைப் பாத்திட்டுப் போகலாம் எண்டு வந்தனான்!' எனச் சொல்லிவிட்டு படி இறங்கிப் போகும் வேளையில் மனசில் ஏற்படும் விடுதலை உணர்வில்.

◆ 'இன்றைக்குச் சிலவுக்குக் காசில்லையே!' என்ற மன ஏக்கத்துடன் அப்படியே பொடி நடையாக கஸ்தூரியார் வீதி வழியாக நடந்து பஸ் நிலையத்திற்குச் சமீபமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கும் வேளைகளில், பின்னால் சைக்கிளில் வந்த ஒருவர் என்னைக் கண்டு இறங்குவார். 'உங்களைத் தேடி மல்லிகைக்குப் போனன். நீங்கள் இல்லை. இந்த வருசத்துச் சந்தா தரவேணும். இதை வச்சுக் கொள்ளுங்கோவன்!' எனச் சொல்லியபடி பணத்தை என் கைகளில் திணிக்கும் ஆச்சரியமான மன ஆறுதல் வேளைகளில்.

◆ மல்லிகைக்குப் பின்னால் சிறிய வளவு, கிணறு உண்டு. பாத்ருமும் அங்குதான். ஆட்டுக் குட்டியொன்று சுயேச்சையாகத் திரிகிறது. மான் குட்டி போன்ற உடல் வாகு. என்னைக் கண்டதும் ஓடிவரும். எகிறி முட்ட வரும். செல்லம் கொஞ்சம். தனது மொழியில் ஏதோ கதைக்கும். பாஷை விளங்காது. உணர்வு புரியும். மெல்லத் தடவிக் கொடுப்பேன். குழந்தை போல மிழ்றும். அடுத்த நாள் நான் வேலைத் தொந்தரவால் வளவு செல்ல முடியாது போனால் நான் உட்கார்ந்திருக்கும் கதிரையடிக்கே வந்து விடும். வேட்டியைப் பல்லால் கௌவி இழுக்கும். அந்த வாயில்லா ஜீவனின் அபிமானத்தை எண்ணியபடி வியக்கும் நேரங்களில்.

◆ புதிய புத்தகங்களைப் பார்ப்பேன். விலை கேட்டால் தலை சுற்றும். மல்லிகை தாங்காது. ஆனால், ஆர்வம் துடிக்கும். சாயங்காலம் 5 மணிக்கு பாங்க் நண்பர் பாலசுந்தரம் வருவார். எனது ஆவலைத் தூண்டிய நூல் அவர் வாங்கிய புத்தகங்களில் ஒன்றாக இருக்கும். 'இப்பத்தான் வாங்கினன். ஜீவா! உனக்குப் பிடிச்சதைப் படி. நான் பேந்து படிக்கிறேன்' எனச் சொல்லி எல்லாப் புத்தகங்களையும் என்னிடம் ஒப்படைத்து விட்டுப் போகும் நட்பு நெருக்கத்தில்.

◆ உயர் கல்வி பெற முடியவில்லையே என்ற மன ஆதங்கம் எனக்கு நிறைய உண்டு. கல்விமான்களைக் காண்பதில், கதைப்பதில் ஓர் ஆதம் திருப்தி. யாழ் பல்கலைக் கழகத்திற்கு அடிக்கடி செல்வேன். 'கொமன் றூமில் பீடத் தலைவர்கள், பேராசிரியர்கள், துறைத்தலைவர்கள், விரிவுரையாளர்கள் எனக்குத் தேநீர் தருவதற்கு முந்துவார்கள். இந்த அன்பை எண்ணி என் மனசு அப்படியே சிலிர்த்துப் போய் விடும் அந்த வேளைகளில்.

● -93 ஜனவரி

பேய்ச் சேட்டை

அப்பொழுது வாலிபப் பருவத்தின் உச்சக் கட்டம்.

எந்த வேலைகளாயிருந்தாலும் ஒருவித துணிச்சலுடனும் பொங்கும் ஆர்வத்துடனும் செய்யப் பழகிக் கொண்டுள்ள சூழ்நிலை. வயசுப் பருவம்.

சுற்றியுள்ள இயங்கும் தோழர்களுடன் இறுக்கமான கட்டுக் கோப்புடன் இயங்கிவந்த காலம். எவரும் சிறு வேலைகளைக் கூடப் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் கையேற்றுச் செய்யப் பழக்கப்பட்டிருந்தனர்.

வடமாகாணத்தில் இடதுசாரி இயக்கம் வேர்விட்டு வளர்ந்து வருவதற்கான வேலைத் திட்டங்கள் தீட்டப் பட்டிருந்தன. தோழர் மு.கார்த்திகேசன் அப்பொழுது எங்களுக்கெல்லாம் ஆசான். ஒரு ஞானகுரு மாதிரி. அவர் தான் யாழ் மாவட்டக் கட்சிக்குப் பொறுப்பாளராக இருந்தார். அவருடன் சேர்ந்து வேலை செய்வதென்றாலே எங்களைப் போன்ற இளைஞர்களுக்கெல்லாம் தனிப் பட்ட உற்சாகம். எவ்வளவு உயர்ந்தவராயிருந்த போதிலும் கூட, எங்களையும் தமக்குச் சமமாகப் பாவித்துத் தோழமை பூண்டு ஒழுகுவது அவரது இயல்பான சுவாவம்.

பசை வாளியும் நோட்டீஸ்களுமாக இரவில் சுவரொட்டிகள் ஒட்டப் போவது வழக்கம். கார்த்தியும், தோழர் எம். ஸி. சுப்பிரமணியமும் எங்களுடன் சேர்ந்து வந்து ஒத்தாசை புரிவார்கள். திரு. ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் கொடி கட்டிப் பறந்த காலம். அவருக்கெதிராகச் சுலோகங்களைச் சுவரில் பெறித்த காலகட்டம்.....

50க்கு 50 பேசி தேர்தலில் யு. என். பி. மகாதேவாவைத் தோற்கடித்துப் பின்னர் பாராளுமன்றம் சென்று அதன் பின்னர் சேனநாயக்கா மந்திரி சபையில் ஒரு மந்திரியாகப் பதவியேற்றிருந்தார். திரு. ஜி. ஜி. திரு. செல்வநாயகம் பிரிந்து தனிக் கட்சி அமைந்திருந்தார். ஜி. ஜி. அவர்கள் அரசாங்கத்தில் சேர்ந்ததை வன்மையாக எதிர்த்து இயக்கம் நடத்திக் கொண்டிருந்தோம்.

'சாமி.... சாமி.....' என்றதினாலே சரிதான் போய் மீன்பிடி என்றாராம்.....!' என்ற பிரசித்தி பெற்ற பாடலை அப்பொழுது முதுபெரும் எழுத்தாளரும் அப்பொழுது யாழ்ப்பாணத்தில் சில காலங்கள் தங்கியிருந்தவருமான திரு. கே.

கணேஷ் எழுதித் தர, அதனை அச்சிட்டு முக்கியமான தெருச் சந்திகளில் பெருங் குரலெடுத்து இசைப்பது மாத்திரமல்ல, இரவில் அதனை லைட்கம்பங்களிலும் ஒட்டி இயக்கம் நடத்திய வேளையில்.....

ஒரு நாள் நடுச் சாமத்தைக் கடந்து விட்ட வேளை. இரவு ஒரு மணி இருக்கும்.

சுவரொட்டிகள் எல்லாமே ஒட்டியாகி விட்டது. சேர்ந்து வந்த தோழர்களான கார்த்தியும் எம். ஸியும் பிரிந்து தத்தமது வீடு நோக்கிப் போய் விட்டார்கள். நானும் இன்னொரு இளந்தோழரும் எமது வீட்டுப் பக்கம் நோக்கிச் சைக்கிளில் திரும்பினோம். இப்பொழுது பல்கலைக் கழகமாக விளங்கும் பழைய பரமேஸ்வராக் கல்லூரிச் சந்தியில் இருந்து யாழ்ப்பாணத்தை நோக்கிப் பலாலி வீதியால் வந்து கொண்டிருந்தோம்.

பக்கத்தே வந்த நண்பன் 'கொஞ்சம் பொறுங்கோ!' எனச் சொல்லி விட்டுச் சைக்கிளை விட்டு இறங்கி வேலியோரம் வேட்டியைத் தூக்கியபடி ஒதுங்கிப் போனான்.

நானும் சைக்கிளை நிறுத்தி விட்டு எதிர்ப்பக்க வேலியோரம் போனேன்.

நான் நெருங்கிப் போன வேலியோரம் சார்ந்து ஒரே ஒரு ஓலைக் குடிசை இருந்தது. அதை ஒட்டியே படுக்கும் இடமும் இருந்திருக்க வேண்டும். குப்பி விளக்கொன்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. இலேசாகத் தெரிந்தது. கணவன் மனைவி இருவரும் குரலெடுத்து ஏதோ கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். நான் அணுகிய இடத்திலேயே தகரப் படலையும் தென்பட்டது.

என்னுடைய குறும்புப் புத்தி விழித்துக் கொண்டது.

டொக்.... டொக்..... டொக்கென மூன்று தரம் அந்தத் தகரப் படலையில் தட்டிச் சத்தம் எழுப்பினேன்.

பேச்சுக் குரல்கள் பட்டென்று நின்றன.

"வீட்டுக்காரர்..... வீட்டுக்காரர்..... வீட்டுக்காரர்....." என மூன்று முறை அடித் தொண்டையால் குரல் கொடுத்தேன்.

மௌனம்..... ஒரே மௌனம்.

"கொஞ்சச் சுண்ணாம்பு தாருங்கோ..... கொஞ்சச் சுண்ணாம்பு தாருங்கோ..... கொஞ்சச் சுண்ணாம்பு தாருங்கோ....." இதையும் மூன்று தடவைகள் விட்டு விட்டுப் பரிதாபகரமான குரலில் கேட்டு வைத்தேன்.

எரிந்து கொண்டிருந்த கை விளக்கு 'சடா' ரென்று அணைக்கப்பட்டது. ஒரு சத்தத்தையுமே காணவில்லை. ஒரே நிசப்தம் நிலவியது.

சிமிக்கிடாமல் மெதுவாக நடந்து சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு ஒரு ஐம்பது யார் தூரம் வந்த பின்னர் தான் மலைத்துப் போய்த் தொடர்ந்து வந்த

நண்பனுக்கு விஷயத்தை விளங்கப் படுத்தினேன். அந்த நடுநிசியிலும் எங்கள் சிரிப்பு நிசப்தத்தைக் கலைத்தது.

ஒரு வேளை அடுத்த நாள் அந்தப் பெண் தனது படலையடியில் வந்து நின்று பேயொன்று சுண்ணாம்பு கேட்ட கதையைக் கதை கதையாகப் பக்கத்து வீட்டாரிடம் சொல்லியிருக்கலாம்.

அதற்குச் சாட்சியாக அவளது கணவனும் தான் தெளிவாகக் கேட்ட அந்தப் பேயின் குரலைப் பற்றியும், அது கேட்ட விதம் பற்றியும் விவரித்துக் கூறி இருக்கலாம்.

அந்த நடு நிசித் துணிச்சலில் உண்மையான பேயே வந்திருந்தால் கூட, அந்தப் பேய்க்கே கதை சொல்லியிருப்பேன் நான்!

வில் பவர்!

1981-ம் ஆண்டு.

தமிழ்ப் புத்தாண்டுத் தினத்திற்கு அடுத்த தினமோ அல்லது அதற்கும் அடுத்த தினமோ என்பது என் நினைவு.

கொழும்பிற்குப் போக வேண்டும். எனது மாதாந்தக் கொழும்புப் பிரயாணத்தின் திட்டம் - செல்வச் சந்நதியில் நடந்த சமூக முன்னேற்றச் சங்க மகாநாட்டு விழாவிற்காக ஒருவாரம் பின்போடப்பட்டு விட்டதால் அதில் கலந்து கொண்டுவிட்டு அன்றுதான் கே. ஜி.பஸ்ஸில் கொழும்பு புறப்பட ஆயத்தமானேன்.

என்னுடையே அந்த மகா நாட்டில் கலந்து கொண்ட நண்பரும் என்னுடன் பஸ்ஸிற்கு வந்திருந்தார். அவர் கொழும்பில் தொழிலகம் வைத்து நடத்துபவர். வாழ்வின் ஆரம்ப காலத்தைச் சிங்கப்பூரில் கழித்தவர். பழகுவதற்கு மிக மிக இனிமையானவர். நான் எப்பொழுது கொழும்பிற்குப் போனாலும் இவரைச் சந்திக்காமல் வருவதில்லை. 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' எனது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு கொழும்பில் வெளியீட்டு விழா நடைபெற்ற சமயம் இவரது நட்பு எனக்குக் கிடைத்தது. எந்தப் பிரச்சினை என்றாலும் என்னுடன் மனந் திறந்து உரையாடுவார், கதைப்பார்.

பல நோக்குப் போக்குகளில் நாம் இருவரும் மாறுபட்ட கருத்துக்கள் கொண்டிருந்த போதிலும் கூட, இவர் மீது எனக்கு ஒருவித தனி அபிமானம். அதுபோலவே அவரும் என்மீது தேவதா விசுவாசம் வைத்திருந்தார்.

அவரது அந்தப் பயணம் கொழும்பில் வர்த்தக சம்பந்தமானதல்ல. டிஸ்ட்ரிக்டுப் போக கட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்திற்குப் போகிறார். அவர் குடும்பமகராஜின் பக்தன். குருமகராஜ் அமெரிக்காவில் இருந்து இந்தியாவின் தலை நகரான டில்லிக்கு வந்திருப்பதை அறிந்து, அவரை நேரில் தரிசிப்பதற்கு இந்தியா செல்ல, அடுத்த நாள் காலை 9 மணிக்கு விமானப் பயணம் செய்ய ஆயத்தமாகி என்னுடன் பஸ்ஸில் வருகிறார்.

இருவரும் பேசிக் கொண்டே பிரயாணம் செய்தோம்.

குரு மகராஜின் மேன்மைகள் பற்றியும் அவரது உபதேசங்களில் உள்ள ஆத்ம நிறைவு பற்றியும் எனக்கு வழி நெடுகவும் உபதேசம் செய்து வந்தார் அந்த நண்பர்.

எனக்கென்றொரு கட்டுப் பாட்டை நான் எனக்குள்ளேயே வகுத்து வைத்திருக்கின்றேன். எந்த ஒருவருடைய நம்பிக்கைகளையும் நோக்கங்களையும் வழிபாட்டு எண்ணங்களையும் - அவைகளில் எனக்கு உடன்பாடு இல்லாதிருந்த பொழுதிலும் கூட - எக்காரணங்களைக் கொண்டும் அவமதிப்பதோ அல்லது நுண்ணிய உணர்வுகளைப் புண்படுத்தலோ செய்யக் கூடாது என மனச் சங்கல்பம் செய்து வைத்திருக்கின்றேன். கூடியளவு அதைக் கடைப்பிடிக்கப் பெரிதும் முயன்று வருகின்றேன்.

இதற்கமைய அந்த நண்பர் எனக்குப் பல கோணங்களில் விளங்கப்படுத்திய குரு மகராஜின் தத்துவ விளக்கத்தையும் மகத்தான பெருமைகளையும் மிக உன்னிப்பான அவதானத்துடன் மறுபேச்சுப் பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டு வந்தேன்.

இடையில் நீர் கொழும்பில் இறங்கி ஒரு தெரிந்தவரின் வியாபாரக் கடையில் தங்கி, சிரம பரிகாரம் செய்து கொண்டு பின்னர் கட்டுநாயக்கா சர்வதேச விமான நிலையத்திற்குப் போவது அவரின் திட்டம். அதற்கமைய விமான நிலையமும் நீர்கொழும்பிற்குப் பக்கத்தேதான் இருக்கின்றது.

அப்படியே விடிவாலைப் பொழுதில் அவர் நீர்கொழும்புச் சந்தியில் இறங்கி என்னிடம் விடை பெற்றுச் சென்று விட்டார்.

நான் தொடர்ந்தும் பிரயாணத்தை மேற்கொண்டு கொழும்பை நோக்கிப் புறப்பட்டேன்.

அதற்கடுத்த மாதம் எனது கொழும்புப் பிரயாணம் வழமை போல இடம் பெற்றது.

பகல் உத்தர தேவியில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கிளம்பினேன்.

நினைவாய் பிரகாரமாக அதே ரெயிலில் அதே பெட்டியில் அந்த நண்பரைச் சந்தித்துக் கொண்டேன்.

டில்லியில் இருந்து திரும்பிய பின் நாம் இருவரும் முதன் முதல் சந்திக்கும் சந்திப்பு இது.

என்னை ரெயிலுக்குள் சந்தித்ததும் அவருக்குப் பெருத்த சந்தோஷம் ஏற்பட்டு விட்டது.

“நான் போன் கிழமைதான் டில்லியில் இருந்து வந்தனான். உங்களை வந்தவுடனை நினைச்சனான். மல்லிகைக்கு வருவமென இருந்தன். ஒரே வேலையாய் போச்சு. இண்டைக்குத்தான் கொழும்புக்குப் போறன். இடையிலை ஒரு மாசம் போச்சு. உங்களை நான் இங்கை சந்திப்பன் எண்டு கனவு கூடக் காணேல்லை” எனப் பேச விடாமல் தொடர்ந்து பேசினார். எனக்கும் மனதில் மகிழ்ச்சிதான்.

முதன் முதலில் தான் டில்லிக்குப் போய் இறங்கிய அனுபவங்களையும் சென்னையில் தான் டில்லி போகப் பட்ட சிரமங்களையும் ஒன்று கூட விடாமல் எனக்குச் சொன்னார் நண்பர், “குருமகராஜிற்காக நான் எத்தனை சிரமப் பட்டாலும் தகும். அவர் இன்றைக்கு எனக்குக் கண்கண்ட கடவுள் மாதிரி. அவரை நேரில் பார்த்தவுடனேயே எனக்குத் தேகமோடிப் புல்லரிச்சது.....! என்று கைகளை எனக்குக் கட்டினார். ‘இப்பவும் புல்லரிக்குது!’”

அவரது ஆழ்ந்த நம்பிக்கையைக் கண்டு நான் வழக்கம் போலவே பேசாமல் இருந்தேன்.

“அவரைத் தரிசித்ததற்கு ஓர் அடையாளமாக என்னட்டை ஒட்டிக் கொண்டிருந்த ஒரு கெட்ட பழக்கத்தையும் இப்ப விட்டிட்டன். உங்களுக்குத் தெரியும், நான் போயிலையைப் போட்டு கொடுப்புக்குள்ளை குதப்பி வைத்திருக்கிறவன். சிங்கப்பூரிலை புடிச்சுக் கொண்ட நீண்ட நாளையப் பழக்கம் இது. அந்தப் பழக்கத்தை அவரை நேரில் கண்டு ஆசி பெற்ற அன்றைக்கே விட்டிட்டன்” என்றார். ‘இதைப் பற்றி நீங்க என்ன கருதுறிங்க....?’

“இதெல்லாம் அவரவர் மனப் பாண்மையைப் பொறுத்தது. தவறான பழக்கம் ஒன்றை விட்டு விட வேண்டுமென்றால் நல்ல மன ஓர்மம் இருந்தாலே போதும். அதற்கு இத்தனை தூரம் போய்த் தான் விட்டுவிட வேண்டும் என்பதல்ல. உங்களுக்கு நம்பிக்கை இருக்கு. இது அதனால் நடக்கலாம். என்னைப் பாருங்க. எனக்கு மனிசர்களைத் தவிர, வேறு மேம் பட்ட அதிசயங்களில் ஒன்றுமே நம்பிக்கை இல்லை. என்னால் கூட, எங்கும் போகாமலே மன ஓர்மத்துடன் இருக்க முடியும். இதைத்தான் வில் பவர் என்று சொல்வது” என்று சொன்னேன்..

“உங்களால் இப்படி விட முடியுமா?”

“நிச்சயமாக.....”

“அப்படியெண்டால் வெத்திலை போடுறதை விடுங்கள் பாக்கலாம்”.

கடந்த இருபத்தியெட்டு வருடங்களாக நான் வெற்றிலை போட்டுப் பழக்கப்பட்டவன். அதுதான் எனக்கு ஒரேயொரு துணை. வெற்றிலை போட்டு மனைதைக் குஷிப்படுத்தி விட்டுத்தான் நான் எழுதப் பேணவைப் பிடிப்பது வழக்கம். அப்பொழுது கூட யாழ்ப்பாணம் கடைசகந்த - வை. சி. சி. கு. வெற்றிலைக் கடை வெற்றிலையைப் போட்டுக் கொண்டுதான் அவருடன் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“இதோ பாருங்கள், இது தான் நான் கடைசியாகப் போடும் வெத்திலை. நீங்கள் குரு மகராஜைக் கண்டு போயிலையை விட்டீங்கள். நான் உங்களைக் கண்டு விடுகிறன் வெத்திலையை இன்று துவக்கம் விட்டு விடுகிறன்!”

அன்று தொடக்கம் வெற்றிலை போடுவதை நான் விட்டு விட்டேன்.

அடுத்த மாதத்திற்கு அடுத்த மாதம்.

கொழும்பு சென்ற நான் அந்த நண்பருடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது.

அடிக்கடி எச்சில் துப்ப அவர் வெளியே போய் வந்தார்.

எனக்கொரு சந்தேகம். “கொஞ்சம் வாயைத் திறவுங்கோ பாப்பம்” என அவரை வற்புறுத்திக் கேட்டேன்.

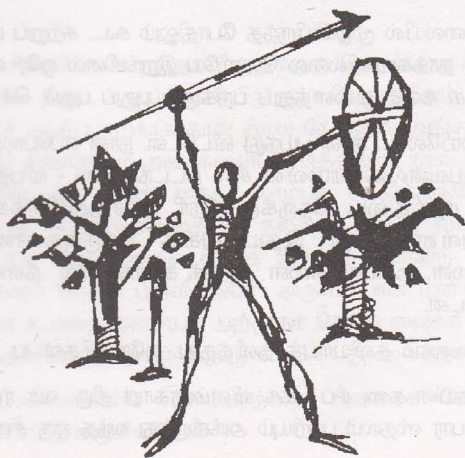
“மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ. என்னாலை வெறும் வாயோடு இருக்கப் பத்தியப் படேல்லை. கொஞ்சம் கொஞ்சம்தான் இப்ப போயிலை போடுறன்.”

சொல்லிவிட்டு அவர் ரொம்பவும் பரிதாபமாக என் முகத்தைப் பார்த்தார்.

நான் இதை முன்னரே எதிர்பார்த்தவன் தான். நம்பிக்கைகளை - அதிசயங்களை - அற்புதங்களை விட - மனத் திண்மையை நான் முற்றாக நம்புவன். எனவே எனக்கு இது ஒரு அதிர்ச்சியாக இருக்கவில்லை.

இன்று என்னைப் பொறுத்த வரை வெற்றிலை மெல்லுவது மறக்கப்பட்ட சங்கதியாகி விட்டது.

மார்ச் - ஏப்ரல் - 1982.

கைத்துப்போன அந்த வாரங்கள்

தாங்க முடியாத இரவுகள்: நிம்மதியற்ற பகல்கள். அந்தக் காலத்தை எப்படி வர்ணிப்பதென்றே எனக்குத் தெரியவில்லை. அத்தனையுமே இருண்டு போயிருந்தன.

83 ஜூலைக் கலவர வாரங்களையொட்டிய இந்தச் சூழ்நிலையில் மலர் வேலை செய்ய வேண்டிய பாரிய வேலையும் என்னை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தது.

வேலையென்றால் வேலைதான். வெளியில் பிரளயமே நடந்தாலும் மல்லிகை காரியாலயத்தில் நான் வேலைகளைக் கவனிப்பதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்து செயல்பட்டேன். உழைத்தேன்.

நான் வேலையில் முழுகியிருந்த போதிலும் கூட, சுற்றுப் புறச் சூழ்நிலைகள் என் மனதைத் தாக்காமலில்லை வெளியே இறங்கினால் ஒரே வதந்தி! - திரும்பிப் பார்த்தால் கை கால் முளைத்துப் பறக்கும் புதுப் புதுச் செய்திகள்!

உண்மையிலேயே நான் பயந்து விட்டேன். நான் எப்பொழுதும் மரணத்தைக் கண்டு அஞ்சுபவனல்ல. வாழ்வின் சில கட்டங்களில் - விபத்துக்களில் - நான் மரணத்தின் சந்நிதியை நேருக்கு நேர் தரிசித்துமிருக்கின்றேன். எனவே கொழும்பிலுள்ள எனது இதயத்துக்கு நெருக்கமான நண்பர்களை, எழுத்தாளர்களை, அபிமானிகளை அந்தக் கணங்களில் நினைத்துப் பார்த்தேன். பயந்து விட்டேன்.

நெஞ்செல்லாம் தவியாய்த் தவித்தது. ஒரே பரிதவிப்பு.

மல்லிகையின் கடைசிப் பக்க விளம்பரகாரர் திரு. எம். ரங்கநாதன் பற்றியும் அவரது வியாபார ஸ்தலம் பற்றியும் அங்கிருந்து வந்த ஒரு சிலரிடம் வினவினேன்.

‘அந்த மரக் கடையா? எல்லாம் சுடுகாடாக இருக்கின்றது’ எனத் தகவல் தந்தார் ஒருவர். மணம் சப்பென்று போய்விட்டது. உள் விளம்பரம் தரும் சிற்றம்பலம் அதிபர் சிவலிங்கத்தைப் பற்றி விசாரித்தேன். தகவலே தெரியவில்லை என்றனர். நான் கொழும்பில் தங்கும் முதலாம் குறுக்குக் கடை பற்றியும் சாப்பிட்டு ஓய்வெடுக்கும் ஸ்ரீ கதிரேசன் வீதிக் கடை பற்றியும் தெரிந்தவர்களிடம் கேட்டுப் பார்த்தேன். அவர்கள் தந்த தகவல்கள் வயிற்றைக் கலக்கியது. எழுத்தாள நண்பர்கள் ஒவ்வொருவராகப் பெயர் சொல்லி விசாரித்துப் பார்த்தாலும் முன்னுக்குப் பின் முரணாகத் தான் செய்திகள் வந்தன.

நடுச் சாமம் இரண்டு மூன்று மணியளவில் எழுந்திருந்து விளக்கைப் போட்டுவிட்டு, நாற்காலியில் விழித்திருப்பேன். மனமே பலதையும் பத்தையும் யோசித்து மூளையைக் குழப்பிக் கொண்டது.

ஓர் இரவு எனது மகன் திலீபன் எனது நிலையைப் பார்த்தவிட்டு விசாரித்தான். நான் எனது மனச் சஞ்சலத்தை அவனுடன் பகிர்ந்து கொண்டேன்.

“நீங்க ஒண்டுக்குமே யோசிக்காதீங்க, மனசு சுத்தமா மல்லிகையை நேசித்தவங்களுக்கு ஒரு தீங்குமே வராது!”

அந்த இளம் நெஞ்சின் ஆறுதல் என் இதயத்தை குளிர்வித்தது.

நண்பர் ரங்கநாதனை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தவர். மறைந்த எம். ஏ. கிஸார். “எனக்கு இரண்டு ஆம்பிளைப் பிள்ளைகள். மல்லிகையை என் பெண்ணாக நினைக்கிறேன். சீதனம் கொடுப்பதாக நினைத்து மல்லிகைக்கு உதவ எனக்கு விருப்பம்!” என்றொரு நாள் மனந் திறந்து சொன்னார், அவர். வியாபார மனோபாவம் எனக் கேள்விப் பட்டிருக்கின்றேன். லாபம்தான் அதன் குறிக்கோள். இந்த மனுஷன் மல்லிகைக்கு மனங் கோணாமல் உதவுகின்றாரே - இப்படி நினைத்து நான் சில சமயங்களில் மலைத்ததுண்டு.

அந்த நல்ல இதயம் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் என்ன சூழ்நிலையில் துடிக்கின்றதோ?

அடுத்தவர் திரு. சிவலிங்கம். ஐந்தாம் குறுக்குத் தெருவிலுள்ள இவரது கடையின் மேல் மாடியில் நீண்ட காலம் தங்கியிருப்பவர் யேசுரத்தினம். வானொலி நாடக நடிகர். இவரைச் சந்திப்பதற்காக நான் இரவு நேரத்தில் அங்கு செல்வது வழக்கம். அப்பொழுது சிவலிங்கம் அவர்களைப் பார்த்தாலும் நான் அவ்வளவு முக்கியமளிப்பதில்லை. ஒரு நாள் ஐந்து லாம்புச் சந்திக்கருகே பேசிக் கொண்டிருக்கும் போது, ‘சிவலிங்கத்தை நீர் நல்லாப் புரிந்து வைத்திருக்க வேண்டும். அருமையான பிறவி. அமசடக்காக இருந்து கொண்டு பல நல்ல காரியங்களுக்கு உதவும் பெரும் பிறவி அவர். அருமையான மனிசன் அவர். ஒரு நாளைக்கு அவரை உமக்கு அவசியம் அறிமுகம் செய்து வைக்க வேண்டும்’ எனக் கூறிய யேசுரத்தினம், ஒரு நாள் அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

அன்றிலிருந்து மல்லிகையில் விளம்பரத்தை அவரைக் கேட்காமலே வருடக்கணக்காகப் போட்டு வருகின்றேன்.

அந்தப் பெரும் பிறவி என்ன கஷ்டங்களுக்கு உட்பட்டுள்ளாரோ? அவரது ஸ்தாபனம் என்ன நிலையில் உள்ளதோ?

நான் தங்கிச் சாப்பிடும் கடைக்காரர்களான தம்பையா, செல்வம், மணி போன்ற என்னைப் புரிந்து கொண்ட நெஞ்சங்கள் என்ன பதைப்புப் பதைக்கின்றனரோ?

தந்தி ஒன்று வந்தது. மனக் கலக்கத்துடன் பிரித்தேன். 'புதுக் கவிதை ஒன்று அனுப்பியிருந்தேன் தவறாமல் கிடைத்ததா? அவசியம் பதில் தரவும்' அந்தச் சூழ்நிலையிலும் இப்படியொரு தமாஷ்!

மல்லிகையை உயிராக நேசித்த நண்பர்கள், என் வளர்ச்சிக்கு வித்திட்ட தோழமை எழுத்தாளர்கள், எனது சிரமங்களில் பங்குகொண்டு உழைத்தவர்கள், பத்திரிகைகளில் பணிபுரியும் சகோதரப் புத்திஜீவிகள் என்ன மாதிரிக் கஷ்டங்களுக்கு உட்பட்டுள்ளனரோ?

-இவர்கள் அத்தனை பேரும் உயிருடன் தான் இன்று இருக்கின்றனரோ?

திலீபன் தெளிவாகச் சொன்ன அனுதாப மொழிகள் அந்த நேரத்தில் ஓர் இதய நண்பன் கூறிய ஆறுதலுக்கு ஒப்பாயிருந்தது. பின்னர் வந்த தகவல்கள் ஆரோக்கியமாகவிருந்தன.

-திலீபனின் -என் மகனின் நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை.

அக்டோபர் - 1983

மோட்ச பாதை

நான் ஆகஸ்ட் மாதம் 1987ல் முதன் முதலில் ரஷ்யா சென்றிருந்தேன்.

மாஸ்கோவிலுள்ள டால்ஸ்டாயின் வீட்டிற்குப் போய் வரவேண்டுமென ரொம்பவும் ஆவலாக இருந்தேன். ஆசைப்பட்டேன்.

எனது ஆவலை மொழிபெயர்ப்பாளர் அலெக்ஸாண்டர் துபினான்ஸ்கி அவர்களிடம் ஒரு நாள் இரவு சொன்னேன். - நண்பர் துபினான்ஸ்கி மாஸ்கோ ஸ்டேட் பல்கலைக் கழகத்தில் ஒரு பேராசிரியர். நான் மாஸ்கோ வருவதை அறிந்து, அரசாங்க மொழிபெயர்ப்புப் பகுதியினருடன் தொடர்பு கொண்டு பிரத்தியேகமாக எனக்கு மொழிபெயர்க்கத் தன்னைத் தானே உட்படுத்திக் கொண்டவர் - அவர் சகல ஏற்பாடுகளையும் செய்து விட்டு, அடுத்த நாள் காலை காருடன் எனது ஹோட்டல் அறைக்கு வந்து விட்டார்.

இருவரும் அந்த மாபெரும் சிருஷ்டியாளன் மாஸ்கோவில் கடைசி காலத்தில் வாழ்ந்த சிறிய அழகான மாளிகையை நோக்கிக் காரில் புறப்பட்டோம்.

மாளிகையின் வாயில் கதவுகளைத் தாண்டி உள்ளே நுழைந்து காலடி வைத்தபோது எனது தேகமெங்கும் புல்லரித்தது.

மௌனமாகவே இருவரும் மாளிகைக்குள் நுழைந்தோம்.

நாம் அணிந்திருந்த சப்பாத்துக்களுக்கு மேலாகக் கம்பளியால் உருவாக்கப்பட்ட மிதியடிகள் வெளி விறாந்தாவில் தரப்பட்டன.

அவற்றை அணிந்து கொண்டு, தேவாலயத்திற்குள் செல்லும் பக்தர்களைப் போன்ற உணர்வுடன் ஆன்களும், பெண்களும் மாளிகைக்குள் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

நான் இதைப்பற்றி நண்பரிடம் விசாரித்தேன். காலங் காலமாகப் பாதாக்கப்பட்டு வரும் பொருட்களை வெளியிலிருந்து வரும் தூசிப் படலங்கள் வந்து தாக்காமல் இருப்பதற்கான முன்னேற்பாடுகள் தான் இவை என எனக்கு விளக்கம் சொன்னார், அவர்.

மாளிகைக்குள் மெதுவாகச் சென்று நிமிர்ந்து பார்த்தேன். மாபெரும் சிந்தனையாளரும் படைப்பாளியுமான டால்ஸ்டாய் அவர்கள் அந்த வீட்டில் அப்பொழுது வசித்துக் கொண்டிருக்கின்றார் என்ற உணர்வே அந்தக் கணத்தில் என் மனசில் தட்டுப் பட்டது.

அவர் உயிருடன் இருந்த கடைசிக் கட்டத்தில் மாளிகையும், பொருட்களும் எப்படி எப்படி இருந்தனவோ அப்படி அப்படியே பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன என உள்ளே நியமிக்கப்பட்ட சேவகர்கள் விளங்கப்படுத்தினார்கள்.

டால்ஸ்டாயின் கையெழுத்தைப் பார்த்தேன். - அவர் பாவித்த மூக்குக் கண்ணாடி, சப்பாத்து, குளிர்கால உடைகள், நாற்காலி, கட்டில், எழுதப்பாவித்த பேனாக்கள் ஆகியவைகளுடன் அவர் மிக அருமையாக நேசித்த சைக்கிளையும் பார்த்தேன். தரிசித்தேன்.

மகா துப்பரவாக இருந்தது அம்மாளிகை. ஒழுங்கமைக்கப்பட்டிருந்தது.

ஒவ்வொரு அறையாக, ஒவ்வொரு பகுதியாகப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தேன்.

நண்பர் துபினான்ஸ்கி எனக்கு வெகு தெளிவாக ரஷ்யனில் எழுதப்பட்டிருந்த குறிப்புக்கள் ஒவ்வொன்றையும் வாசித்து வாசித்து விளங்கப்படுத்திக் கொண்டு வந்தார்.

டால்ஸ்டாய் என்ற அந்த மாபெரும் மேதையை நான் நேரில் சந்தித்தவன் இல்லைத்தான். ஆனால், அந்த மேதை புழங்கிய அந்த மாளிகையில், அவரது கால் தூசி பட்டுப் படிந்திருந்த அந்த அறைகளில் நான் நடந்து செல்லும் போது நேரில் பார்ப்பது போன்ற பிரமையை என்னுள் உணர்ந்து கொண்டேன்.

அவர் எழுதிய அறை, ஓய்வெடுத்த அறை, உணவு உட்கொண்ட இடம், தூங்கும் அறை என எல்லாப் பகுதிகளையும் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டு வந்தேன்.

கிட்டத்தட்ட இரண்டு மணிநேரம் செலவழித்திருப்போம்.

பின்னர் சிறிது ஓய்வெடுத்துக் கொண்டோம்.

ஓய்வுக்குப் பின்னர் மாளிகையின் பின் வளவுப் பக்கமாக நண்பர் கூட்டிக் கொண்டு சென்றார். மாளிகையின் முகப்புப் பிரதான வீதியின் பக்கமிருந்தது. பின்பக்க மதில்கள் ஒரு சிறிய ஒழுங்கையுடன் இணைந்து சென்றது.

பின்வளவுப் பக்கம் என்னை அழைத்துச் சென்ற நண்பர் துபினான்ஸ்கி, அடி வளவிலிருந்து ஒரு பக்கமாக பாம்பு வளைவு வளைந்து மாளிகைளை நோக்கி வந்து, சிறிய ஓடை இடுக்குமூலம் அந்த வழி மாளிகையின் மேல் மாடி வரை சென்றதைக் காட்டினார்.

மேல் மாடிக்குப் போகும் அந்த முடுக்கு வழி, ஒரு இடுக்காக இருந்தது. பழைய தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள், உடைந்த பாத்திரங்கள் அடுக்கும் இடமாக அக்குறும்பாதை காட்சி தந்தது.

மாளிகையில் முன்னர் பார்த்ததை விட, இது ஒரு வித்தியாசமானதாக இம்மாளிகையுடன் ஒட்ட முடியாத ஓர் அமைப்பாகக் காட்சியளித்தது.

“இவ்வளவு துப்பரவாகவுள்ள இந்த மாளிகையில் ஏன் இப்படியொரு அவலட்சணமான முடுக்கு? என்ன காரணம்?” என நண்பரிடம் கேட்டேன்.

“மோட்சப் பாதை அது!” என்றார் அவர். தொடர்ந்து, ‘பஞ்சை’ப் பதினாதிகளைப் பார்த்துப் பேச டால்ஸ்டாய்க்கு ரொம்ப விருப்பம். அவர் அவர்களை உண்மையாகவே நேசித்தார். அவரது மனைவிக்கு இப்படியான பாமர மக்கள் தரித்திரங்களாகவும், வெறுக்கப்படக் கூடியவர்களாகவும் தென்பட்டனர். டால்ஸ்டாய் ஒரு ஏற்பாடு செய்தார். அப்படியானவர்களை நடுச் சாமத்தில் இந்த வழியாக வந்து தனது அறையில் தன்னைச் சந்தித்துச் செல்ல இந்த முடுக்குப் பாதையை ஒழுங்கு செய்திருந்தார். அதையொட்டித் தான் இதை ‘மோட்சப் பாதை’ என நான் குறிப்பிட்டேன்” என்றார்.

எனக்கும் அந்த வழி மோட்ச பாதையாகவே காட்சி தந்தது. “இதில் முக்கியமாகக் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு விஷயம் உண்டு. மார்க்ஸிம் கார்க்கியைக் கூட அந்த அம்மா முன் வாசலால் அனுமதித்ததில்லை. அவரும் இந்த வழியையே டால்ஸ்டாயைச் சந்திக்கப் பயன்படுத்தினார். கார்க்கியிடம் கூட அத்தனை அகூசை! -பிரபுத்துவ ஆதிக்க வெறி”.

நான் மௌனித்து அந்தப் பாதையையே புதிய அர்த்த புஷ்டியுடன் பார்த்தேன்.

வரும் வழியில் பிரதான நாற்சீ சந்திச் சாலை நடுவே ஒரு பிரமாண்டமான சிலை காட்சி தந்தது. அது மார்க்ஸிம் கார்க்கியின் சிலை.

டிசம்பர் 1988.

இலக்கியப் பாலத்தை அடிக்கடி புதுப்பிக்க வேண்டும்

ஒன்றரை மாதங்களுக்கிடையில் இரண்டு தடவைகள் தமிழகம் போய் வரவேண்டிய சந்தர்ப்பம் இந்த ஆண்டுதான் எனக்கு ஏற்பட்டு விட்டது.

வழக்கமாக ஆண்டுக்கு இரண்டு தடவைகள் என்கின்ற முறையில் தமிழகம் போய் வருவது என்பது தான் எனது திட்டமாக இதுவரை இருந்து வந்தது. கடந்த இருபத்தி மூன்று ஆண்டுகளாகத் தமிழகம் போய் வரும், எனக்கு இந்த ஜூன் - ஜூலை மாதங்களிலே இரண்டு தடவைகள் போய்வர வேண்டிய அவசிய தேவை ஏற்பட்டு விட்டது.

முதல் தடவை நான் போக வேண்டுமென நினைத்தது மிக முக்கியமானது. தமிழகத்திலுள்ள பல இலக்கிய நண்பர்கள் என்னைப் பற்றி அடிக்கடி விசாரித்தனர். பலர் கடிதங்கள் மூலம் எனது சுக சேமங்களைக் கேட்டு எழுதியிருந்தனர். நாட்டில் நடந்த கசப்பான சம்பவங்களினால் நான் பாதிக்கப்பட்டு விட்டேனோ எனப் பலர் பயந்து விசாரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

குறிப்பாக ராஜபாளையம் நண்பர்கள், ஓட்டப் பிடாரம் குருசுவாமி, திருச்சி ம. ந. ராமசாமி, ஜெயகாந்தன், ராஜம் கிருஷ்ணன், மேத்தா, வைரமுத்து, ராமகிருஷ்ணன், தி. க. சி., ராமலிங்கம், வல்லிக்கண்ணன், அசோகமித்திரன் இன்னும் பல்வேறு நண்பர்கள் எனது தற்போதைய நிலை பற்றி அங்குள்ள நண்பர்களிடமெல்லாம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள முற்பட்டிருந்தனர். கடந்த ஜனவரி மாதமே நான் தமிழகத்திற்குப் போவதற்காகத் திட்டமிட்டிருந்தேன்.

குழந்தை காரணமாக அந்த ஜனவரியில் என்னால் போக முடியவில்லை. ஏப்பிரலில் போகலாம் என ஒத்திப் போட்டிருந்தேன். ஏப்பிரலிலும் போய்ச் சேர வாய்ப் பிருக்கவில்லை. பல இடையூறுகள் ஏற்பட்டு விட்டன.

ஆகவே இந்த ஜூன் 1984-ல் போவது எனத் திட்டமிட்டபடி போய்ச் சேர்ந்தேன்.

கப்பல் மூலமாகத்தான் என்னுடைய பிரயாணத்தை மேற்கொண்டேன். ராமேஸ்வரம் போய்ச் சேர்ந்தவுடன் சகல நண்பர்களுக்கும் நான் தமிழகம் வந்துள்ளதைத் தபால் மூலம் தெரியப்படுத்தி விட்டேன், மதுரை போய்ச் சேர்ந்தேன்.

தலைமன்னாரிலிருந்து ராமானுஜம் கப்பல் மூலம் ராமேஸ்வரம் போய்ச் சேருவது என்பது அப்படிப் பிரயாணம் பண்ணியவர்களுக்குத்தான் அதன் சிரமங்கள் தெளிவாகத் தெரியும். அத்தனை கஷ்டப்பட வேண்டிய சங்கதி அது. ஆனால், அதிர்ஷ்ட வசமாகக் கப்பலில் வேலை செய்யும் பல நண்பர்கள் நல்ல தரமான இலக்கிய ரஸிகர்கள். மனிதர்களை மதிக்கத் தெரிந்த நல்ல இதயங்கள். முக்கியமாக சசிகாந்த், ராமதுரை மற்றும் நண்பர்களைக் குறிப்பிடலாம். அவர்களின் இதயபூர்வமான அனுசரணையுடன் தமிழகம் போவது என்பது எனக்குச் சற்றுக் கூடச் சிரமமாக இருக்கவில்லை. பிரயாணம் சுலபமாகவே இருந்தது.

மதுரையில் இம்முறை பல புதிய நண்பர்களைச் சந்திக்கக் கூடிய அரிய வாய்ப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது.

ராஜபாளையம் நண்பர்களைச் சந்திக்கச் சென்றிருந்தேன். நான் போயிருந்த அன்றிரவு எனது மதிப்புக்குரிய பல எழுத்தாள நண்பர்கள் என்னைச் சந்திக்க நான் தங்கியிருந்த ஹோட்டலுக்கு வந்திருந்தனர். இரவு நடுச் சாமம் வரைக்கும் என்னுடன் உரையாடுவதிலேயே தனியின்பம் கண்டு, நீண்ட நேரமாக என்னுடன் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

என்னுடைய அன்பிற்கும் மதிப்பிற்குமுரிய கோ. ச. பலராமன் வரவில்லை. விசாரித்தபோது, உடல் நலக் குறைவினால் வீட்டில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். காலையில் முதல் வேலையாக அவரது இல்லம் தேடிச் சென்று அவரைப் பார்த்து உடல் நலம் விசாரித்து விட்டு வந்தேன். நண்பர் ஜெகநாதராஜா என்னை அழைத்துச் சென்றிருந்தார்.

புறப்படுவதற்கு முதல் நாள் இரவு கோதண்டம், ஜெகநாத ராஜா, செல்லம், துரைராஜ் போன்றோர் மிக முக்கியமான ஒரு யோசனையைத் தெரிவித்தனர். 'ராஜபாளையம் சிறப்பு இதழ்' மல்லிகை வெளிக்கொணர வேண்டும் என்ற தமது ஆசைகளையும் வெளியிட்டனர். நான் இதுவரையும் இப்படி யோசித்தவனல்ல. இலங்கைப் பிரதேசச் சிறப்பிதழ்கள் தான் எனது சிந்தனையில் இதுவரை வட்டமிட்டு வந்ததே தவிர, நாடு கடந்து சிறப்பிதழ் போட வேண்டும் என எனது மூளையில் தட்டுப் பட்டதில்லை. நானதை யோசித்தது கூட இல்லை.

இலங்கை இலக்கிய நண்பர்களுக்கு ராஜபாளையம் அந்நியப் பிரதேசம் அல்ல. பார்க்கப் போனால் ஈழத்துக்கு நாங்கள் தான் மிக மிக நெருக்கமானவர்கள். எனவே யோசிக்காமல் சிறப்பிதழ் தயாரிக்க முன்வாருங்கள் என வற்புறுத்தினார்கள் இலக்கிய நண்பர்கள்.

கடைசியில் கலந்து பேசி - வருகின்ற 85வது ஆண்டு ஜனவரி - பெப்ரவரியில் சிறப்பிதழ் வெளியிடலாம் என முடிவுக்கு வந்தோம். சகல பொறுப்புக்களையும்

ராஜபாளையம் நண்பர்களே பங்கேற்பது எனவும் பொறுப்புத் தலைமையாக நண்பர் கோதண்டம் இயங்குவதெனவும் முடிவு செய்தோம்.

ராஜபாளையம் சிறப்பிதழ் மல்லிகை மலராக மலரும் என அறிந்ததும் அந்த நண்பர்களுக்கு ஏற்பட்ட மனக் குதாகலம் சொல்லி முடியாது. அத்தனை மகிழ்ச்சி அனைவர் நெஞ்சிலும்.

சென்னைக்கு வந்தேன். மல்லிகையின் அபிமானியும் தனிப் பட்ட முறையில் என் மீது பேரபிமானமும் கொண்ட நண்பர் ரங்கநாதன் இந்திரா நகரில் அபிமானி: தங்கியிருக்கிறார். அவர், நான் தமிழகம் வருவதைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டவுடனேயே தனது இல்லத்திலேயே நான் தங்க வேண்டுமென அன்புக் கட்டளையிட்டிருந்தார்: கடிதங்கள் மூலம்.

அவரது அன்பழைப்பை அலட்சியம் செய்யாமல் அவரது இந்திரா நகர் வீட்டைத் தேடிச் சென்று திரும்பும்வரை அந்த இல்லத்திலேயே தங்கியிருந்தேன்.

இரவில் தங்குவது தான் ரங்கநாதன் வீட்டிலேயே தவிர, மற்றும் முழு நேரமும் நர்மதா பதிப்பகத்திலேயே தங்கியிருப்பேன். பலர் வந்து சந்திக்க பல வசதியுண்டு. அத்துடன் தொலைபேசித் தொடர்புகளும் செய்து கொள்ளலாம்.

சென்னைக்கு நான் சென்றாலே போதும். பல சஞ்சிகை, பத்திரிகைகள் என்னைப் பேட்டிகாண முயற்சிக்கும். உண்மையைக் கூறுவதானால் எனக்கு இந்தப் பரபரப்பான பேட்டிகள், சந்திப்புக்களில் அத்தனை விருப்பமில்லை. உடன்பாடுமில்லை. காரணம் நமது மன ஆழக் கருத்துக்கள் முழுமையாக அந்த வெளிப்பாடுகளில் வெளிவருவதில்லை. மாறாக பல கருத்துக்கள் திரிக்கப்பட்டுக் கூட வெளியிடப்பட்டு விடுகின்றன. முழுமையற்று, அதே சமயம் திரிபு பட்டு வெளியிடப்படும் பேட்டிகள் கொடுப்பதில் எனக்கு அப்படியொன்றும் ஆர்வம் இருப்பதில்லை. இதை மனதில் கொண்டு ஒரு பிரபல சஞ்சிகையின் பேட்டியாளரை நானே நேரில் கேட்டேன். “ஏன் ஸார் பல பிரமுகர்கள் எழுத்தாளர்கள் அங்கிருந்து தமிழகம் வருகின்றனரே, அவர்களைத் தவிர்த்து என்னை ஏன் பேட்டி காண ஆர்வம் காட்டுகிறீர்கள்?” எனக் கேட்டபோது, “நீங்கள் தான் ஸார் தமிழகம் முழுவதுக்கும் தெரிந்தவர். அத்துடன் இலங்கையில் ஒரு பிரபல சஞ்சிகையின் ஆசிரியர், அத்துடன் இங்கு உங்களுக்கெனப் பிரபல முக்கியஸ்தர்களை நண்பர்களாகப் பெற்றிருப்பவர். உங்களுக்கென்றே ஒரு கூட்டம் ரஸிகர்களைப் கொண்டிருப்பவர். ஆனபடியால்தான் உங்களது பேட்டி எமக்கு முக்கியமாகப் படுகின்றது” என அந்த நிருபர் கூறினார்.

“என்னை மதிப்பதானால் எனது கருத்துக்களைச் சிதைக்காமல் சுருக்காமல் அப்படியே பிரசுரிக்க வேண்டும். மற்றும் எனது பல கருத்துக்களை உங்களது வாசகர்களுக்குப் பெரும் கசப்பாகக் கூட இருக்கலாம். இதையெல்லாம் நீங்கள் சீரணிக்க முடியுமா?” என அவரிடம் வினவினேன்.

“பரவாயில்லை ஸார். நீங்க உங்க கருத்துக்களைத் தாராளமாகக் கூடச் சொல்லலாம்” என்றார். எனது நம்பகத் தன்மையைப் பெறமுயன்றார்.

நர்மதா ராமலிங்கமும் உற்சாகப் படுத்தினார். "நீங்கள் என்ன அவங்களைத் தேடியா போறீங்க? அவங்க உங்களை மதிச்ச, நீங்க தங்கிற இடம் தேடி வறாங்க. நீங்க தெளிவாக உங்க கருத்துக்களைச் சொல்லுங்க. இப்ப இது தமிழ் நாட்டுக்குக் கசப்பாக இருக்கலாம். ஆனா, நாளைக்கு அதுவேதான் முடிவில் உண்மையாக இருக்கவும் கூடும்" எனப் பேட்டி தர அவர் வற்புறுத்தக் கேட்டுக் கொண்டார்.

'ஜூனியர் விகடன்' நண்பர்களுடன் ஆனந்த விகடனில் வேலை பார்க்கும் எனது நண்பர் இரா. வேலுச்சாமியும் வந்திருந்தார். பேட்டி ஜூனியர் விகடனில் வந்திருந்தது. 'தாய்' சஞ்சிகையும் பேட்டி எடுத்தது. வர்த்தக மயமாக்கப்பட்ட சஞ்சிகை ஆதிக்கத்தினால் தமிழக எழுத்து மலின்படுத்தப்பட்டு விட்டது போலப் படுகின்றது எனக்கு. எம்மிடம் எல்லாம் இருக்கிறது என்ற சுய திருப்தியால் தமிழக இலக்கியம் தேங்கிப்போய் விட்டது போல என் மனசுக்குப் படுகின்றது. கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்ற பாரிய விமரிசகர்களின் பார்வையாலும் தாக்கத்தாலும் நாம் ஆரோக்கியமான இலக்கியத் திசைவழியில் சென்று கொண்டிருக்கின்றோம்.

பல பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுத்து வளர்ந்து வரும் நமது எழுத்தாளர்கள் நாவல் துறையில் புதிய சாதனைகளை உருவாக்கி வருகின்றனர். பல இலக்கியக் கருத்தோட்டங்களைப் பிரதிபலிக்கும் தலை சிறந்த எழுத்தாளர்கள் நம்மிடையே உருவாகி வருகின்றனர். இவர்களின் பெயரைத் தெளிவாகவே குறிப்பிடலாம். அப்படித் திறமை படைத்த பல சிருஷ்டியாளர்கள் மத்தியிலே ஒடுக்கப்பட்ட, நசுக்கப்பட்ட மக்கள் பகுதியில் இருந்து முளைவிட்டு வளர்ந்த எழுத்தாளர்கள் பலரும் இன்று பிரபல மானவர்களாக மக்களால் கண்க்கப்படுகின்றனர் என்று அப்பேட்டியில் குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

இப்பேட்டி வரும்போது நான் தமிழகத்திலிருந்து திரும்பிவிட்டேன். எனது இக் கருத்துக்கள் பிரசுரமாகியதும் பெரிய பரபரப்பை ஏற்படுத்தி விட்டது தமிழகத்தில். இங்கும் பலர் மனக்குமைச்சல் பட்டதாகவும் பின்னர் அறிந்து கொண்டேன். அந்தத் தாய் ஏட்டில் என்னையும் நமது எழுத்தாளர்களையும் கண்ணா பின்னா எனத் திட்டி யாரோ எழுதியிருந்தார்களாம். நான் அதைப் பற்றி சிறிது கூடக் கவலைப்படவில்லை. சஞ்சிகை ஒன்று என்னை வருந்தியழைத்து ஒரு பேட்டியைப் பிரசுரிக்கிறது என்றாலும் எனது கருத்துக்களை மதித்துக் கௌரவிக்கின்றது என்றுதானே அர்த்தம். எனது கருத்துக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படாமல் இருக்கலாம். ஆனால், கௌரவிக்கப்பட வேண்டும் என விரும்புவன் நான். ஏனெனில் நான் வலியப் போய்ப் பேட்டி தரவில்லை. அச்சஞ்சிகைகளைக் கௌரவித்தே பேட்டி தருகின்றேன். மற்றொன்று நான் வேறொரு நாட்டில் வசிப்பவன். மறுப்புக்களை உடனடிக்குடன் தெரிந்து கொள்ள முடியாத சூழ்நிலையில் உள்ளவன். எனது கருத்துக்கள் மறுக்கப்படக் கூடாதவையல்ல. ஆனால், அதில் ஒரு நாகரிகம் வேண்டும். சும்மா தீட்டுவது கருத்தை மறுப்பதற்கான சரியான வழியல்ல.

இதை ஏன் இங்கு குறிப்பிடுகிறேன் என்றால், என்னைச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டவர்கள் இங்கு என் கருத்துக்கள் பூரணமாகத் தெரியாததால் மனக் குழப்பம் அடையக் கூடாது என்பதற்காகவே.

நான் நமக்குள் ஆயிரம் இலக்கியச் சண்டைகள் போடுவேன். போட்டிருக்கின்றேன். ஆனால், மதிக்கப்படத் தக்கவர்கள் மாற்றுக் கருத்துக் கொண்டவர்களாக இருந்தாலும் நான் அவர்களது திறமையைக் கனம் பண்ண என்றுமே தயங்கியதில்லை. கொள்கை, கொள்கைக் கருத்துப் போராட்டம் நடத்துவேனே தவிர, கொள்கை அல்லது கருத்து வெறிக்கு என்றுமே நான் ஆட்பட்டது கிடையாது.

நான் தமிழகம் செல்லும் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் நமது முழு நாட்டின் பிரதிநிதியாகக் கருத்துக்களையும் அபிப்பிராயங்களையும் சொல்லியிருக்கிறேனே தவிர, ஒரு குறிப்பிட்ட குழுவின் பிரசாரகனாகச் செயல் பட்டதே இல்லை. இதை என்னையும் எனது கருத்துக்களையும் எதிர்ப்பவர்கள் கூட ஒப்புக் கொள்வார்கள். ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

நர்மதா ராமலிங்கம், என். ஸி. பி. எச். உசேன், கலைஞன் மாசில்லாமணி போன்றோர் என்னை அடிக்கடி கேட்பார்கள்: “என்ன ஸார் நம்மைத் தீடி இங்கு வாறவங்களெல்லாம் தங்க தங்க புஸ்தகங்களைப் போடும் படிதானே ஸார் நச்சரிப்பாங்க. ஆனா, நீங்க ஒண்ணுதான் உங்க தேசத்தைச் சேர்ந்த மற்றவங்க புஸ்தகங்களைப் போடும்படி எங்களைப் பாடாய்ப் படுத்திநீங்க! இது எங்களுக்கு விசித்திரமாக இருக்கே ஸார்!”

“அவங்களெல்லாம் தங்களுக்குத் தாங்களே எழுத்தாளர். நான் எழுத்தாளர்களுக்கே எழுத்தாளன் ஸார்” எனத் தமாஸாகச் சொல்லி வைப்பேன்.

என் மன அடிப்படை அபிলাசைகளைப் புரிந்து கொண்ட அவர்கள் என்னில் ஒரு தனி அபிமானமே வைத்துப் பழகுவார்கள். நேசிப்பார்கள்.

வானதி உரிமையாளர் திருநாவுக்கரசு மகளுக்குத் திருமண வரவேற்பு விழா ராஜேஸ்வரி கல்யாண மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. கவிஞர் மேத்தா மூலம் அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். பிரமாண்டமான வரவேற்பு. அங்கே பல எழுத்தாளர்களைச் சந்தித்து உரையாடும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

‘தீபம்’ காரியாலயத்தில் வல்லிக்கண்ணன் தலைமையில் ஒரு கலந்துரையாடலுக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தனர், சென்னை கலை இலக்கிய நண்பர் கழகத்தினர். அதிலும் நமது ஆரோக்கியமான இலக்கிய வளர்ச்சிப் பாதை பற்றிக் குறிப்பிட்டேன். விளக்கம் கேட்டனர், சிலர். நமது மதிப்புக்குரிய வீத் தியானந்தன் உபவேந்தராகவும், கைலாசபதி, சிவத்தம்பி பேராசிரியர்களாகவுமுள்ள யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் வானமாமலைக்கு டாக்டர் பட்டம் கொடுத்துக் கௌரவித்ததையும் சமீபத்தில் ரகுநாதன், ராஜம் கிருஷ்ணன், ராமகிருஷ்ணன் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்திற்கு வருகை தந்த போது அவர்களைச் சிறப்பித்ததுடன் நமது உபவேந்தர்

மாடியிலிருந்து கீழே இறங்கிவந்து தமது காரைக் கொடுத்துதவியதுடன் கார்க்கதவைத் திறந்து ஏற வைத்து வழியனுப்பிய பண்பாட்டுப் பெருமையையும். சூனியத்தில் இலக்கிய விமர்சன ஆளுமை நெறி கட்டாது. அதற்குச் சரியான உரம் இருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட பசளை இருந்ததனால் தான் கைலாசபதி. சிவத்தம்பி போன்ற ஆளுமை மிக்க விமர்சன ஜாம்பவான்கள் ஈழத்தில் தோன்ற முடிந்தது என்றும் பல கருத்துக்களை முன் வைத்து விளங்கப் படுத்தினேன்.

கணிசமான எழுத்தாளர்கள் பலர் இக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தனர். நமது பிரச்சினைகள் சம்பந்தமாகப் பல கேள்விகள் கேட்டனர். பயனுள்ள கருத்தரங்காக இது அமைந்தது எனப் பின்னர் சந்தித்த போது பலர் பாராட்டினர்.

வீர வேலுச்சாமியும் மேத்தாவும் வற்புறுத்தியதற்கமைய ஒரு இரவு மேத்தாவின் வீட்டிலேயே தங்கி இரவிரவாக இலக்கியப் பிரச்சினைகள் பற்றியே பேசித் தெளிந்தோம்.

இரண்டாவது தடவை தமிழகம் போனது நண்பர் ரங்கநாதனுடைய இரண்டாவது மகனுடைய திருமணத்தை முன்னிட்டே. மல்லிகை வேலைகள் தலைமேல் அழுத்திக் கொண்டிருந்தன. போவதற்கு உத்தேசமே இல்லை. நண்பர் ரங்கநாதனைப் தெரிந்தவர்களுக்கு அவரைப் பற்றித் தெரியும். அப்படிப்பட்ட நல்ல இதயம் படைத்தவரது குடும்ப முக்கியத்துவ நிகழ்ச்சிகளில் எழுத்தாளர் யாராவது பங்கு பற்றுகிறார்களா? என விசாரித்த பொழுது யாருமே போகத் தயாரான நிலையில் இல்லை என்று தெரியவந்தது.

எனவே நானே போகத் தீர்மானித்தேன். அவரும் சென்னையில் இருந்து தந்தி கொடுத்திருந்தார்.

திருமணத்தைத் தவிர. வேறு எந்த நிகழ்ச்சிகளிலும் பங்குகொள்வதில்லை என்ற மன முடிவுடன் தான் தமிழகம் சென்றேன்.

ஆனால் அப்படி ஒதுங்கியிருக்க விடவில்லை இலக்கிய நண்பர்கள். வலம்புரி ஜான் அவர்களினது சொந்த வெளியீட்டகம் வெளியிட்ட கவிதைத் தொகுதி வெளியிட்டு விழாவினும், கவிஞர் காமராசனுக்கு பாரதிதாசன் பரிசு கிடைத்த பாராட்டு விழாவினும் கலந்து கொண்டேன்.

கவிஞர் மேத்தா தலைமையில் பாராட்டுக் கூட்டம் நடைபெற்றது.

கவிஞர்கள் அப்துல் ரகுமான், மீரா, பொன்னடியான், சுரதா ஆகிய கவிஞர்கள் கலந்து கொண்டனர். கங்கை அமரன், கவிஞர் காமராஜனுக்குப் பொன்னாடை போர்த்திக் கௌரவித்தார்.

இரவு அப்துல் ரகுமானும், மீராவும். அறிவுமதியும், நானும் ஒன்றாகத் தங்கியிருந்தோம். பல இலக்கியப் பிரச்சினைகள் பற்றிப் பேசினோம். 'அன்னம் விடு தூது' என்ற தமது சஞ்சிகையை ஒழுங்கான மாத இதழாக வெளியிடுவதற்கு மல்லிகை அனுபவங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார் மீரா. ஒரு முக்கியமான சந்திப்பாகவும் இது அமைந்திருந்தது.

நண்பர் ரங்கநாதன் வீட்டுத் திருமணம் வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றது.

மதிக்கப்படத்தக்க பல இலக்கிய நண்பர்கள் மண விழாவில் கலந்து சிறப்பித்தனர். அவர்களையெல்லாம் மண வீட்டார் சார்பில் வரவேற்று உபசரிக்கும் தொண்டு எனக்குத் தரப்பட்டது. வெற்றிகரமாகத் திருமண நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்று முடிந்தன.

நண்பர் ஜெயகாந்தனை அவரது ஆள்வார் பேட்டைக் காரியாலயத்தில் போய்ச் சந்தித்தேன். அவரிடம் இருக்கக் கூடிய சிறப்புக் குணம் என்னவென்றால், நட்பை நட்பாக மதித்து அன்பு செலுத்துவது. சமீப காலங்களில் நமது பிரச்சினை சம்பந்தமாக எனக்கும் அவருக்கும் பத்திரிகை வாயிலாக ஏற்பட்ட கருத்துப் போர் பற்றி இலக்கிய நண்பர்கள் பலரும் அறிந்திருப்பார்கள். நான் கூட, அவரை விமரிசிக்கும் பொழுது கொஞ்சம் கடுமையான பதங்களையே உபயோகித்திருந்தேன். இது அவருக்கு நன்கு தெரியும். இருந்த போதிலும் கூட, எங்களது பழைய நட்பைக் கனம் பண்ணி பழைய மாதிரியே என்னிடம் அன்பு காட்டி உபசரித்தார். என் மனதில் சொல்லிக் கொண்டேன். 'என்ன இருந்தாலும் ஜெயகாந்தன் ஜெயகாந்தன் தான்!'

சர்ச்சைக் குரிய எந்தப் பிரச்சினை பற்றியுமே நாம் பேசிக் கொள்ளவில்லை. நண்பர்களாகவே பழக்கிக் கொண்டோம்.

நான் இலங்கைக்குப் புறப்படுவதற்கு முதல் நாள் தேவநேயப் பாவாணர் அரங்கில் ஒரு கூட்டம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. 'ஈழத்து - தமிழகத்து இலக்கியத் தொடர்புகள்' என்ற தலைப்பில் கருத்துக்கள் சொல்லப்பட்டன. பன்மொழிப் புலவர் ஜெகநாதராஜா தலைமை வகித்தார். திரு. சோ. சீவபாதசுந்தரம் கருத்து உரை நிகழ்த்தினார். அசோகமத்திரன். சிகரம் செந்தில்நாதன் போன்றோருடன் நானும் கருத்துக்கள் சொன்னேன்.

'இலக்கிய உலகிலே இரண்டு சாதிகள் உண்டு. ஒரு சாதி வாழைக் கன்று நட்டு வளக்கும் சாதி. இன்னொரு சாதி மாங்கன்று வளர்க்கும் சாதி! நீண்ட காலம் பொறுமைபாக இருந்து பயனைப் பெறத் தயாராக இல்லாமல் ஏதோ மாதா மாதம் எழுதிப் பணம் பண்ணுவதுடன் பால் உணர்வுகளை அடிநாதமாகக் கொண்டு தமது படைப்புக்களை உருவாக்கிப் பரபரப்பு புகழ் தேடும் சாதிதான் வாழை மரச்சாதி. வாழைக் கன்று வைப்பவனுக்குக் கூடிய சீக்கிரம் பழம் தருவது வாழை மரத்தின் தன்மை. சுஜாதா, புஷ்பா தங்கத்துரை, இந்துமதி, சிவசங்கரி, வாஸுந்தி போன்றோர் இப்படியானவர்களே. மற்றொரு சாரார் மாங்கன்று வைத்துப் பசளையிட்டுக் காலம் காலமாகக் காவலிருப்பவர்கள். அடுத்த வீட்டுக் காரனுடைய ஆட்டுக் குட்டி வந்து குருத்தை ஒருகடி கடிக்கும். மீண்டும் துளிர் விடப் பல மாதங்கள் செல்லும். இப்படியே கட்டிக் காத்து மாங்கன்றை வளர்ப்பவனுக்கு அம் மாமரம். வளர்ந்து பலன் கொடுக்கும் என்பதும் இல்லை. நீண்ட ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர்தான் வளர்த்தவன் பரம்பரைக்குப் பழம் தரும். வாழை சீக்கிரம் பழம் தருவதுடன் வெகு சீக்கிரமே அடியழிந்து போய்விடும். ஆனால் சிரமப்பட்டு வளர்க்கும் மாமரம் வாழைமரம் போலச் சீக்கிரம் அழிந்து

ஒழிந்து போகாது. காலம் காலமாக வளர்த்தவன் பரம்பரைக்கு நற்கனிகளைத் தந்து கொண்டேயிருக்கும்.

படைப்பாளிகள் உடன் பயன் தரும் வாழைமரம் சாதியா? அல்லது நிரந்தரமாகக் கனி தர முயலும் மாமரச் சாதியா? என்பதை அவர்களினது படைப்புக்களை வைத்தே மக்கள் எடைபோட்டு விடுவார்கள். இலங்கையில் பெரும்பாலான சிருஷ்டியாளர்கள் மாமரச் சாதியைச் சேர்ந்தவர்கள். எமக்கு வாழை மரச் சாதியினிடம் எந்தவித வெறுப்பில்லை, பகையுமில்லை. அவர்கள் மாமரச் சாதியினரால் பரம்பரை பரம்பரையாகப் பயனை இவர்கள் சந்ததியினரே துயக்கலாம் என்பதுதான் நமது பெரு விருப்பமாகும்.

இன்னொன்றையும் கூறி வைக்க விரும்புகின்றேன். சென்ற தடவை சென்னைக்கு வந்தபோது ஒரு புதுக் கவிதை நூல் வெளியீட்டு விழாவுக்குச் சென்றிருந்தேன். அப் புதுக் கவிஞர் புதியவர். பாராட்ட வந்த பேச்சாளர் எல்லாம் அவரை இமயத்தின் கொடுமுடி என ஏற்றிப் போற்றினார்கள். இவரை விடக் கவிஞனே இல்லை எனப் புகழ்ந்தார்கள். இம்முறை ஒரு கவிதைப் புத்தக வெளியீட்டு விழாவிற்குச் சென்றிருந்தேன். அடுத்து நோபல் பரிசு பெறக்கூடிய மகத்தான கவிஞர் இவரே தான். இவர்தான் மிகச் சிறந்த கவிஞர் என வானளாவப் புகழ்ந்தார்கள். இளம் படைப்பாளிகளைப் பாராட்டி ஊக்கப்படுத்த வேண்டியது முக்கியம்தான். அதற்காக இப்படியான அத்தப் புகழாரப் பாராட்டுக்கள், அந்த இளங்கவிஞர்களையே குருக்குத்தியடிக்க வைத்து விடும். இதைப் பொறுப்பான கவிஞர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். பொறுப்புள்ள, நாம் மதிக்கின்ற மூத்த கவிஞர்களை நான் மேடையொன்றில் கண்டேன். அவர் இவரைப் புகழ்கின்றார். இவர் அவரைப் புகழ்கின்றார். பரஸ்பரம் முதுகு சொறிதல் நடக்கின்றது. தரமான வாசகர்களுக்கு இவர்களைப் பற்றி நன்கு தெரியும். ஒருவரை ஒருவர் மேடையில் புகழ்வதால் எரிச்சல் தான் ஏற்படுகின்றது.

நான் தமிழகத்துத் தலைநகரில் நின்று இந்தக் கருத்துக்களைச் சொல்லுகின்றேன். இது கசப்பாக இருக்கலாம். என்னைப் போல உங்களில் சிலர் நமது நாட்டுக்கு வந்து நமது குறைபாடுகளையும் புட்டுப் புட்டு வைப்புகள். நாம் குறைபாடுகளையற்ற - நிறைந்தவர்கள் என்பது நமது கருத்தும்ல்ல.

ஒரு கூட்டத்தில் சினிமாப் பிரமுகர் ஒருவர் கருத்துச் சொன்னார், 'புத்திசாலிகளே சினிமாத் துறைப் பக்கம் தலைவைத்துப் படுக்காதீர்கள், மடையர்கள் தான் அதற்குத் தீனி போடத் தேவை. சிந்தனையாளர்கள் அந்தப் பக்கமே தலை வைத்துப் படுக்காதீர்கள். நாமெல்லாம் முட்டாள்களுக்குத் தீனி போடும் மடையர்கள்!' என்ற கருத்துப்படப் பேசினார். இந்தப் பேச்சைச் சென்னைக் கூட்டத்தில் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்கள் உற்சாகமாகக் கைதட்டி வரவேற்றார்கள்.

இது எத்தனை வெட்கக் கேடான கருத்து! வெகுஜன சாதனங்களைக் கண்டு பிடித்தவர்கள், குறிப்பாக நவீன சினிமாக் கருவிகளைக் கண்டு பிடித்தவர்கள் இந்த மர மண்டையர்களின் அப்பனுமல்ல; பாட்டனுமல்ல,

விஞ்ஞானிகள்!, மேதைகள்! தங்கள் வாழ்வையே பணயம் வைத்து விஞ்ஞான உண்மைகளைக் கண்டு பிடித்த அந்த அறிஞர்களின் சாதனங்களை இன்று தமது வருமான உயர்வுக்காகப் பயன் படுத்தி வாழும் இவர்கள். இன்று திறமைசால்களும் கெட்டிக்காரர்களும் சிந்தனையாளர்களும் அந்தத் துறைக்குள் வந்து நுழைந்துவிடாமல் தடுப்பதுடன் இப்படியானவர்கள் வந்து புகுந்து விட்டால் தம்மைப் போன்ற சரக்கற்றவர்கள் ஒதுக்கப்பட்டு விடுவார்கள் என்ற சொந்தப் பயத்தினாலும் இயல்பான கிலியினாலுமே - இப்படியான தடுப்பு வலயங்களைப் பொது மேடைகளில் பகிரங்கமாகச் சொல்லத் துணிந்து விடுகின்றனர்.

சத்யஜித் ரேயை, சியாம் பெனகலை, மிருணாள் சென்னை கருத்து வித்தியாசம் இருந்தாலும் நமது பாலச்சந்தரையும் கமரா மூலம் காவியம் பாடக்கும் பாலு மகேந்திராவைத் தந்துள்ள சினிமா உலகைப் பார்த்துத்தான் அந்த மேதைகள் தமக்குத் துணையாக அறிவிலிகளே அங்கு நலை கொள்ள முடியும் என்ற நச்சுக் கருத்துக்களைப் பரப்பி வருகின்றனர்.

நவ தமிழகம் இப்படியானவர்களின் அடிமட்டக் கருத்துக்களைக் குப்பைக் கூடைக்குள் ஒதுக்கிவிடும் என்றே நான் கருதுகின்றேன். மேற் கண்டவாறு எனது கருத்துக்களை அக்கூட்டத்தில் சொல்லி வைத்தேன்.

ஜூலை - 1984.

தாள் உண்ட நீர்

இந்தச் சம்பவம் நடந்தது 1979க் கடைசியிலோ அல்லது 1980ம் ஆண்டு முற்பகுதியிலோ என்பது எனக்கு ஞாபகமில்லை.

நான் அடிக்கடி கொழும்பு போய்த் திரும்பி வரும் சமயங்களில் கொழும்புக் கோட்டை புகையிரத நிலையத்திற்கு முன்னால், அல்லது கடைப் பகுதிகளின் பக்கத்து நடைபாதைகளில் ஓர் உருவத்தைச் சந்திப்பது வழக்கம்.

யாருடனாவது இரண்டொருவருடன் அந்த உருவத்திற்குரிய முதியவர் பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டிருக்கிறேன்.

தும்பைப் பூப்போன்ற நரைத்த தலை. தோளில் முழு நீளச் சால்வை. அரைக் கைச் சட்டை. வெள்ளை வேட்டி. சந்தனப் பொட்டுடன் அந்தப் பெரியவர் காட்சி தருவார். கூர்ந்து பார்ப்போருக்கு அசல் யாழ்ப்பாணத்தான் முகம் பட்டெனத் தெரியும்.

என்னை அவர் பல தடவைகள் பார்த்திருக்கிறாரே தவிர, என்னிடம் நெருங்கி வந்து எதுவும் பேசியதில்லை. இருவரும் சுமமா பார்த்து வைப்போம். அவ்வளவு தான்.

ஆனால், அந்த முகத்தின் விழிப் பார்வை என் உள்ளுணர்வில் எங்கோ ஒரு மூலையில் குத்திக் குத்தி ஞாபகத்தை பின் நோக்கி நகர்த்திக் கொண்டிருப்பதை நான் இடையிடையே உணர்வதுடன், 'ஆர் இந்த ஆள்.....? ஆராக இருக்கும்.....? எங்கேயோ பார்த்த மாதிரியும் பார்க்காத மாதிரியும் இருக்கிறதே.....' என அவரைப் பார்த்துவிட்டு வந்ததற்கப்புறம் மனதை போட்டுக் குடைந்து கொள்வேன்.

ஒரு நாள் பகல் உத்தர தேவியில் யாழ்ப்பாணம் திரும்புவதற்காகப் பிரயாணச் சீட்டை எடுத்துக் கொண்டு, பகல் சாப்பாடு கட்டுவதற்காக ஸ்டேசனுக்கு முன்னால் உள்ள ராஜேஸ்வரி ஹோட்டலை நோக்கித் திரும்பி நடக்க, ரெயில்வே நிலையப் படிக்கட்டுகளைக் கடந்து வீதியில் இறங்கினேன்.

“தம்பி.... யாழ்ப்பாணத்துக்குப் போறியளோ.....?” என்றொரு குரல் கேட்டது.

நான் திரும்பிப் பார்ப்பதற்குள் அந்தக் குரலுக்குரிய உருவம் பக்கத்தே வந்து நின்றது.

ஏற்கெனவே நான் இவர் யாராக இருக்கும் என மண்டையைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தேனோ. அந்தப் பெரியவர் தான் பக்கத்தே நின்றார். என்னை உற்றுப் பார்த்தார்.

“நானும் யாழ்ப்பாணந்தான் தம்பி.....” எனக் கதைக்கத் தொடங்கினார். கண்ணியமான குரல் மென்மையான பேச்சு. பண்பாக உரை தொடர்ந்தது.

-ஆராக இருக்கும் இவர்? இவரை எங்கேயோ பார்த்திருக்கிறேனே.....!” என அரற்றியது எனது முளை.

“தம்பி நான் யாசகம் கேட்பவனில்லை. கஷ்டப்படுறன். கண்ட நண்டவையிட்டை நான் வாய் விடுவதில்லை. உம்மை நான் அடிக்கடி பார்த்திருக்கிறன். ஏதாவது எனக்கு தந்துதவ முடியுமெண்டால் எனக்கு மிச்சம் உதவியாக இருக்கும்.....”

இவ்வளவு நெருக்கமாக நான் இதுவரை அவரைப் பார்த்ததில்லை. அவரது குரலையும் கேட்டதில்லை. அந்தக் குரலில் தொனித்த கண்ணியமும் நேர்மையும் எனது நெஞ்சத்தை வெகுவாக கவர்ந்தது.

அந்த முக நெருக்கத்தினூடே அவரது விழிகளை உற்றுப் பார்த்தேன். எனது ஞாபக அணுக்களில் ஒரு பொறி தட்டியது.

‘ஓ!..... இவரா அவர்? ஞாபகப் பதிவு சற்றுத் துலாம்பரமாகியது.

எனது தகப்பனார் அசாதாரண துணிச்சல்காரர். புதுப் புதுத் துறைகளில் அஞ்சாது இறங்கிக் காரியமாற்றுவார். தமிழகத்திலிருந்து நாடகக் கம்பனியாரை அழைத்து வரும் யாழ்ப்பாணத்துப் பிரமுகர்களின் கூட்டாளி. ‘பச்சைப் பெட்டியைப் பார்த்துப் போடு! - சிவத்தப் பெட்டியைத் தேடிப் போடு!’ என்ற பழைய கட்சிகளற்ற தேர்தல் காலத்தில் ஒரு கண்ணைக்கு நின்று தேர்தல் இயக்கத்தில் கலந்து கொண்டவர். ‘நெவிஞ்சப் பப்பா மரத்திலே; மகா தேவா கொழும்பிலே!’ என்று தனி மனித வெற்றிக் கோஷமெழுப்பிய கால கட்டத்தில் இவர் நெவின்ஸ் செல்லத்துரை பக்கம் நின்று, அவரது தோல்வியைத் தனது தோல்வியாகக் கருதி மனம் மறுகியவர். யாழ்ப்பாண நகரத்திலுள்ள பிரபல சண்டியர்களின் வீரப்

பிரதாபங்களையெல்லாம் தெர்ந்து வைத்திருந்ததுடன். சிலரை நன்கு நேரில் அறிந்தும் வைத்திருந்தவர். ஏதாவது ஒருவகையில் பொது வாழ்க்கையில் தன்னைத் திணசி ஈடுபடுத்தி உழைத்து வந்தவர்.

தனியார் துறையினர், பஸ் ஓட்டிய காலத்தில் யாழ்-கிரிமலை ரூட்டில் ஓடுவதற்கான பஸ் ஒன்றைச் சொந்தமாக விலைக்கு வாங்கி யாழ்ப்பாண வீதிகளில் ஓட்டிக் காட்டிய பஸ் உரிமையாளர். அது Z மொடல் 2002 நம்பர் சவுளெற் பஸ். இது அந்தக் காலத்தில் பெரிய சமூகப் புரட்சிகளிலொன்று எனக் கருதப்பட்டது.

இத்தனை ஆற்றல், துணிச்சல் இருந்தும் பிற்காலத்தில் தனது பிரமுக நண்பர்களின் சேர்க்கையால் குடிகாரராக மாறினார்! அக்காலத்தில் பெருங்குடியராகத் திகழ்ந்தார். அதன் காரணமாகத் தனி மனிதனாகத் தானே முன்னின்று சம்பாதித்த பெருஞ் சொத்துக்களையும் உடைமைகளையும் கடைசியில் முற்றாக இழந்தார்.

இந்தப் பின்னணியில்தான் எனது குழந்தைப் பராயம் கடந்தது.

மாணவப் பருவம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

அந்தக் காலத்தில்தான் - எனது தகப்பனாருடன் அவரைப் பார்த்தேன். பெரிய மனிதர்களின் - பிரமுகர்களின் பிற்காலத் தொடர்பாக, நட்பு விட்டுப் போகாத நல்ல நண்பனாக அவர் எனது தகப்பனாருக்கு விளங்கினார்.

ஆள் மைனர். நல்ல சிவலை. பார்க்க லட்சணம். லட்சணத்தையும் மீறிய ஒரு வகைக் கவர்ச்சி. நடு உச்சி, சுருளான கேசம். கூரிய முக்கு. கழுத்தில் மெல்லிய பவுண் செயின். அந்தக் காலத்தில் பிரபலமான 1703 வெள்ளை வேட்டி. வொயில் நாஷனல். அரைக் கைச் சட்டை. 505 சிகரட் டின்னின் மேல் நெருப்புப் பெட்டி சகிதமாக இடக்கையில் நிரந்தர இருப்பு. வயது இருபத்தெட்டு இருக்கலாம். பிரம்மச்சாரி.

எங்கள் வீட்டுக்குச் சமீபமாகத்தான் இவரது வீடு. தகப்பனார் ஏதாவது அலுவல்கள் சொல்லிவிட்டால் மைனரின் வீடு தேடிச் சொல்லப் போவதினால் சிறிது பழக்கம்.

இந்தியாவில் இருந்து சின்ன மேளம் வந்தால் இவரின் விருந்தினராகத்தான் அவர்கள் இருக்க வேண்டும். நாடகக்காரர்கள் வந்தாலும் அப்படியே. தகப்பனுக்கு ஒரேயொரு மகனாம், ஏராளமான சொத்துப் பத்துக்களை வைத்து விட்டுத் தகப்பன் கண்ணை மூடியதாக அப்பொழுது கேள்வி. இன்னுமொன்றையும் கேள்விப்பட்டதுண்டு. ஐம்பது ரூபாய் நோட்டைக் கொண்டு சிகரெட் வாங்கக் கடைக்குப் போனானாம் பையன். காசு மாற்றச் சில்லறை இல்லை என்று வந்து சொன்னவுடன் அதே நோட்டைச் சுருட்டிச் சிகரெட்டாகப் பாவித்தாராம்!

அப்பொழுது நான் பொடியன். கால்ப்பந்து விளையாட்டில் தணியாத ஆர்வம். ஒரு கால் பந்து வாங்கித் தரும்படி மாதக் கணக்காகக் கெஞ்சிப் பார்த்தேன். அப்பர்டம். அவர் நாட்களைக் கடத்துவதும் என்னை ஏமாற்றுவதுமாகவே காலத்தைக் கடத்தி வந்தார். எனக்கு ரோசம் கலந்த கோவம்.

ஒரு சனக்கிழமை கடைசித் தவணை.

மத்தியானம் சாப்பிடக் கூட இல்லாமல் ஐயா வரும்வரை காவல் இருந்தேன். அவர் அன்று மத்தியானம் சாப்பிடக் கூட வரவில்லை.

எனக்குத் தெரியும், அவர் எங்கே இருப்பாரென்று. ஒழுங்கைகள் ஊடாக நனையைக் கட்டினேன். மைனரின் வீட்டுப் படலையைத் திறந்து எட்டிப் பார்த்தேன். தகப்பனார் இருந்தார். மைனருடன் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தார்.

மெதுவாக நடந்து, அவர் பக்கமாகப் போய் ஒதுங்கி நின்றேன்.

என்னைக் கவனித்தும் கவனியாதது போல, பேச்சுச் சுவாரஷ்சியத்தில் முழகிப் போய்ருந்தார்.

நான் சிறு குரலெடுத்துச் சினுங்கினேன்.

‘என்ன யோசேப்..... என்னவாம் உன்ரை மகன்?’

ஐயா பேசாமல் இருந்தார்.

மீண்டும் வினாவினார், மைனர். தொடந்து என்னையே என்னவென்று கேட்டார்.

ஐயா கால்ப்பந்து வாங்கித் தருவதாகச் சொல்லிவிட்டு கனநாளா என்னை ஏமாற்றுவதைச் சொன்னேன்.

ஒன்றுமே பேசாமல் அவர் சட்டைப் பைக்குள் கைவிட்டு பத்து ரூபா நோட்டொன்றை எடுத்துத் தந்தார். தகப்பனாருக்கு ஏதோ கதையைச் சொன்னார்.

அந்த மைனர்தான் இன்று என் முன்னால் கையேந்தி நிற்கின்றார்.....!

பைக்குள் கையை நுழைத்து ரெயில் செலவுக்காக வைத்திருந்த பணத்தையெல்லாம் பொறுக்கி அவர் கையில் திணித்து விட்டு, நான் திரும்பி நடந்தேன். பின்னர் கணக்குப் பார்த்தேன். பதினாலு ரூபா என்பது சதம்.

ஜூன் - 1982.

ஓர் ஆபத்தான பிரமை

எனது தாயார் உயிருடன் இருந்த காலத்தில் தினசரி வீடு திரும்பும் சமயங்களில் அம்மா இருந்த வீட்டுக்குப் போய்ச் சுக சேமம் வசாரித்துவிட்டு எனது வீட்டுக்குத் திரும்புவது, எனது தினசரி வழக்கமாகும்.

அதற்கு வசதியாக அம்மாவின் வீட்டைக் கடந்துதான் நான் எனது மனைவி வீட்டுக்குப் போக வேண்டியிருக்கும். எனவே அங்கு போய் வருவதில் எனக்கு ஒரு சிரமமும் இருக்கவில்லை.

இப்படிப்பட்ட ஒரு நாளில் நான் அம்மாவைப் போய் பார்த்துவிட்டு, முகம் கைகால் கழுவுவதற்காகக் கிணற்றடிக்குப் போகத் திரும்பினேன்.

“எட தம்பி, அரிக்கன் லாம்பை எடுத்துக் கொண்டு போடா! ராவிலை பூச்சி புழுக்கள் கிடந்தாலும் பார்த்துப் போகலாம்” என எச்சரித்தாள் அம்மா.

இப்படித்தான் முன்பொரு தடவையும் நடந்தது. அப்பொழுது நான் திருமணம் செய்திருக்கவில்லை. புறா வளர்க்கும் பைத்தியம் எனக்குத் தொத்தியிருந்தது. ஆயிரம் புறாக்களை - வித விதமான அமைப்பும் பெயரும் கொண்டவை அவை - வளர்த்து வந்தேன். இரவுகளில் வெளியிலிருந்து வந்ததும் புறாக் கூடுகளைத் திறந்து பார்த்து, திருப்திப் பட்டுவிட்டுத்தான் சாப்பிடுவது வழக்கம். ஒரு நாள் இப்படியான ஒரு இரவில் போன பொழுது அம்மா, “எட தம்பி இருட்டிலை போய்ப் பார்க்கக்கை அரிக்கன் லாம்பையும் கைகாவலா எடுத்துக் கொண்டு போய்ப் பாரன்” என எச்சரித்தாள்.

அந்த அறிவுரையைத் தட்டாமல் நான் விளக்கை எடுத்துக் கொண்டு சென்று புறாக் கூட்டைத் திறந்து லாம்பை உயர்த்திப் பிடித்தேன்.

புடையன் பாம்பொன்று சுருண்டு போய்ப் படுத்திருந்தவாறு முட்டைகளைக் குடித்துக் கொண்டிருப்பதை அவதானிக்க முடிந்தது. மனம் துணுக்கென்றது. பின்னர் பாம்பை அடித்துப் போட்டு விட்டேன்.

அந்த முன்னைய அறிவுரையை மனதில் கொண்டு அரிக்கன் லாம்பைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு கிணற்றடிக்குப் போய்க் கிணற்றுக் கடடில் லாம்பை வைத்துவிட்டுத் துலாக் கொடியைப் பிடித்து இழுத்தேன்.

அம்மா வீட்டுக் கிணறு, பங்குக் கிணறு. நடுவில் மறைப்போ அடைப்போ இல்லை. இந்தப் பக்கம் ஒரு துலாவும், அந்தப் பக்கம் ஒரு துலாவுமாக அமைத்திருந்தது, அந்தப் பங்குக் கிணறு. பக்கத்தே ஆடுகாலுக்கு அணித்தாக கிளை விட்டுப் படர்ந்திருந்தது ஒரு ஈரப் பலாமரம். அருகாமையில் யாழ்ப்பாண ரெயில் நிலையத்தின் மேற்குப் பக்கப் பிளாட்பாரம் முடிவில் எரிய விடப்பட்டிருக்கும் மொகுரி வெளிச்சம் மரம் பூராவும் படர்ந்திருந்தது.

துலாக் கொடியை இழுத்து வாளியை நீருக்குள் இறக்கி மொண்டு கொண்டு, திரும்ப மேலிழுக்க முனைந்து நிமிர்ந்தேன்.

ஈரப் பலா மர இடுக்கில், இரண்டு வெற்றுக் கால்கள் அந்தரத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. அவை ஊசலாடிய வண்ணம் தெரிந்தன.

முளை நரம்பெல்லாம் விதிர் விதிர்த்தப் போன நிலையில் அப்படியே ஒரு கணம் மலைத்து நின்று விட்டேன்.

சட்டென்று முளை வேலை செய்தது.

‘ஒருவேளை யாராவது திருடன் கிருடனாக இருக்குமோ? வசதியாக மரத்தில் தொத்திக் கொண்டிருக்கிறானோ?’

உற்றுப் பார்த்தேன்.

கால் ஊசல் ஆடியது.

கண்களைக் கொஞ்சம் உசார்ப்படுத்தி உயரப் பார்வையைச் செலுத்தினேன்.

கயிறு - கயிறு!

துலாக் கொடியைப் பட்டென்று கைவிட்டு விட்டு, எனது முழுச் சக்தியையும் கூட்டி ஆவேசமாகக் கூச்சலிட்டேன்.

என்ன கத்தினேனோ எனக்கின்னும் தெரியாது.

கிணற்றுக் கட்டைக் கடந்து பாய்ந்து பலாமரத்தில் தொத்தினேன். அப்பொழுதும் வாய் “ஐயோ ஓடி வாருங்கோ..... ஓடி வாருங்கோ” என அரற்றிக் கொண்டிருந்தது.

மரத்தில் ஏறிய நான் கிளைகளுக்குள் கால்களைச் சிக்காராக நிலை நிறுத்திய வண்ணம் தூக்குப் போட்டவரின் கால்களைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு மீண்டும் குரல் கொடுத்தேன்.

பக்கத்தே ரெயில்வே லைனில் குடியிருக்கும் தொழிலாளர்கள், இன்னும் பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் எல்லாரும் வந்து குழுமி விட்டனர்.

சில இள வட்டங்கள் ஏறி எனக்கு உதவி செய்ததுடன் கயிற்றை அறுத்து மெது மெதுவாக உடலைக் கீழே இறக்கினர்.

தூக்குப் போட்டவரின் மனைவியும் சத்தம் கேட்டு வந்து பிலாக்கணம் பாட ஆரம்பித்து விட்டாள்.

அந்த ஆளைக் கீழே கிடத்தி முதலுதவிகள் செய்து, மார்பைக் கசக்கி, கைகளை மேலும் கீழும் உயர்த்தி, கழுத்து நரம்புகளை நீவி விட்டு ஆரம்ப சிகிச்சைகளைச் செய்தோம்.

சற்று நேரம் கழிந்த பின்னர் மெல்ல மெல்லச் சுவாசம் வருவது தெரிந்தது. மூச்செடுப்பதற்கு அடையாளமாக மார்பு மேலும் கீழும் உயர்ந்தது. அனுபவப்பட்ட சிலர் “இனிப் பயப்பட ஒன்றுமில்லை. கொண்டு போய் அவையின்ரை வீட்டுக்குள்ளை கிடத்துவம்” என்றனர். அவ்வுடலை மெதுவாக முன்னும் பின்னும் பிடித்துத் தூக்கிப் போய் அவரது மனைவி வழி காட்ட வீட்டுக்குள் பாயில் கிடத்தி விட்டுச் சற்று நேரம் காவலிருந்தோம். “பின் கண் முழிச்சால் கொஞ்சக் கோப்பி குடிக்கக் குடுத்தால் நல்லது!” என்றொருவர் ஆலோசனை கூறினார்.

அவரது மனைவி கோப்பி தயாரிப்பதில் ஈடுபட்டாள்.

அன்று இரவு நமக்கெல்லாம் சிவராத்திரிதான்.

தூக்குப் போட்ட நபர் இளைஞர். சுமார் முப்பது வயதிருக்கும். படித்தவன். மனைவியும் படித்தவள். இருவரும் காதலித்துத்தான் மணந்தவர்களாம். காதலித்தபோது சுவைத்த வாழ்வு. ‘திருமணத்தில் கசந்து விட்டது. அவளை விட, அவன் சாதியில் கொஞ்சம் இழப்பமாம். தற்காலிகமாகத்தான் குடியிருந்தனர். இரவு பூராவும் ஏச்சுப் பேச்சுக்கள். ஆரம்பத்தில் காதல் வேகத்தில் குறை நிறைகள் தெரிவதற்கு இருவருக்குமே ஞானோதயம் இருக்கவில்லை. நாட்கள் செல்லச் செல்ல, சிறிய விவகாரங்களுக்குக் கூட, அவனது மனைவி அவனது குலங் கோத்திரத்தை சந்திக்கிழுத்து நையாண்டி செய்யத் தொடங்கி விட்டாளாம். அவன் கௌரவத்துக்கு அஞ்சி மௌனம் சாதிப்பதை அவனது பலவீனம் எனக் கருதிய அவள், வார்த்தைக் கணைகளால் துளைத்தெடுப்பாளாம். கோபம் வந்த போதெல்லாம் அவனது சாதியைச் சாடைகாட்டி அவன் இழித்துப் பழித்துப் பேசுவாளாம். இதைப் பொறுக்க முடியாத அவன் கடைசியில் இந்த முடிவுக்கே வந்து விட்டானாம். தற்கொலை!

அயலவர்களின் கூரிய விமரிசனத்தில் எனக்குக் கிடைத்த உண்மையான தகவல்கள் இவை.

அடுத்த நாள் மனைவி பொலிஸிற்குப் போய் முறையிட்டுப் பின்னர் சமதானமாகப் போனதாகக் கேள்வி.

இன்றும் நான் ஏதாவது அலுவல்கள் நிமித்தமாகத் தெருவில் சென்று கொண்டிருக்கும் போது, சில சமயங்களில் பெரிய கடைப் பகுதிகளில் அந்தத் தற்கொலைப் புள்ளியைப் பார்ப்பதுண்டு. குழந்தைகளை ஸ்கூட்டரில் ஏற்றிக் கொண்டு மனைவி சகிதம் அவர் வந்து கொண்டிருப்பார்.

என்னைக் காணும் போது அவரது முகத்தில் ஓர் அசட்டுச் சிரிப்பொன்று மலரும். எனது உதடுகளிலும் ஆரோக்கியப் புன்னகை ஒன்று உதிரும்.

மனிதர்கள் எங்கும் இருக்கிறார்கள்

நான் எப்பொழுது மதுரைக்கு வந்தாலும் 'சந்தனம் லாட்ஜி'ல் தான் தங்குவது வழக்கம். டவுண் ஹால் வீதியிலுள்ள அந்தத் தங்கு விடுதியின் அதிபர் மிக மிக இனிமையானவர். என் மீது தனி அபிமானம் கொண்டுள்ளவர்.

பல ஆண்டுக்கு முன்னர் நான் ராமனுஜம் கப்பல் மூலம் தமிழகம் சென்றேன். ராமேஸ்வரத்தில் சுங்கச் சோதனையில் மல்லிகைக் கட்டுக்களைப் பார்த்துவிட்ட அதிகாரி 108 ரூபா சுங்கத் தீர்வை போட்டுவிட்டார். நான் வாதாடியதற்கு “உங்க சஞ்சிகையிலே தான் விலை போட்டிருக்கிறதே ஸார்!” எனச் சொன்னார். நண்பர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கு என நான் சொன்னதையும் நீராகரித்து விட்டார்.

கப்பலில் வேலை செய்யும் நண்பர் ராஜாராமிடம் கைச் செலவுக்கு நூறு ரூபா வாங்கி வைத்திருந்தேன். மிகுதி எட்டு ரூபாவுக்கு என்ன செய்வது? என நான் தயங்கி நின்றபோது, “என்ன ஸார் யோசித்தபடி நிக்கிறீங்க?” என இளம் சுங்க உத்தியோகஸ்தர் ஒருவர் வினவினார். “நீங்கள் திகைக்காதீங்க ஸார். நீங்கள் எழுத்தாளர்தானே? டொமினிக் ஜீவா உங்க பெயர்? தீபாவளிக் குழுதத்திலே படித்தேன் ஸார். என்ன உதவி தேவையென்றாலும் தயங்காமல் கேளுங்க...” என்றார்.

நான் எனது சங்கடத்தைச் சொன்னேன்.

“நீங்க கவுண்டரிலே போய் நூறு ரூபாயைக் கட்டுங்க ரங்கன் என்று பேர் சொல்லுங்க. மிகுதியை நான் செலுத்துகிறேன்.”

“அப்பாடா!” ஒரு சிக்கல் தீர்ந்தது.

நான் நன்றி சொன்னேன்.

மதுரை மட்டும் ரெயில் டிக்கட் இருந்தபடியால் பிரச்சினை இருக்கவில்லை. ஒரேயொரு ஒற்றை ரூபா மாத்திரமே கையில் இருந்தது.

16 குடிக்கக் கூடமனமில்லாமல் இரவு எட்டரை மணியளவில் மதுரை வந்து சேர்ந்தேன். சுமை கூலிகள் என்னை மொய்த்துக் கொண்டனர். அவர்களையெல்லாம் ஒதுக்கி விட்டு சுமைகளைச் சுமந்தபடி சந்தனம் லாட்ஜை அடைந்தேன்.

மனதில் ஒரே தயக்கம். தெரிந்தவர்கள் அந்த நேரம் யாருமில்லை. மதுரை என். ஸி. பி. ஏச். புத்தகக் கடையும் அடைத்திருப்பார்கள். ஒரே மனச் சுமை.

முதலாளியை முன்னரே எனக்கு ஓரளவு தெரியும். அவர் ஓர் அறையில்

விளக்கு வெளிச்சத்தில் கணக்குப் புத்தகங்களுக்கு மத்தியில் மல்லாடிக் கொண்டிருந்தார். நேரே அவரிடம் சென்றேன். “ஸார் நான் சிலோனில் இருந்து வருகிறேன். ரும் வேணும். சாப்பிடக் கூடக் கையில் காச இல்லை, உதவ வேணும்” என்று கேட்டேன்.

“என்ன ஸார் அப்படிக் கேட்டங்க, தாராளமாகத் தங்குங்க. எவ்வளவு ரூப வேணுமானாலும் கேளுங்க தாரேன். உங்களைப் பற்றி நிறையத் தெரியும் ஸார். நம்ம என். ஸி. பி. எச். பாண்டியன் முன் கூட்டியே உங்களைப் பற்றி எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறார்” என்றார்.

இந்த எக்கச்சக்கமான சங்கடத்திலிருந்து மீட்சி பெற்ற உணர்வுதான் எனக்கு அவர் மீது அபிமானத்தைச் சுரக்க வைத்தது. சந்தனம் லாட்ஜ் மீது மனப் பாசத்தை ஏற்படுத்தியது.

அந்தச் சந்தானம் லாட்ஜில் ஓர் அறையில் ஒரு சாயங்கால வேளையில் படுத்திருந்தேன் நான். பக்கத்துக் கட்டிலில் மேமன் கவி. அவரும் இம்முறை தமிழகம் வந்திருந்தார்.

“குழந்தைக்கு காற்சங்கிலி ஒன்று வாங்க வேணும். கடைத்தெருப் பக்கம் போவோமா?” என்று மேமன்கவி கேட்டார். எனது சகோதரியின் பெண்கள் இருவர், நான் தமிழகம் புறப்பட்ட வேளையில் தங்களுக்கும் காற்சங்கிலி வாங்கி வரும்படி கேட்டது எனது ஞாபகத்தில் உறைத்தது.

இருவரும் புறப்பட்டோம்.

மீனாட்சி அம்மன் கோயில் தெற்குக் கோபுர வாசல் பக்கமாக அமைந்திருக்கும் சிறு அங்காடிக் கடைகள் ஒவ்வொன்றாக ஏறி இறங்கினோம்.

கடையல்லாத நிலத்தில் வாசலோரம் ஒரு சிறு பெண் பாதசரங்களைப் பரப்பி வைத்திருந்தாள்.

குஞ்சு முகம்; அரும்பும் வயசு, மஞ்சள் பூசிக் குளித்ததினால் துடைத்து விட்ட கண்ணாடி போலப் பளிச்சென்று துலங்கும் வதனம். மென்மையான சிறு முறுவல், இன்னம் வார்த்தைகளுக்குள் கட்டுப்பட்டு விடாத ஒரு கவர்ச்சி.

“அண்ணா” என்று அழைத்தாள் அவள். “பாருங்கோண்ணா; பிடித்தால் வாங்கிக் கொள்ளுங்கோ.....” என்றாள்.

விலை கேட்டோம். விலை சொன்னாள்.

அடுத்து நகர்ந்தோம். எங்களுையே ஒரு வித ஏக்கத்துடன் பார்த்தாள் அச்சிறு பெண்.

என்னமோ தெரியவில்லை, அந்தக் குஞ்சு முகம், அந்தப் பார்வை என் நெஞ்சின் அடியில் தொட்டு விட்டது. அவளிடமே வாங்க வேண்டும் என்ற உணர்வையும் ஏற்படுத்தி விட்டது.

நான் திரும்பினேன் “அந்தப் பெண்ணிடமே வாங்குவோம். மனசு அப்படிச் சொல்கிறது” என்றேன் நான் மேமன் கவிவிடம்.

“எனக்கும் அப்படித்தான் தோணுகிறது” என்றார் அவர்.

நடந்து சென்று கடைகளாகக் காட்சி தந்த சில வியாபார நிலையங்களில் விசாரித்தோம்.

மனம் கேட்கவில்லை.

“பரவாயில்லை. அந்தப் பெண் ‘அண்ணா’ என்று அழைத்த உரிமை என் மனதை என்னமோ செய்தது. அந்தப் பெண்ணிடமே வாங்குவோம், வாருங்கோ.....” மேமன்கவி.

அவர் உணர்வுடன் எனது உணர்வும் ஒத்துப் போனபடியால் நானும் தலையாட்டினேன்.

திரும்பி அந்தப் பெண்ணிடமே பேரம் பேசாமல் பாத சரங்களை வாங்கிக் கொண்டு, “அம்மா முகத்துக்குப் போடுற மஞ்சள் வாங்க வேணும், எங்க வாங்கலாம்?” நாளை கேட்டேன். “சகோதரியின் மக்கள் நல்ல மஞ்சளாக வாங்கிக் கொண்டு வரச் சொன்னாங்க.....”

‘அண்ணா உங்களை வெளியூர்க்காரங்க எனப் பாத்து ஏமாத்திப் பிடுவாங்க. கொஞ்சம் இருங்க..... நாளை வாங்கித் தர்றேன்’.

பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு தனது வீதிக் கடையை எங்களைப் பார்த்திருக்கச் சொல்லிவிட்டு துள்ளியபடியே சென்றாள். பத்து நிமிசங்களுக்குப் பின் திரும்பினாள். மஞ்சள் பார்சலைத் தந்தாள்.

“உங்களைப் பார்த்தால் நல்லவர்களாத் தெரியுது அண்ணா..... எந்த ஊரு நீங்க.....”

‘சிலோன்’.

“ஓ! கொழும்பா! அங்கு கூட எங்க சித்தப்பா இருக்கிறார். நான் ஓரே மகள். அப்பா இல்லை. அம்மாதான்..... படிக்கிறேன். பள்ளிக்கூடம் முடிந்து வந்தா இப்படி அம்மாவுக்கு ஒத்தாசை செய்கிறேன். எங்கம்மா வெளியிலை போயிட்டாங்க. அதனால் தான் நான் வியாபாரத்தைப் பார்க்கிறேன்” சொல்லச் சொல்ல அந்த உதட்டு வளைவும், கண்களின் குழந்தைத் தன வீச்சும் கள்ளங் கபடமற்ற பூங்கொத்து முகபாவமும் மனத்தைத் தொட்டன. விடை பெற்றோம்.

இன்றும் நினைத்துப் பார்க்கிறேன். அந்தக் குஞ்சு முகம் இப்பொழுதும் என் நினைவில் நிழலாடுகின்றது.

“சரீண்ணா சேமமா போயிட்டு வாங்கோ” அந்த மென் குரல் என் இதயத்தில் ஒலித்துக் கொண்டே இருக்கின்றது.

“சரீண்ணா சேமமாய்ப் போயிட்டு வாங்கோ.....”

—ஆகஸ்ட் 1983.

பொய்யொன்று உண்மையாகியது!

இந்தத் தடவை - 1981 செப்டெம்பரில் - தமிழகம் சென்ற சமயம் நான் ராமானுஜம் கப்பலுக்குள் செல்வதற்கு ரொம்பவம் சிரமப்பட்டு விட்டேன்.

கப்பல் நிறுத்தப்படப் போகின்றதென்ற வதந்தியினால் எக்கச் சக்கமான பிரயாணிகள் முண்டியடித்துக் கொண்டு தலைமன்னாரில் இரவு பகலாகக் குழுமிப்போயிருந்தனர்.

ஒரு வழியாக காலை எட்டு மணியளவில் சுங்கச் சோதனைகளை முடித்துக் கொண்டு நிமிர்ந்த பொழுது, ஒரு சுங்க அதிகாரி எனது மல்லிகையின் அபிமானி. நீண்ட நாளைய மல்லிகை வாசகர். அவரது பெயர் அன்சலம்.

அவரே என்னை இறங்கு துறைவரையும் கூட்டிச் சென்று கப்பலில் ஏற்றி வைத்தார்.

ராமேஸ்வரத்திற்கு அன்று சாயங்காலமே போய் இறங்கியதும் 'நாடார் மான்ஸ்'னில் றூம் எடுத்துத் தங்கியிருந்தேன். அங்கே பல றூம்களில் இலங்கையார்கள் பலர் திரும்புவதற்கும் போவதற்காகவும், இருந்தனர். திரு.கே.கணேஷன் உறவினர் ஒருவர் என்னிடம் வெகு பிரியமாக விசாரித்தார்.

அடுத்த நாள் பகல் வண்டிக்கு மதுரைக்குப் புறப்படுவதாகத் திட்டம்.

எனவே சாயங்காலம் பூரண ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டு ஒரு குட்டித் தூக்கம் போட்டேன்.

அடுத்த நாள் கடைத் தெருப் பக்கம் சுற்றித் திரிந்தேன். வண்டி பகல் ஒரு மணிக்கு. நேரம் பன்னிரண்டாகி விட்டது. சில சஞ்சிகைகளையும் பத்திரிகைகளையும் வாங்கிக் கொண்டு அவசர அவசரமாகத் திரும்பினேன்.

கோப்பிக் கடை ஒன்றைக் கடந்து ஒரு நாற்சந்தி முனையால் திரும்பிய பொழுது, கோப்பிக் கடையில் இருந்து ஒருவர் வெகு வேகமாக நடந்து வந்து என்னைச் சமீபித்தார். 'ஸார்....' என்று என்னைக் கூப்பிட்டார்.

நான் நின்று அவரைப் பார்த்தேன்.

"ஸார் பேரு இதுதானே?" என்று எனது பெயரைச் சொல்லிக் கேட்டார்.

நான் 'ஓமோம்' என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையை ஆட்டினேன்.

“ஸாரை நான் ராமானுஜம் கப்பலிலேயே அடிக்கடி சந்தித்திருக்கிறேன். நேற்றுக் கூடப் பார்த்தேன். நான் கப்பலில்தான் வேலை செய்கிறேன். நேற்று உங்களுடன் பேச விரும்பினேன். சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவில்லை. உங்களைக் குமுதத்தில் படித்திருக்கிறேன். உங்க படம் கூட அதில் வந்திருந்தது” என்று சொல்லிக் கொண்டே என்னுடன் தொடர்ந்து வந்தார் அவர்.

அவருடைய ஊர் தூத்தக்குடி. கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளாக ராமானுஜம் கப்பலில் வேலை செய்வதாகவும் வீடு பக்கத்தே இருப்பதாகவும் தகவலாகச் சொன்னார்.

“ஸாரிட்ட ஒண்ணைக் கேட்கலாமா?” என்று வெகு பவ்வியமகப் பீடிகை போட்டார் நண்பர்.

எனக்கோ ரெயில் ஸ்டேசனுக்குப் போகும் அவதி. இவ்வளவு அந்நியோன்னியமாக விசாரிக்கும் திமர் நண்பரின் மனதைப் புண்படுத்தக் கூடாதே என்ற ஆதங்கம்.

“ஸார் ஒரு தடவை நம்ம வீட்டுக்கு வந்து காப்பி சாப்பிட்டுப் போகலாமல்லவா?”

நான் ஒரு மணி வண்டிக்குப் போகும் அவசரத்தைச் சொன்னேன்.

அவர் விடவில்லை. வண்டி மறுபடி சாயங்காலம் இருப்பதாகச் சொன்னார். என்னை நடுத்தெருவில் வைத்து அழைப்பதற்காக மன்னிப்பும் கேட்டுக் கொண்டார். “ஸார் அவசியம் வீட்டுக்கு வரவேண்டும் நீங்க!” என வற்புறுத்தி அழைத்தார்.

“உங்களுடன் காப்பி சாப்பிட வேணும். அவ்வளவு தானே? சரி ஹோட்டலிலேயே போய்க் காப்பி சாப்பிடுவோமே வாருங்கள்.”

அவர் சிறிது தயங்கினார். கடைசியில் மனுஷன் நெகிழ்ச்சியான உணர்வு கலந்த குரலில் சொன்னார். ‘ஸார்..... உங்க படத்தையும் கட்டுரைத் தொகுப்பையும் போன தீபாவளிக்குக் குமுதம் மலரில் பார்த்த அன்னைக்கே உங்களை எனக்கு முன்னரே தெரியும். அடிக்கடி நம்ம கப்பலிலேதான் இந்தியா வந்து போவாங்க. அவங்களை எனக்கு நீண்ட காலமாகத் தெரியும். ரொம்பப் பழக்கம்! அப்படியின்னு நம்ம வீட்டுக்காரிகிட்ட பெரிசாச் சொல்லிபோட்டேன். இப்ப ஒரு தடவை நம்ம வீட்டுக்கு வந்து ஒரு கப் காப்பி சாப்பிட்டாத்தான் நான் அப்போ சொல்லி வைச்சதை அவ நம்புவார்’.

வார்த்தைகளுக்குள் கட்டுப்படாத உணர்ச்சி என்னை ஆட்கொண்டுவிட்டது. என் மறுப்பு எனக்கே அர்த்தமற்றதாகிவிட்டது.

-அன்றைய பகல் சென்னை - ராமேஸ்வரம் எக்பிரஸ் ரயில் வண்டி என்னை ஏற்றிக் கொள்ளாமலேயே தனது பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்தது.

-நவம்பர் - 1981.

தடைகளைத் தாண்டி வந்த தார்மீகப் பலம்!

மல்லிகை ஆரம்பித்த இத்தனை வருடங்களுக்கும் ஏற்படாத, பல தாங்க முடியாத அநுபவங்கள் எனக்கு ஏற்பட்டன.

எங்கு திரும்பினாலும் பயமும் விரகதியும்.

எதிர்காலம் எப்படியாகுமோ? என்ற கவலை, குடும்பத் தலைவர்களுக்கு.

வடமராட்சியில் ஏற்பட்ட திகைக்கத் தக்க நாசங்களைக் கேட்டு - அது வதந்திகளாகப் பரிணமித்து தமிழ் மண்ணையே அலைக்கழித்த அவல நிலையைக் கிரகித்து - மனித மனங்கள் அச்சப்பட்டுள்ள சூழ்நிலையிலும் நான் நம்பிக்கையை இழந்து விடாமல் தினசரி மல்லிகைக் கந்தோருக்கு வந்து கருமமாற்றிக் கொண்டிருந்தேன்.

தொடர்ந்து தொடர் ஊரடங்கு.

மனம் பதட்டப் படாமல் அந்த வேளையிலும் மல்லிகையில் அமைதியாக இருந்து வேலை செய்தேன்.

சரித்திரப் புகழ் வாய்ந்த வண்ணைச் சிவன் கோயில் சில நூறடி தூரந்தான்.

அதில் வீசப்பட்ட பாரிய குண்டினால் மல்லிகைக் காரியாலய ஓடுகள் சிதறிப் போயின. கதவுகள் பெயர்ந்து கிடந்தன. காலையில் வந்து பார்க்கும் பொழுது யுத்த பூமியாக இருந்தது அந்தப் பிரதேசம்.

நானும் நண்பர்களும் விரும்பித் தேநீர் அருந்தச் செல்லும் பெட்டிக் கடை சிதறிச் சின்னாபின்னமாகக் காட்சி தந்தது.

மல்லிகைக் காரியாலயத்தை புனர் நிர்மாணஞ் செய்ய வேண்டிய கட்டாய தேவை.

கையிலோ பணம் இல்லை.

பாங்குகள் இயங்காததால் காசோலை செல்லபடியாகாத நெருக்கடி, தபால் தொடர்புகள் முற்றாக ஸ்தம்பித்து விட்டன.

மல்லிகையில் சேவை செய்யும் மூன்று ஊழியர்களுக்கும் நாட்கள் சம்பளம், சாயங்காலம் சாயங்காலம் அவர்களது சம்பளக் கணக்கு முடிக்க வேண்டும்.

தொடர்ந்து சில மாதங்கள் கொழும்பு செல்ல முடியாததாலும் விளம்பரப் பணங்கள் வந்து சேராததாலும் திடீர்ப் பண நெருக்கடி.

எதற்குமே 'கிறுங்' காதவன் நான். பொருளாதார முடை திக்குமுக்காடவைத்து விட்டது.

இந்தச் சூழ்நிலையில் வீதியில் பல நண்பர்களைச் சந்தித்தேன். பல்கலைக் கழகத்திலும் பல நண்பர்களைச் சென்று பார்த்தேன். நமது சகோதரர்கள் எப்படி இருக்கின்றார்கள் எனக் கண்டவர்களையெல்லாம் விசாரித்தேன். தெணியான், டாக்டர் முருகானந்தன், சிவத்தம்பி, பேரன், கிளாக்கர் ராஜேந்திரம், ஸ்ரீகாந்தன், வன்னியகுலம் போன்றவர்கள் சுகமாக இருக்கிறார்களா? என நெஞ்சப் பதைபதைப்புடன் விசாரித்துப் பார்த்தேன்.

காரணம் அங்கிருந்து வரும் செய்திகள் மனசைத் திடுக்குறச் செய்தன. பரபரக்க வைத்தன.

எனக்கொரு மன நம்பிக்கை. எழுத்தாளர்களுக்கு ஒருவிதமான தீங்கும் நடைபெறாது என்ற உறுதியான எண்ணம் என் நெஞ்சில் நிரம்பியிருந்தது.

பத்து நாட்களுக்கு மேலாக இதே மனச் சஞ்சலத்துடன்தான் நான் நடமாடி வந்தேன்.

கேட்கும் செய்திகள், பார்க்கும் காட்சிகள், தகவல் வெளிப்பாடுகள் அத்தனையும் என் மன நம்பிக்கைகளைச் சிதறடிப்பவைகளாகவே இருந்தன.

பேரனைக் கண்டேன். அவர் சொன்ன தகவல்கள் சிறிது ஆறுதலாகவே இருந்தது. எனது நம்பிக்கை பொய்த்து விடவில்லை என்பதை நிரூபணமாக்கியது.

திரும்பவும் பொம்பர் தாக்குதலின் அதிர்ச்சியால் மல்லிகைக் காரியாலய ஓடுகள் சிதறிப் பறந்தன. கூரை ஒழுகியது.

இரண்டொரு நாட்கள் மல்லிகை இயங்க முடியாத நிலை. நான் மனந் தளரவில்லை. தொடர்ந்து முயன்று வந்தேன். உதவி எந்தப் பகுதியிலிருந்தும் கிடைக்க முடியாமல் சகல வழிகளும் அடைபட்டு விட்டதைப் போன்ற ஒரு நெருக்கடிச் சூழ்நிலை.

பெரிய ஆச்சரியம் என்னவென்றால் நிலைமையை ஓரளவு அவதானித்த சுவைஞர்களில் சிலர் வழி தெருக்களில் உதவி செய்தனர்.

பலர் சந்தாக் காசுகளைத் தந்துதவினர். வேறு சிலர் “இப்ப இது இருக்கட்டும். மேற்கொண்டு ஆகவேண்டியதைக் கவனியுங்கள்” எனச் சொல்லி, பொருளாதார ரீதியாக உதவி வழங்கினர். எனக்குத் தெரியும் அவர்கள் நிலை. மாதச் சம்பளகாரர். மாதா மாதம் வேதனம் எடுத்துத்தான் தங்களது வீட்டுக் கருமங்களைப் பார்க்கக்கூடிய நிலையில் உள்ளவர்கள். ஒரு சஞ்சிகைக்குக் கஷ்டம் வந்து விட்டது என்பதை மானஸீகமாகப் புரிந்து கொண்டு உதவிய போது நான் உண்மையிலேயே மெய்சிலிர்த்துப் போனேன்.

என் தீவிரமான உழைப்பு தார்மிக ரீதியாக எனக்குக் கைதந்து உதவியது எனப் புரிந்து கொண்டேன்.

இந்த இதழைப் படிக்கும் நண்பர்கள் இந்த ஒருமாத இடைவெளிக்குள் ஏற்பட்ட தாங்கமுடியாத கஷ்டத்தைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகவே இங்கு இதைக் குறிப்பிடுகின்றேன். பதிவு செய்கின்றேன்.

-ஜூன் - 1987.

முப்பது நாட்கள்

நீண்ட கால அழைப்பு. சூழ்நிலை காரணமாக ஒத்திப் போட்டு வந்தேன். இம்முறை எப்படியும் போய்ச் சேர்ந்து விடவேண்டுமென்ற ஆர்வத்துடன் தமிழ் நாடு சென்றேன்.

மதுரையில் பல நண்பர்களைச் சந்தித்தேன். தங்கியிருந்த ஹோட்டலுக்குப் பல இலக்கிய நண்பர்கள் வந்து சந்தித்துச் சென்றனர்.

கம்பன் கழகத்தினர் ஒரு தடவை சாலமன் பாப்பையா அவர்களை விழாவிற்கு யாழ்ப்பாணம் அழைக்கவேண்டுமெனப் பெரு விருப்புக்காட்டி வந்தனர். தமிழகம் சென்றபோது அவருக்கு அழைப்புக் கடிதமும் தந்து விட்டனர்.

மதுரையில் திரு. சாலமன் பாப்பையாவைச் சந்தித்து அழைப்பைக் கொடுப்பது முக்கிய வேலையாக அமைந்தது. அன்பாக வரவேற்ற அவர், அடுத்த ஆண்டு நிச்சயம் கம்பன் விழாவில் கலந்து கொள்வதாக வாக்குறுதி தந்தார்.

எனக்கும் மல்லிகைக்கும் நெருக்கமான ஊர் ராஜபாளையம். அங்கு சென்று இரண்டு நாட்கள் தங்கினேன். அந்த ஊரைச் சேர்ந்த இலக்கிய நண்பர்கள் அனைவரையும் பார்த்தேன். அவர்களுக்கு ரொம்ப மகிழ்ச்சி. இலங்கையிலுள்ள சகல எழுத்தாளரினது சுக சேமங்களையும் விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டார்கள்.

சென்னைக்கு நான் வந்துள்ள செய்தி வெகு வேகமாகப் பரவி விட்டது. நீண்டகாலமாக - நான்கு ஆண்டுகளாக - என்னை நேரில் பார்க்காத ஒவ்வொரு நண்பரும் என்னைப் பார்த்துப் பேசுவதில் பெரு மகிழ்ச்சி காண்பித்தார்கள். சிலர் வீட்டிற்கழைத்து விருந்தளித்துக் கௌரவித்தனர்.

நர்மதா ராமலிங்கம் ஓர் அற்புதமான மனிதர். எப்படியும் உங்களது மணிவிழாவைச் சென்னையில் கொண்டாட வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொண்டார். பல எழுத்தாளர்கள் மணிவிழாவைப் பொது விழாவாக நடத்த வேண்டுமென ஆயத்த வேலைகள் செய்தனர்.

“நமது நாடு இருக்கின்ற இன்றைய நிலையில் நாட்டுக்கு வெளியே இப்படியான கோலாகலங்களில் கலந்து கொள்வது நான் நேசிக்கும் மக்களையே அவமதிப்பதாகும்!” எனச் சொல்லிப் பெரிய எடுப்பில் ஆரம்பித்த பொது விழாவைத் தடுத்து விட்டேன்.

பின்னர், நெருக்கமான நண்பர்களின் வற்புறுத்தலால் நர்மதா பதிப்பக நிறுவனத்திலேயே ஒரு மாலைப் பொழுது பாராட்டுக் கூட்டம் நடைபெற்றது. நர்மதா அதிபர் ராமலிங்கம் தலைமை தாங்கி, மலர் மாலை சூட்டி விழாவை ஆரம்பித்து வைத்தார். திரு. அசோகமித்திரன் தமிழக எழுத்தாளர் சார்பாகப் ‘பொன்னாடை போர்த்தி’க் கௌரவித்தார். ஏராளமான பழைய - புதிய எழுத்தாளர்கள் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தது மனசுக்கு நிறைவாக இருந்தது.

சென்னையில் 19 நாட்கள் தங்கினேன். தினசரி சந்திப்புக்களும் கலந்துரையாடல்களும் தான். அநேகமானோர் ஈழத்தின் இன்றைய பிரச்சினைகள் பற்றித் தான் கேட்டறிந்தனர்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து புறப்படும் போதே ஒரு தீர்மானத்துடன் தான் பிரயாணத்தை ஆரம்பித்தேன்.

டானியலின் சமாதியை ஒரு தடவை பார்த்துவிட வேணும்! டானியலின் இறுதிச் சடங்குகளில் கலந்துகொள்ள முடியவில்லை, என்னால். இந்த மண்ணின் மக்களுக்காகத் தனது இறுதிக் காலம் வரை இடையறாது பேனாப் போராட்டம் நடத்தி வந்தவர், அவர். நாங்கள் இருவரும் சம காலத்தில் அரசியல் இயக்கத்தில் சேர்ந்தவர்கள். ஒடுக்கப்பட்ட, உரிமை மறுக்கப்பட்ட மக்களுக்காக ஸ்தாபன நிறுவனங்களில் ஒருங்கு சேர்ந்து பங்குப்பணியாற்றியவர்கள். ஒரே வயதைக் கொண்டவர்கள். யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டைத் தவிர, வேறெங்குமே வாழ்வுப் பணி செய்யாதவர்கள். இத்தகைய ஒற்றுமையுள்ள எங்களிருவரையும் சர்வதேச அரசியல் பிணக்குச் சிறிது காலம் பிரித்து வைத்தது உண்மைதான். ஆனால், ஒருவரை ஒருவர் மதித்து வந்துள்ளோம்.

காலம் அவரது உடலைக் கூட, இந்த மண்ணுக்குச் சொந்தமாக்கவில்லை. தஞ்சையில் அவரது உடல் அடக்கம் செய்யப்பட்டிருந்த சமாதியைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற திட்டம் என் நெஞ்சில் நிறைந்திருந்தது.

“முன்னரே, சென்னையில் நண்பர் கணேசலிங்கனிடம் இடத்தைப் பற்றி விரிவாகக் கேட்டுத் தெரிந்து வைத்திருந்தேன். தோழர் மார்க்ஸ் வீட்டிலிருந்து தான் டானியலின் மரண ஊர்வலம் புறப்பட்டு இடுகாட்டுக்குச் சென்றது. தஞ்சாவூரில் மார்க்ஸின் வீட்டுக்குச் சென்றேன். அப்பொழுது அவர் அங்கில்லை. மன்னார்குடிக்குப் போயிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். அவரது துணைவியார் முழுத் தகவலும் சொன்னார். டானியலின் கடைசிக்

காலத்தில் மூத்த மகளைப் போல அவர் அவருக்குச் செய்த தொண்டுமீயும் பற்றி முன்னரே நான் கேள்விப்பட்டிருந்தபடியால், அந்த அம்மையார் மீது எனக்கு ஒரு தனி மதிப்பே தோன்றியது.

அவரது ஏற்பாட்டுக்கு இணங்க, சைக்கிள் ரிக்ஷாவில் பிரேத அடக்க இடுக்காட்டுக்குச் சென்றேன். ஆற்றோரப் பக்கம் வழக்கமான சவச்சாலைக்குப் புறம்பாக பட்டுக்கோட்டை, அழகிரிசாமிக்குப் பக்கத்தே டானியலின் உடல் அடக்க ஞாபகச் சின்னம் பளீரெனத் தெரிந்தது.

வழக்கமாக மரண நிகழ்ச்சிகளில் உணர்வுகளை அதிகம் வெளிக்காட்டாதவன் நான். இருந்தும் என் அடிமன உணர்வுகள் சிலிர்த்தன. சமாதிகுப் பக்கத்தே மௌனமாக, கனநேரமாக நின்று கொண்டிருந்தேன்.

‘தீண்டாமை ஒழிப்பு வெகுஜன அமைப்பாளரும் மக்கள் கலை. இலக்கியப் பெருமன்றத் தலைவருமான தோழர் கே. டானியல்-

ஈழ மண்ணில் : 15 - 04 - 1927

இந்திய மண்ணில் : 23 - 03 - 1986

நினைவுச் சின்னத் திறப்பாளர். தோழர் பா. கல்யாணி. புரட்சிப் பண்பாட்டு இயக்க மாநில அமைப்பாளர்.

திறப்புநாள்: 14 - 04 - 1987

தமிழக மண்ணுடன் மண்ணாகிவிட்ட தோழர் டானியலின் ஞாபகச் சின்னத்தைத் தரிசித்த மன நிறைவுடனும் கனத்த நெஞ்சுடனும் அந்த இடத்தை விட்டு வெளிவந்தேன்.

-செப்டம்பர் 1988.

நான்குவித நாக்குகள் ஒரு காவியத் திருப்பங்கள்

ராமனுக்குப் பட்டாபிஷேகம். அயோத்தியே ஆனந்தக் களிப்பில் ஆழ்ந்துள்ளது. குந்தி - மந்தரை தோன்றுகின்றாள். காவியப் பெருங் கதையில் முதலாவது பெருந் திருப்பம் ஆரம்பமாகின்றது.

சிறு வயதில் பாலகனால் செய்யப்பட்ட ஒரு துடியாட்டச் செயல். நீறுபூத்த நெருப்பாகக் கனன்று இன்று அழிவுத் தீயாகப் பரிணமிக்கின்றது. வில்லில் மண் உருண்டையை வைத்து விளையாட்டுப் போக்கில் ராமன் மந்தரையின் கூன் முதுகில் எப்போதோ ஒரு நாள் எய்து விட்டான். ராமாயணத்தின் முதலாவது நாக்குத் திருப்பம் திரும்புகின்றது.

இரண்டாவது திருப்பமும் பெண்ணின் நாக்கால்தான் நடைபெறுகின்றது. கைகேயி சகல குண சம்பத்துள்ளவள். கூனியின் உரை கேட்டு, அவளது சபல நெஞ்சம் விழித்துக் கொள்ளுகின்றது. தசரதனிடம் வரம் கேட்கிறது. கைகேயின் நாக்கு. தசரதன் இறக்கின்றான். ராமன் காடேறுகின்றான்.

மூன்றாவது பெண்ணின் நாக்குப் பேசுகின்றது. இலங்கை வேந்தன், இராவணேஸ் வரனின் தங்கை சூர்ப்பனகை மூலமாக. பெரிய சக்கரவர்த்தியின் உடன் பிறப்பு. இராவணேஸ்வரனின் தங்கை. தனது உடலிச்சை உணர்வின் காரணமாக மனசை நாக்கு மூலம் வெளிப்படுத்தினாள். முக்கறுக்கப்பட்டாள். ராமாயணத்தில் இன்னொரு திருப்பம். பழிவாங்கும் படலம் தோன்றுகின்றது.

ராமன் இருக்குமிடமே அயோத்தி. இதைச் செயலில் காட்ட முனைந்து சிரமத்தின் மத்தியில் நிலைநிறுத்தியவள் சீதை. அந்தச் சர்வமாசம் பொருந்திய பெண்மையின் நாக்கும் சம்மா இருக்கவில்லை. 'பொன்மானைப்

பிடித்துத் தா!' என ஆண்மகனுக்குச் சவால் விடுகின்றது. பெண்மையின் சபல சித்தம் இங்கே பேச்சாகின்றது. மிகப் பெரிய திருப்பத்தை ராமாயணம் அடைகின்றது.

மிகச் சுருக்கமாகச் சொன்னால் ராமாயணக் காவியத்தை நாலு பெண்களின் நான்கு விதமான நாக்குகளைக் கொண்டே திசைதிருப்பி, காவியத்தை நடத்திச் சென்ற 'நுட்பம்' வியந்து வியந்து பாராட்டத் தக்கது.

சில சமயங்களில் சிந்திக்கும் வேளைகளில் இப்படியான புதுமையான பல திருப்பங்கள் கற்பனைப் படைப்புக்களிலும் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றன.

பழைய இலக்கியங்களை நமது இளம் தலைமுறை துய்க்க வேண்டும் எனக் கூறுபவர்கள் - பழைய பஞ்சாங்கப் பண்டிதர்களின் தடத்திலேயே - நயம் சொல்லிச் சொல்லியே இளம் தலைமுறையினரின் சிந்திக்கும் தன்மையைக் கெடுத்து விட்டார்கள்.

கணினி யுகம் இது. இதை நாம் மறந்து விடக் கூடாது.

ஜக்டோப் - 1973.

காலத்திற்காகக் காத்திருக்கின்றேன்

எனக்குப் புதிய புதிய அநுபவங்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன. இந்த ஆறு மாத கால அநுபவங்களைத் தொகுத்துப் பார்க்கும்போது எனக்கே சில சமயங்களில் மலைப்பாக இருக்கின்றது. வேறு சில சமயங்களில் ஆச்சரியமாகக் கூட இருக்கின்றது.

‘மல்லிகைப் பந்தல்’ முதல் வெளியீடு கடந்த 1986 ஜூன் மாதக் கடைசியில் வெளிவந்தது. அந்த முதல் வெளியீட்டை மல்லிகையோடு சம்பந்தப்பட்ட ஓர் ஆக்கத்தை வெளியிட வேண்டுமென முதலில் நிச்சயித்தேன்.

ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே எனக்கென ஒரு நோக்கமிருந்தது. மல்லிகையை ஆரம்பித்த காலத்திலிருந்தே அந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் பாணியிலேதான் எனது செயல் திட்டம் அமைந்து வந்தது.

மதிக்கப்படத்தக்க, போற்றப்படக் கூடிய, கௌரவிக்க வேண்டிய பல ஆக்க கர்த்தாக்கள், முன்னோடிகள், சாதனையாளர்கள் இந்த மண்ணில் வாழ்ந்து வந்தார்கள் - இன்னும் வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்பதை மனப் பூர்வமாக நம்புகின்றவன் நான்.

அவர்களது உருவத்தை மல்லிகை முகப்பில் அட்டைப் படமாகப் பதித்து, இந்த மண்ணுக்கு அவர்கள் செய்துள்ள சேவையை, இந்த மண்ணை நேசிப்பவர்களுக்குத் திரும்பத் திரும்ப ஞாபகப்படுத்த வேண்டும் என மனசார விரும்பிச் செயல்பட்டவன் என்கின்ற முறையில் எனக்குத் தெரிந்தவரை உழைத்து வந்திருக்கின்றேன்.

முப்பத்தைந்து எழுத்தாளர்களை ஒருங்கிணைத்து முதல் புத்தகமான ‘அட்டைப்பட ஓவியங்கள்’ வெளியிட்ட போது, பாராட்டியவர்களில் பலர், சில குறைகளையும் சொன்னார்கள். அந்த முப்பத்தைந்து எழுத்தாளர்களினது உருவங்களையும் அவர்களது அறிமுகத் தலைப்புக்களுக்கு மேலே படமாக வெளியிட்டிருக்கலாமே என்பதுதான் அந்த யோசனை. இது நல்ல யோசனை.

உண்மையாகச் சொல்லுகின்றேன். முதல் முதலில் அட்டைப் படமாக நமது சாதனையாளர்கள் மல்லிகையில் இடம் பெற்ற பொழுது, இது பின்னர் நூலுருப் பெற்று வெளிவரும் என நான் மெய்யாகவே நம்பவில்லை.

நூலுருப் பெற்ற காலத்தில் சம்பந்தப் பட்டவர்கள் அனைவரினதும் புகைப்படங்கள் என்னிடம் இருக்கவில்லை. இருந்த சில படங்கள் கூட, அளவுப் பிரமாணங்களில் வித்தியாசப்பட்டிருந்தன.

எனவே ஒரு சிலரது படங்களைப் பிரசுரித்து, வேறு சிலரது உருவங்களைப் பிரசுரிக்காது விடுவது சரியல்ல என்ற காரணத்தினால் ஒட்டு மொத்தமாகவே படங்கள் அத்தனையும் அந்நூலில் இடம் பெறவில்லை.

இதிலிருந்து ஒரு பாடத்தை நான் படித்துக் கொண்டேன். கூடியவரை சகோதர எழுத்தாளர்களது புகைப்படங்களைச் சேகரித்து வைப்பது என முடிவெடுத்தேன்.

அட்டைப்பட நாயகர்களாக இடம் பெற்றவர்களது கருத்துக்களை மேலும் நூலுருவில் கொண்டு வர ஆயத்தங்கள் செய்து வருகின்றேன். அந்தத் திட்டத்தை அமுல் நடத்த எனக்கு இன்னும் கால அவகாசம் தேவை.

அடுத்துச் சோமகாந்தன் எழுதிய 'ஆகுதி' பற்றியது.

நமது மண்ணில் வாழ்ந்து கொண்டு, பல பிரச்சினைகளைத் தம்முள் கொண்டு போராடிவரும் ஒரு சமூகத்தினர் பற்றிய சிறுகதைத் தொகுதி அது.

இதுவரையும் இந்த மண்ணில் பல்வேறு மக்கள் பிரச்சினைகள் பற்றிச் சிறுகதைகள் வந்துள்ளன. அதில் ஆகுதியில் வரும் கதைகள் வேறுபட்டவை. புதிய பரிமாணங் கொண்டவை.

ஆகுதி வெளியீட்டில் எனக்குப் பல சிரமங்கள் குறைந்தன. ஆசிரியர் சோமகாந்தன் தனது அயராத உழைப்பின் வலிமையால் குக் கிராமங்களுக்குக் கூடச் சென்று தமது படைப்பை அறிமுகம் செய்து கொண்டது நல்லதொரு முன் முயற்சியாக எனக்குப் பட்டது.

முன்றாவதாக ஒரு வித்தியாசமான படைப்பைத் தருவது எனத் தீர்மானித்தேன். நெருங்கிய பல நண்பர்களுடன் கலந்து யோசித்தேன். வாசுதேவனின் புதுக்கவிதைகளை வெளியிட்டால் என்ன என்றொரு எண்ணம் மனசில் ஊன்றப்பட்டது. இது கொழும்பில் நடந்தது. நண்பர்களுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்த பொழுது, மேமன் கவி இந்தக் கருத்தை முன் வைத்தார். ஒரு புதுக் கவிஞன், இன்னொரு புதுக் கவிதையாளனது நூல் வெளிவர வேண்டுமென வற்புறுத்தியது என் மனசைத் தொட்டது.

தமிழகத்தில் சினிமா மாயைக்குள் உட்பட்ட பல புதுக் கவிதையாளர்கள் ஒருவரை நோக்கி ஒருவர் வசைபாடுவதைக் கூர்மையாகக் கவனித்து வந்த எனக்கு, மேமன் கவியின் ஆலோசனை ஆரோக்கியமாகப் பட்டது.

நேரில் வாசதேவனைத் தெரியாது. பழக்கமுமில்லை. யாழ் பல்கலைக் கழகத்தில் படிக்கிறார் என்பது மாத்திரம் தெரியும்.

இந்த யோசனை மனசில் பட்டதும் வாசதேவனைச் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்தேன். என்னைத் தேடிவந்தவர் எனது கருத்தைக் கேட்டதும் தயங்கினார். “நான் இப்போதுதான் வளர்ந்து வரும் இளம் பயிர். கொஞ்ச நாள் போகட்டுமே” எனத் தட்டிக் கழிக்கப் பார்த்தார்.

முடிவில் எனது கோரிக்கைக்கு இணங்க வேண்டி ஏற்பட்டது.

ஆரம்ப காலத்தில் பிரசுராலயம், பதிப்பகம், வெளியீட்டகம் என்ற பெயர்களே எனக்குச் சிபார்சு செய்யப்பட்டன. எனக்கு இப் பெயர்களில் அத்தனை நம்பிக்கையிலில்லை. காரணம் தமிழகத்தின் மறு பதிப்பாக இப்பெயர்கள் என் நெஞ்சில் ஒலித்துக் கொண்டன.

இந்த மண்ணின் மணம் இந்தப் பெயர்களில் வெளிவரவில்லை.

மல்லிகைக் காரியாலயத்திற்கு எதிரே ஒரு வீடு. முன்னால் பெரிய மல்லிகைப் பந்தல். நான் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் ஸ்தானத்திலிருந்து பத்தடி தூரம் இருக்கும். ஏதோ குறுட்டு யோசனையுடன் நிமிர்ந்து பார்த்தால் அந்த மல்லிகைப் பந்தல் தான் கண்ணில் படும்.

நூல் வெளியீட்டுக்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம்? நமது மண்ணைப் பிரதிபலிக்கும் பேராகவும் இதுவரை யாருமே கையாளாத நாமமாகவும் இருக்க வேண்டுமே என்ற மன அரிப்புடன் ஏதோ குறுட்டாம் போக்கில் சிந்தித்துக் கொண்டு நிமிர்ந்த என் கண்களில், அந்த மல்லிகைப் பந்தல் தட்டுப்பட்டது.

‘மல்லிகைப் பந்தல்..... மல்லிகைப் பந்தல்’ இரண்டொரு முறை மனசில் உச்சரித்துப் பார்த்தேன். நெஞ்சு மணத்தது.

இதே சமயம் என் இளந்தாரி வயசில் ஏற்பட்ட மனக் காதல் பின்னணியும் என் நெஞ்சிசைப் பின்னோக்கி நகர்த்திச் சென்றது. அந்த ஞாபக வாசமும் என் நெஞ்சில் மணத்தது.

‘மல்லிகைப் பந்தல்’ பதிப்பகத்தின் பெயர் உருவாகி விட்டதன் பின்னணி வரலாறு இதுவே தான்.

இன்று நெஞ்சில் பல திட்டங்கள் நிறைந்து வழிகின்றன. எதைக் கொள்வது, எதை விடுவது எனத் தேர்ந்தெடுக்க முடியாத தயக்க நிலை எனக்கு.

ஆத்மார்த்தமான நண்பர்களுடன் ஆராய்கின்றேன்.

தொடர்ந்து புதிய கோணத்தில் புத்தகங்களை வெளியிட வேண்டுமென்பது அவர்களது ஆலோசனை. கட்டம் கட்டமாக நூல் வெளியீடுகளை அதிகரிக்க வேண்டுமென்பது எனது அவா.

நீண்ட நாட்களாகவே எனக்கொரு ஆசையுண்டு. கேரளத்தில் நடப்பது போல எழுத்தாளர்கள் ஒருங்கிணைந்து, பதிப்பகம் அமைத்து நூல்களை

வெளிக்கொணர்ந்தால் என்ன என்ற அபிலாஷை. இதற்காக நான் முயற்சி எடுக்காமலுமில்லை. பரஸ்பரம் நல்ல விளப்பம் கொண்ட ஒரு பத்து எழுத்தாளர்கள் சேர்ந்தால் போதும். அருமையாகச் செயலாற்றலாம். அப்படியான மனமொருமித்த எழுத்தாளர்களைத் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வருகின்றேன்.

மனசுக்கு நிறைந்த சங்கதி ஒன்றை இங்கு சொல்லத்தான் வேண்டும். இந்தப் பதிப்புக வேலைகளில் பலர் பொருளாதார ரீதியாக உதவுகின்றனர். பலரை நான் அணுகி உதவி கோரிய வேளை, அவர்கள் உதவிய போது நான் உண்மையிலேயே பிரமித்துப்போய் விட்டேன். நம்மை - நமது உழைப்பை - நேசிக்கக் கூடிய அநேகர் இருந்து கொண்டேதான் இருக்கிறார்கள். நாம் தான் அவர்களை இனங் கண்டு அணுகத் தவறிவிட்டோமோ என்றொரு எண்ணமும் என் மனசில் இழையோடாமலில்லை.

சஞ்சிகை வெளியிடும் அநுபவம் ஒன்று. புத்தகங்கள் வெளிக் கொணரும் அநுபவம் இன்னொன்று.

இரண்டாவது அநுபவத்தில் நான் பல புதிய பாடங்களை இந்த ஆறு மாத காலங்களில் பயிலக் கூடியதாக அமைந்தது.

முதல் நூலை வெளியிடும் சமயம் பயந்து பயந்து தான் செயலாற்ற முடிந்தது. 'சந்தையில் இது விலை போகுமா? - இல்லையா?' என்ற ஐயம் எழுந்தது தான் காரணம். முதல் புத்தகம் வெளிவந்த ஒரு மாதத்திலேயே எனக்குப் புதிய உற்சாகம் ஏற்படத் தொடங்கி விட்டது. எனக்கு முன்னர் பின்னர் முகப் பழக்கமில்லாத பலர், மல்லிகை அலுவலகத்திற்கு நேரே வந்து எனது கையால் புத்தகத்தை வாங்கிப் போவதைக் கண்டபோது எனக்குப் புதிய நம்பிக்கைகள் துளிர் விடத் தொடங்கின.

தேசம் பூராவிலுமிருந்து, தமிழகத்தின் சில பகுதிகளில் இருந்தும் புத்தகத்தைக் கேட்டெழுதும் கடிதக் கோரிக்கைகளும் அடிக்கடி வரத்தான் செய்கின்றன. இவைகள் அத்தனையும் மனசில் அசைபோட்டுப் பார்க்கும் இவ் வேளையில் என் நெஞ்சில் சில சிறு ஆசைகளும் முளைவிடாமல் இல்லை.

சின்னதாக ஒரு மினி வான் ஒன்றைப் பெற்று அதில் நிரம்ப நமது ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் புதிய சிருஷ்டிகளைச் சுமந்த வண்ணம், வட பிரதேசத்தில் இருக்கக் கூடிய வாரச் சந்தைகளுக்குச் சந்தை நாட்களில் சென்று நானே முன் நின்று நமது சகோதரச் சிருஷ்டியாளர்களினது புத்தகங்களை மல்லிகைப் பந்தல் மேடையில் கூவிக் கூவி விற்க வேண்டுமென்பதே எனது மனப் பேராசையாகும்.

திட்டம் மனசில் முகிழ்ந்து விட்டது. காலத்திற்காகக் காத்திருக்கின்றேன்.

-ஜனவரி - 1987

இன்னொரு தமிழகப் பயணம்

என்ன காரணமோ தெரியவில்லை, நமது மண்ணில் நமது எழுத்தாளர்களுடன் நேசபூர்வமாகப் பழகும் தமிழகத்து வர்த்தகப் பிரமுகர்களின் வீட்டுத் திருமண விழாக்களுக்கு ஏகப் பிரதிநியாக நானே அடிக்கடி தமிழகம் சென்று வரவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு விடுகின்றது.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஓட்டப் பிடாரம் குருசுவாமி மூத்த மகன் திருமணத்திற்குப் பானையம் கோட்டைக்குச் சென்று வந்தேன். பின்னர் அடுத்த வருடம் நடந்த நண்பர் ரெங்கநாதனின் இரண்டாவது மகனின் கலியாணத்திற்குச் சென்னை சென்று திரும்பினேன். கடந்த மாதம் மல்லிகை மீதும் ஈழத்து எழுத்தாளர் மேலும் பேரபிமானம் கொண்ட நண்பர் துரை விஸ்வநாதனின் மூத்த மகளினுடைய மணவிழா திருச்சி துறையூரில் நடைபெற்றது. அதற்காகத் தமிழகம் சென்று வந்தேன்.

எழுத்தாளர் சார்பாக மணமக்களை வாழ்த்தினேன்.

இதில் 'அதிகபட்சம் என்னவென்றால் திருச்சியில் நான் தங்கியிருந்தபொழுது, நமது மாத்தளைச் சோமுவுக்குத் திருமணம் மண்ணச்ச நல்லூரில் நடப்பதாகத் தகவல் கிடைத்தது. நண்பர் துரை விஸ்வநாதன் மூலம் சோமு எனக்கு அழைப்பிதழ் அனுப்பியிருந்தார். மாத்தளைச் சோமு இன்று அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்கின்றவர். பார்த்துக் கண நாள். திருமணத்திற்குப் போயிருந்தேன். அவருக்கோ கொள்ளை புறகம். பலரிடம் அறிமுகப் படுத்திவைத்தார். விருந்துண்ண வைத்தார். மகிழ்ச்சியால் பூரித்துப் போனார்.

தொடர்ந்து அடிக்கடி தமிழகம் சென்று வருபவன் நான். எனது பிரயாணத்திற்குத் திருமணத்தில் கலந்து கொள்வது மாத்திரம் நோக்கமல்ல. 25 - வது ஆண்டு மலர் தயாரிக்கும் ஆரம்ப வேலைகளைச் செய்து வருகின்றேன். அது சம்பந்தமாகத் தமிழகத்திலிருக்கும் மல்லிகை மீது தனி விசுவாசம் கொண்ட எழுத்தாளர்களைச் சந்திக்க வேண்டுமென்பதும் எனது பிரயாணத் திட்டங்களில் ஒன்று.

நான் சென்னையில் பெசன்ட் நகரிலுள்ள நண்பர் ரெங்கநாதனின் இல்லத்தில் தங்கியிருந்தேன். அங்கிருந்து தமிழகத்தில் எனக்குத் தெரிந்த எழுத்தாளர் சகோதரர்களை எல்லாம் ஒரு இலக்கியச் சந்திப்புக்கு அழைத்திருந்தேன்.

18 - 06 - 89 ஞாயிற்றுக் கிழமை மாலை இச்சந்திப்பு இடம் பெற்றது. என்னையும் மல்லிகையையும் கௌரவித்து மதிக்கத்தக்க பல எழுத்தாளர்கள் வந்திருந்தனர்.

நான் மல்லிகை மலர் பற்றி விளக்கமளித்தேன். என்ன செய்யப்போகிறேன் என்பதைப் பற்றியும் விரிவாகச் சொன்னேன்.

ஒரு சிற்றிலக்கிய ஏடு, கால் நாற்றாண்டைக் கடந்து வெளிவருகின்றது என்பது அவர்களுக்கு ஓர் அதிசயம்! அதிலும், இந்தச் சூழ்நிலையில் தொடர்ந்து எப்படிச் சஞ்சிகையை வெளியிடுகிறார்கள்? என்ற ஆச்சரிய வினா.

அன்று அந்த மாலைப் பொழுது ஆரோக்கியமான இலக்கியச் சூழ்நிலையில் மிளிர்ந்தது.

இதைக் கேள்விப்பட்ட பல எழுத்தாளர்கள் அடுத்த - அதற்கு அடுத்த நாட்களில் என்னைத் தேடி வந்து விசாரித்தனர். பலர் தொலைபேசியில் தங்களையும் அழைத்திருக்கலாமே எனக் கேட்டனர்.

எனக்கு உள்நூர ஓரே பயம். அதையும் சொல்லி விடுகிறேன். அங்குள்ள மல்லிகை அபிமான எழுத்தாளர்களை எல்லாம் அழைத்துக் கலந்துரையாடி ஆதரவு கேட்டபின் அவர்கள் கட்டுரை தந்து உதவினால் 'மல்லிகை மலர்', தமிழக மலராக மலர்ந்து விடுமோ' என்ற மனப்பயம் தான் அகலக் கால் வைக்காமல் என்னைத் தடுத்தது.

தூர இருந்தவர்களுக்குச் சென்னையில் இருந்தே கடிதம் எழுதினேன்.

இந்த முறை எனக்கேற்பட்ட மனப் பதிவை என்னால் மறக்க முடியாது. மல்லிகை - தங்களுக்கு ஒழுங்காகக் கிடைக்கவில்லையே என அங்கலாய்த்தவர்களைக் கண்டேன். மவுண்ட்ரோட்டில் போய்க்கொண்டிருந்தேன், நண்பர் மேத்தாதாசனுடன், தியாகராஜன் என்றொரு மல்லிகை அபிமானி வீதியில் என்னை இனங்கண்டு கொண்டார். அவர் என்மீது காட்டிய பரிவு என் நெஞ்சைத் தொட்டது.

காந்தளாகம் சச்சிதானந்தன் ஒரு தகவலைச் சொன்னார். மல்லிகை மலரில் வெளிவந்த சில கதைகளைப் பிரபல சஞ்சிகைகள் மறு பிரசுரம் செய்யத் தன்னை நாடியதாகவும் சிறு திருத்தங்கள் செய்து பிரசுரிக்க உதவுமாறும் - உதாரணமாக விதானையார் போன்ற பெயர்களை - கேட்டதாகவும், தான் ஆசிரியரைக் கேட்டுச் சொல்வதாகவும் சொல்லி என்னை அனுமதி கேட்டார். நான் மறுத்து விட்டேன். பிரசுரித்தால் முழுமையாகப் போடலாம். திருத்தம் செய்ய எனக்குச் சம்மதமில்லை என்று சொன்னேன். 'புரிந்தால் புரியட்டும் புரியாவிட்டால் விட்டுவிடுங்கள்!' அது எங்களுக்கு நஷ்டமில்லை!

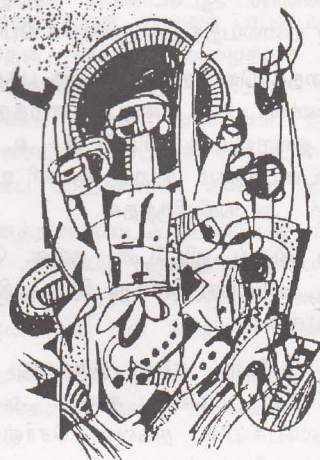
நமது நாட்டு இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிக் கணிசமான சுவைஞர்கள் தெரிந்து வைத்துள்ளனர்.

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகளைத் தொடர்ந்து தமிழகப் பதிப்புக்களாக வெளியிட ஆவன செய்தேன். 'அட்டைப் பட ஓவியங்கள்' தமிழகப் பதிப்பு அழகாக வந்திருப்பதைப் பலர் எனக்குச் சொல்லிப் பாராட்டினார்கள்.

தாயகம் திரும்பும்போது திருச்சி மூலம்தான் திரும்பினேன். நான் விமானம் ஏறுவதற்கு முதல் நாள். நாட்டுப்பாடல் மூலம் தமிழகத்தையே புயல் வேகத்தில் சுழற்றியடிக்கும் தோழர் குணசேகரனைச் சந்தித்தேன். 'கெசட்' டில் பதிய பாடல்களைப் புதிய ஒத்திகை நடத்திக் கொண்டிருந்தனர். அக்குழுவின். என்னைத் திடீரென அங்கு கண்டதும் குணசேகரன் அப்படியே திகைத்துப்போய் விட்டார். தோழமையுணர்வுடன் அந்தக் கணமே கட்டிப்பிடித்து அணைத்துக் கொண்டார். எழுத்தாளர் பொன்னிலன் அடுத்த நாள் வருவதாக அங்கு தகவல் கிடைத்தது. என்னை அடுத்தநாள் தங்கிப் போகும்படி கேட்டனர். கூட்டத்திற்கு ஏற்பாடு செய்வதாகவும் நண்பர்களைச் சந்திக்க வேண்டும் என்றும் சொன்னார்கள்.

பிரயாணம் என்னைத் தடுத்தது. நான் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை.

ஜூன் - 1989.

கொடுத்து வைத்தவன்

நான் சென்னையிலிருந்து மதுரைக்குப் போக வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. மதுரை காமராஜர் பல்கலைக் கழகத்தில் பல நண்பர்களைப் பார்க்க வேண்டியிருந்தது. நண்பர் எஸ். ராமகிருஷ்ணன் உடல் நலிவுற்று இருப்பதாகத் தகவல் கிடைத்தது. அவரைப் பார்க்கவேண்டும், ராஜபாளையத்து இலக்கிய நெஞ்சங்களைத் தரிசிக்க வேண்டும். அத்துடன் நீண்ட நெடுங்காலத்து நண்பரான சாலமன் பாப்பையாவைப் பார்த்து, கம்பன் கழகத்து அழைப்பிதழை அவரிடம் சேர்ப்பிக்க வேண்டும், போத்தி ரெட்டி என்றொரு நண்பர் அமெரிக்கன் கல்லூரியில் படிப்பிக்கிறார். அவரையும் கண்டு கதைக்க வேண்டும். இப்படிப் பல திட்டங்களை உள்ளடக்கிய பிரயாணத் திட்டத்துடன் மதுரைக்குப் போக எழும்பூரில் பஸ் டிக்கட் புக் பண்ணியிருந்தேன்.

பெசன்ட் நகரில் நான் தங்கியிருந்தேன். நண்பர் ரெங்கநாதனின் இல்லம் அது. அதற்கு முன்னால் ஆட்டோக்கள் நிற்பதுண்டு. அதில் ஒன்றில் ஏறி எழும்பூர் ரெயில் நிலையத்திற்கு முன்பாக போயிறங்கினேன்.

ஆட்டோவுக்குரிய பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு ஒரு பத்தடி தூரந்தான் போயிருப்பேன். திடீரென மண்டையில் ஒன்று உறைத்தது. உடுப்புப் பெட்டியை ஆட்டோவில் தவறவிட்டு விட்டேன். உடுத்தியிருந்த ஆடைகளைத் தவிர, சகல உடைகளும் மற்றும் தினசரி உபயோகிக்கும் சாதனங்களும் அப்பெட்டியில் அடங்கியிருந்தன.

ஒரு கணம் திகைத்துப் போய் விட்டேன். என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. சுற்று முற்றும் அலைந்து திரிந்து நோட்டமிட்டேன். அந்த ஆட்டோ கண்ணில் படவேயில்லை.

பக்கத்தே தான் 'சாந்தி சுவீட்ச' கடை இருந்தது. அது நண்பர் ஓட்டப்பிடாரம் குருசுவாமியின் மகனது கடை. அங்கு சென்று ரெங்கநாதனுக்குத் தொலைபேசியில் தகவல் சொன்னேன். அவர் பிரயாணத்தை நிறுத்திவிட்டுத் திரும்பும்படி ஆலோசனை கூறினார்.

எனக்கு அது சரியாகப் படவில்லை. பஸ் புறப்படுவதற்கு நேரமிருந்தது. கடைப் பையனிடம் சாரம் ஒன்றும் துவாய் ஒன்றும் வாங்கித் தர ஏற்பாடு செய்தேன்.

அந்தப் பையனே பஸ் ஏற்றி விட்டான். அடுத்த நாள் நான் விடிகாலை மதுரை சென்றடைந்தேன்.

நான் வழக்கமாகத் தங்கும் சந்தானம் லொட்ஜில் ரும் எடுத்துத் தங்கினேன். முன்னால் உள்ள கடையில் சோப் வாங்கி உடுத்திருந்த வேட்டி, சட்டைகளைத் தோய்த்துப் போட்டேன். மின் விசிறியைப் போட்டு விட்டுப் படுக்கையில் சாய்ந்தேன்.

காலை ஒன்பது மணியளவில் உடைகள் ஓரளவு உலர்ந்து போயிருந்தன. எடுத்து அணிந்து கொண்டு பக்கத்தேயுள்ள என். ஸி. பி. எச். புத்தக நிறுவனத்திற்குச் சென்றேன். அங்கிருந்து தொலை பேசிமூலம் மதுரையில் உள்ள பல நண்பர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு பேசினேன். நான் மதுரை வந்து சேர்ந்துள்ள செய்தி பரவி விட்டது.

நான்கு நாட்கள் மதுரையில் தங்கியிருந்தேன். பலர் நான் தங்கியிருந்த லொட்ஜுக்கே வந்து சந்தித்து உரையாடிச் சென்றனர். பழம் பெரும் எழுத்தாளர் கர்ணன் தனது வீட்டுக்கு ஒரு நாள் மதிய விருந்துக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றார்.

பஸ்ஸில் கனதூரம் பிரயாணம் செய்ய முடியாத அவல நிலை எனக்கு. உடை கசங்கி அழுக்காகி விடும் என்ற மனக் கவலை. நெஞ்சில் நிழலாட ஒரு வழியாகச் சமாளித்தேன். தோழர் எஸ். ஆர். கே.யை ஒரு சாயங்காலம் சந்தித்தேன். சாலமன் பாப்பையாவடம் இன்னொரு பின்னேரம் சென்று வந்தேன். என்னை அழைத்துச் சென்ற என். ஸி. பி. எச். நிறுவன இளைஞரிடம் எனது உடைகள் காணாமல் போன செய்தியை அறிந்து கொண்ட நண்பர் பாப்பையா, இரண்டு வேட்டிகளையும் என் முன்னால் மேசையில் போட்டார். என் உடைகள் தனி ரகம். நாக்குக்காக இதை விளங்கப் படுத்தினேன். அவரும் அதை ஒத்துக் கொண்டார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறும் கம்பன் விழாவிற்குத் தானும் காந்திமதி அம்மையாரும் அவசியம் வருவதாக நண்பர் சாலமன் பாப்பையா ஒப்புக் கொண்டார். நீண்ட நேரம் அவருடன் அவரது இல்லத்தில் உரையாடி மகிழ்ந்தது இன்னமும் என் நெஞ்சில் இனிக்கின்றது.

மதுரை மீனாட்சி அம்மன் ஆலயத்தைத் தரிசிப்பது எனது மன நிம்மதி வேலைகளில் ஒன்று. சாயங்கால வேளைகளில் கோயிலுக்குப் போய் வந்தேன்.

உடைப் பிரச்சினை சம்பந்தமாகத் தூர இடங்களுக்குப் போய் வர வசதிப்படவில்லை. எனவே ராஜபாளையம் போகும் திட்டத்தைக்

கைவிடவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. நண்பர்கள் கோதண்டம், ஜெகநாதராஜா ஆகியோருக்கு அங்கிருந்தே கடிதம் எழுதிப் போட்டேன். அதில் இராஜபாளையம் வர இயலாத காரணத்தை விளங்கப்படுத்தி எழுதியிருந்தேன்.

நான் மதுரையில் தங்கியிருக்கும் செய்தியைக் கேள்விப்பட்டு, கேள்விப்பட்டு அநேகர் - முக்கியமாக கலை இலக்கியத் தொடர்பு கொண்டுள்ள இளைஞர்கள், என்னைத் தேடி வந்து சந்தித்தனர். சிலசமயங்களில் நடுச் சாமத்தையும் தாண்டி நமது சம்பாஷணைகள் தொடர்ந்து நடந்தேறி முடிந்தன.

திரும்பவும் பஸ்ஸில் சென்னைக்குத் திரும்பினேன்.

வீட்டிற்குப் போனேன். நான் தங்கியிருந்த அறையைத் திறந்து உடை மாற்றிக் கொண்டு திரும்பிப் பார்த்தால் நான் ஆட்டோவில் தவறவிட்ட உடுப்புப் பெட்டி சிக்காராக மேசையில் இருந்தது.

எனக்குத் திகைப்பாக ஒரு பக்கமிருந்தது. மறுபக்கம் மகிழ்ச்சியாகவுமிருந்தது.

இதைப் புரிந்து கொண்ட நண்பர் ரெங்கநாதன் சொன்னார்: “ஆட்டோக்காரன் அன்றைக்கே பெட்டியைக் கொண்டு வந்து சேர்ப்பித்திட்டான். இதில் அதிசயமென்னவென்றால், ஜீவா, மட்றாஸ் ஆட்டோக்காரனிடம் தவறிப்போன சாமானை அவனே திருப்பித் தந்தது பெரிய அதிசயம்!” என்றார். என் மனசில் நிறைவு ஏற்பட்டது.

மே - 1990.

சரஸ்வதி சகாப்தம்

அந்தக் காலம் சென்னையிலிருந்து வெளிவந்த 'சரஸ்வதி' என்ற சஞ்சிகை பலராலும் விதந்து பாராட்டப் பட்ட ஒரு சிற்றிலக்கிய ஏடாகும்.

அதன் ஆசிரியர் திரு. வ. விஜயபாஸ்கரன். மாணவர் இயக்கத்திலிருந்து தேசியப் போராட்டக் களத்திற்குப் போராளியாக உருவாகி வந்த இவர். மிக மிக உற்சாகமாக சரஸ்வதி சஞ்சிகையை நடத்தி வந்தார். விஜயபாஸ்கரனது மனைவியின் பெயர் சரஸ்வதி என்பதனால், சஞ்சிகைக்கும் அந்தப் பெயரையே சூட்டி விட்டார் என்றொரு கதை சரஸ்வதி வெளிவந்த அந்தக் காலத்தில் வதந்தியாக உலவி வந்தது பலருக்குத் தெரியும். ஆனால் உண்மை அதுவல்ல.

சரஸ்வதி 54-ல் வெளிவந்தது. விஜயபாஸ்கரன், பிரதம ஆசிரியர். அதற்கென ஓர் ஆசிரியர் குழுவும் அமைத்துச் செயல்பட்டு வந்தார். அந்த ஆசிரியர் குழுவில் ஜெயகாந்தன், வல்லிக்கண்ணன், எஸ்.ராமகிருஷ்ணன், ரகுநாதன், வானமாமலை போன்றோர் அங்கம் வகித்தனர்.

1956-ம் ஆண்டென நினைக்கிறேன். சென்னையில் உள்ள எனது நண்பரொருவர் எனக்குக் கடிதம் எழுதியிருந்தார். சரஸ்வதிக்கு கதை எழுதி அனுப்பி அதனுடன் தொடர்பேற்படுத்தும் படி வற்புறுத்திக் கேட்டிருந்தார்.

அதே காலத்தில் எனது யாழ்ப்பாணத்து நண்பர்கள் இருவர் உயர் கல்வி கற்றுவந்தனர். தேவதாஸ், இ. ஆர். திருச்செல்வம் எனப் பெயர் கொண்ட இந்த இருவரும் அடிக்கடி சென்னை போய் வந்ததால் விஜயபாஸ்கரனுக்கும் எனக்கும் தகவல்களைப் பரிமாற உதவி வந்தனர்.

நானும் மாசம் தவறாமல் சரஸ்வதிக்குக் கதை எழுத ஆரம்பித்தேன். அந்தக் காலத்தில் மிகப் பிரபலம் வாய்ந்த அத்தனை எழுத்தாளர்களும்

சரஸ்வதியில் எழுதி வந்தனர். ரகுநாதன், எஸ். ராமகிருஷ்ணன், ஜெயகாந்தன், வானமாலை, வல்லிக்கண்ணன், சுந்தர ராமசாமி, க.நா. சு., சாமி சிதம்பரனார், கிருஷ்ணன் நம்பி, ஜகன்நாத ராஜா, டி. செல்வராஜ் இன்னும் பலரும் தொடர்ந்து எழுதி வந்தனர்.

இவர்களின் படைப்புகளுடன் எனது கதைகளும் சரஸ்வதியில் அடிக்கடி இடம் பெற்று வந்ததன் காரணத்தால், என்னை நேரடியாக அறிந்திருக்காதவர் கூட, எனது பெயரைப் பரவலாகத் தெரிந்து வைத்திருந்தனர். மாசம் இரண்டு கடிதங்களாவது விஜயபாஸ்கரனிடமிருந்து எனக்கு வரும். நானும் பதில் எழுதுவேன். தொடர்பு நீடித்தது.

விந்தன் ஆசிரியராக இருந்து நடத்திய 'மனிதன்' சஞ்சிகைக்குப் பின்னர், இலக்கிய உலகில் மிகவும் பரபரப்புடன் பேசப்பட்டு வந்த சரஸ்வதியின் பெயர் நமது நாட்டிலும் இலக்கிய மேடைகளில் பேசப்பட்டு வரலாயிற்று.

'சிலுவை' என்றொரு கதை சரஸ்வதியில் வெளிவந்து அதைப் படித்து விட்டு, ஏ. ஜே. கனகரட்னா அவர்கள் என்னைச் சந்திக்க விருப்பம் கொண்டார். அப்பொழுது அவர் புனித பத்திரிசியார் கல்லூரியில் ஆங்கில ஆசிரியர். அதே கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்த செல்வரட்னம் என்பவரைக் கூட்டிக் கொண்டு ஒரு சனிக்கிழமை பின்னேரம் கஸ்தூரியார் வீதியில் அமைந்துள்ள எனது கடைக்கு முதன் முதலில் வந்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் வசித்துக் கொண்டிருந்த ஆங்கிலப் புலமை மிக்க ஒரு நண்பரைச் சென்னையில் இருந்து வெளிவரும் ஒரு சஞ்சிகைதான் யாழ்ப்பாணத்தில் என்னைச் சந்திக்க வைத்தது. சரஸ்வதி மாசிகையின் பெருமைகளில் இதுவும் ஒன்று.

1956 அக்டோபர் இதழில் எனது புகைப்படம் அட்டைப் படமாக வெளிவந்தது. வாழ்க்கைக் குறிப்பும் உள்ளே இடம் பெற்றது. எனது உருவம் அட்டைப் படமாக வெளிவந்ததைப் பார்த்த பல தமிழகத்துச் சுவைஞர்கள் ஆசிரியரிடம் எனது முகவரியைப் பெற்றுக் கொண்டு எனக்குக் கடிதங்கள் எழுதத் தலைப்பட்டனர். இந்தக் காலகட்டத்தில் தான் ஜெயகாந்தன், வல்லிக்கண்ணன், ரகுநாதன், ராமகிருஷ்ணன், நா. பார்த்தசாரதி, நீல பத்மநாதன் போன்றோர் என்னுடன் கடிதத் தொடர்பு கொண்டனர். ஓரளவிற்கு எனது பெயர் தமிழகத்தில் பிரபலம் பெற்றது.

என்னுடைய அட்டைப் படம் வெளிவந்தது போலவே, நண்பர் டானியல், எச். எம். பி. மொகிதின் ஆகியோருடைய உருவங்களும் சரஸ்வதியின் அட்டையை அந்தக் காலத்தில் அலங்கரித்தன.

பின்னர் சரஸ்வதி படைப்பு நூல்களை வெளியிட முடிவு செய்தது. விஜயபாஸ்கரன் என்னுடன் கடிதத் தொடர்பு கொண்டார். 1960 -ம் ஆண்டு சரஸ்வதிப் பதிப்பகம் வெளியிட்ட முதல் படைப்பு நூலே

என்னுடைய 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' சிறுகதைத் தொகுதிதான். அந்தப் பெருமை எனது புத்தகத்திற்கும் கிடைத்தது. அத்துடன் முதன் முதலில் சாஹித்திய மண்டலத்தின் சிருஷ்டி இலக்கியப் பரிசும் அதே தண்ணீரும் கண்ணீரும் சிறுகதைத் தொகுதிக்குக் கிடைத்தது. இது பலரும் அறிந்த வரலாறாகும்.

இந்தச் சூழ்நிலையில் தமிழ் நாடு கலை இலக்கியப் பெருமன்றம் மறைந்த தோழர் ப. ஜீவானந்தம் தலைமையில் தமிழ் நாட்டில் முதல் மாநில மாநாட்டைக் கொண்டாடியது. அதன் வெளிப்பாடாக 'தாமரை' என்றொரு மாத இதழை வெளியிட வேண்டுமென முடிவெடுக்கப்பட்டது.

அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் சென்னையில் 22 நாட்கள் தங்கியிருந்தேன். சரஸ்வதிக்குப் போட்டியாகவே 'தாமரை' ஆரம்பிக்கப்படுகிறது எனப் பொதுவாகவே இலக்கிய வட்டாரத்தில் பரவலாகப் பேச்சு அடிபட்டுக் கொண்டிருந்தது. முற்போக்கு இலக்கிய உலகில் இப்படி ஏட்டிக்குப் போட்டியாக சஞ்சிகை நடத்துவதில் எனக்குத் துளிகூட விருப்பமில்லை. எனவே 'ஜனசக்தி' காரியாலயத்தில் தோழர் ஜீவாவை ஒரு நாள் காலை சந்தித்து எனது மனக் கவலையை வெளியிட்டேன். இரண்டு மணி நேரமாக எங்களது கருத்துப் பரிமாறல் இடம் பெற்றது. 'சரஸ்வதி தனிநபருடைய சஞ்சிகை. தாமரை ஒரு பேரியக்கத்தினுடைய மாசிகை. எனவே நாம் இயக்க இலக்கிய முயற்சிக்குத் தான் முக்கிய இடமளிக்க வேண்டும்' என விளக்கம் தந்தார் அவர். அவ் விளக்கம் எனக்கு உடன்பாடானதல்ல.

சரஸ்வதியின் மீது ஏற்பட்ட மனப் பதிவுதான் மல்லிகையை ஆரம்பிப்பதற்கு எனக்கு ஓர் உந்து சக்தியாக அமைந்தது என்பதை இப்பொழுது தனியாக இருந்து சிந்திக்கும் தருணங்களில் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியிருக்கின்றது.

செப்டெம்பர் - 1992

கடைசியில் இதுதான்

இரண்டொரு கிழமைகளுக்கு முன்னால் நடந்தது இது. வழியில் நண்பர் யோசப் பாலாவைச் சந்தித்த பொழுது கதையோடு கதையாகச் சொன்னார், இந்தச் சங்கதியை. 'நமது முதுபெரும் எழுத்தாளர் அ. செ. மு. இப்பொழுது கொழும்புத்துறை வயோதிபர் இல்லத்தில்தான் தங்கியிருப்பதாகவும், அதற்கான ஆக வேண்டிய வேலைகளை நண்பர் என். சண்முகலிங்கன் செய்து கொடுத்ததாகவும், தான் இதைச் சமீபத்தில் கேள்விப்பட்டதாகவும், முடிந்தால் நாங்கள் ஒருங்கு சேர்ந்து போய் அவரை ஒருக்காப் பார்த்துவிட்டு வரலாம்' எனவும் அவர் சொன்னார்.

கைதடி வயோதிபர் விடுதியில்தான் அவர் தங்க வைக்கப்பட்டிருப்பதாக முன்னர் நான் கேள்விப்பட்டிருந்தேன். 'போவோம், போய்ப் பார்த்துவிட்டு வருவோம்' என நினைத்துக் கொண்டிருந்ததால் காலம் ஓடியதே தவிர, அதை நடைமுறைப்படுத்த என்னால் முடியவில்லை.

'கிட்டடிதான். சைக்கிளில் ஒரு நாள் பின்னேரம் போய்விட்டு வந்து விடலாம்' என்ற நினைப்பில் சகோதர எழுத்தாளர்களுக்கு இந்த ஆலோசனையைச் சொல்லி வைத்தேன். அவர்களில் அநேகர் தாமும் கண்டிப்பாக வருவதாகவும் ஒப்புக் கொண்டனர்.

திட்டம் போட்ட நாளில் எழுத்தாளர் ஒன்றியத்தின் முன்றிலில் காத்திருந்தேன். நானும் நண்பர்கள் சிவச்சந்திரன், உதய சூரியன், பாலசந்தரம், யோசப் பாலா, கிருஷ்ணகுமார் ஆகியோர் ஒன்றிணைந்து திரு. அ. செ. முருகானந்தன் அவர்களை நேரில் பார்க்கக் கொழும்புத்துறை நோக்கிப் புறப்பட்டோம்.

சுவாமியார் வீதியூடாகக் கடற்கரையை நோக்கிப் போகும் எல்லைத் திருப்பத்தில் வலது கைப் பக்கம் உள்ளது அந்த வயோதிபர் இல்லம். நாங்கள் போகும் வேளை கடற்கரைக் காற்றுச் சுகமாக வீசிக் கொண்டிருந்தது. களைத்துப் போன எமக்குக் கடற் காற்று மேலில் பட ரொம்பவும் சுகமாக இருந்தது.

உள்ளே போன எம்மை அருட் சகோதரிமார் இருவர் இன் முகத்துடன் வரவேற்றனர். தம்மை மனுக்குலத்தின் இரட்சணியத்திற்காக ஒப்புக் கொடுத்துள்ள அவர்களை நேரில் பார்க்கும்போது மனசுக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. எம்மை இருக்கையில் அமரச் செய்து விட்டு, அ. செ. மு. அவர்களுக்குத் தகவல் தரப் புறப்பட்டார், ஒரு சகோதரி. இன்னொருவர் தனித் தனியே எங்களை விசாரித்து விட்டு வேறு வேலையாகப் போய்விட்டார்.

எனக்கு நண்பர் அ. செ. முவைக் கடந்த நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தெரியும். சுதந்திரன் காலத்தில் அறிமுகம். 1967 டிசம்பர் மல் லிகை இதழின் அட்டைப் படத்தில் இவரது உருவம் பதிப்பிக்கப்பட்டிருந்தது. திரு. வி. என். பி-அ. செ. மு. வைப் பற்றி அந்த இதழில் கட்டுரை எழுதியிருந்தார். 'அட்டைப்பட ஒவியங்கள்' என்ற பெயரில் மல்லிகை அட்டைப் படங்களில் வந்தவர்களின் குறிப்பும் பின்னர் புத்தகமாக வந்த சமயம் அந்த நூலில் இவரது குறிப்பும் இடம் பெற்றுள்ளது. படமும் இடம் பெற்றுள்ளது.

பின்னர் கலாசாரப் பேரவை என்றொரு இலக்கிய அமைப்பு யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியில் அமைக்கப்பட்ட பொழுது, அதற்கு நான் செயலாளர்களில் ஒருவனாகக் கடமையாற்றினேன். அந்த அமைப்பு இவரது சிறுகதைகளைத் தொகுத்து 'மனித மாடு' என்ற பெயரில் வெளியிட்டு, கோலாகலமாக ஒரு வெளியிட்டு விழாவையும் வைத்தது. அதன் ஆசிரியரைப் பகிரங்கமாகக் கௌரவித்தது. மனித மாடு என்ற அந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி இன்றும் பிரசித்தமானது.

வீரகேசரி, ஈழநாடு பத்திரிகைகளில் கடமையாற்றிய பின்னர் ஓய்வு கொண்ட இவர் அளவெட்டியில் தாயாருடன் வாழ்ந்து வந்தார். தாயார் இறந்த பின்னர் இவர் தனித்துப் போய் விட்டார். திருமணமும் செய்யவில்லை. இடையிடையே சில இலக்கிய நிறுவனங்கள் பொருளாதார உதவி செய்து வந்தன. இன சனத்தினர் இவரைக் காமாந்து பண்ணி வந்தனர்.

ராணுவ ஆக்கிரமிப்புக்கு இவரது பிரதேசம் ஆட்பட்டதைத் தொடர்ந்து இவர் அகதி நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார். இனசனங்களும் பல பகுதிகளாகப் பிரிந்து வாழ்ந்தனர். கொஞ்சக் காலம் வண்ணார் பண்ணையில் ஒட்டுக் குடித்தன வாழ்க்கை. அதுவும் நிலைபெறவில்லை. வசதியின்மையும் அகதி நிலையும் அவரைப் பாடாய்ப் படுத்தியது. சில நண்பர்களின் உதவியுடன் வயோதிபர் இல்லத்தில் இணைந்து விட்டார்.

நாங்கள் வந்திருக்கும் செய்தியைக் கேள்விப்பட்டதும் வெகு பரபரப்புடன் உள்ளேயிருந்து வந்தார். அ. செ. மு. எங்களைக் கண்டதும் ஒரு புன்சிரிப்புடன் கையெடுத்து வணக்கம் செலுத்தினார். நாங்களும் வணங்கினோம்.

நான் எதிர்பார்த்ததற்கு மேலாக அவர் உற்சாகமாக இருந்தார். ஆள் மெலிந்திருந்தார். ஆனால் முகத்தில் ஒரு துணிவும் பூரிப்பும் நிலவியது. எங்களை ஒருங்கு சேரப் பார்த்துவிட்டதினால் ஏற்பட்ட மனச் சந்தோசம் தெரிந்தது.

73 வயது சொன்னார். அபார ஞாபக சக்தி. வயதை மீறின அந்த ஞாபக சக்தியை நான் எனக்குள் வியந்து கொண்டேன். பழைய மறுமலர்ச்சிக் காலச் சம்பவங்களை எல்லாம் தெளிவாக விவரித்தார். வரதரை விட அதிக ஞாபக சக்தி. தனிமை வாட்டுவதாகக் குறிப்பிட்ட அவர், இடையிடையே இப்படி நண்பர்கள் வந்து போனால் மனசுக்குத் தெம்பாக இருக்கும் என்பதையும் குறிப்பிடத் தயங்கவில்லை.

நேரம் வந்தது. விடைபெற்று எழுந்தோம். சற்றுத் தாமதித்து அருட் சகோதரிகளிடமும் விடை பெற்றோம். வெளியே வந்து சைக்கிள்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்தோம். 'இந்த மண்ணுக்காக உழைத்த படைப்பாளிகள், கலைஞர்கள் கடைசியில் அனாதை மடங்களில் தான் தஞ்சமடைய வேண்டுமா?' என்ற கேள்வியே நம் எல்லோர் மனதிலும் நிழலாடியது.

மே - 1994

மதுரை

அமெரிக்கன் கல்லூரி

தமிழ் நாட்டுக்குப் போயிருந்த ஒரு சமயம், மதுரைக்குச் சென்றிருந்தேன். வழக்கமாக மதுரையில் நான் சந்தானம் லாட்ஜில் தான் தங்குவது வழக்கம்.மதியம் சாப்பிட்டு விட்டு பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள்,வாங்கக் கடைத் தெருப் பக்கம் போகும் வழியில் சுவரொட்டி ஒன்று கண்ணில் பட்டது.

காலேஜ் ஹவுஸில் இலக்கியக் கூட்டம் என அறிவித்தது, அந்த நோட்டீஸ். குமரி அனந்தன் தலைமையில் சாலமன் பாப்பையா பேசுவார் எனவும் விபரம் தரப்பட்டிருந்தது அந்தச் சுவரொட்டியில். நான் தங்கியிருந்த லாட்ஜுக்குப் பக்கமாகத்தான் கூட்டம் நடக்கும் மண்டபம் இருந்தது. நண்பர் சாலமன் பாப்பையா எனது நீண்ட நாளைய நண்பர். மல்லிகை அபிமானி. அத்துடன் குமரி அனந்தன் எனக்குத் தெரிந்தவர். ஒரு தடவை 'இதயம் பேசுகிறது' என்ற மணியனின் இதழுக்காக நாம் இருவரும் இலக்கியச் சந்திப்பொன்றை நடத்தியிருந்தோம். அது பின்னர் அந்த இதழிலும் படத்துடன் வெளிவந்திருந்தது. ஆகவே அந்த இருவரையும் சந்திக்கும் ஆவலில் கூட்டத்திற்குப் போவது என முடிவெடுத்திருந்தேன்.

நான் மதுரையில் தங்கியிருப்பதை நண்பர்கள் மூலம் தெரிந்து கொண்ட ராஜபாளையத்து நண்பர்கள் என்னைத் தேடி மதுரைக்கே வந்து விட்டனர். அடுத்த நாள் ராஜபாளையம் வருவதாக அவர்களுக்கு வாக்குறுதி கொடுத்த பின்னர் இலக்கியப் பிரச்சினைகளைப் பற்றிச் சிறிது சம்பாஷித்து விட்டு விடைபெற்று ஊர் திரும்பினர்.

நான் மாலை கூட்டத்திற்குப் போய்ச் சேரும்போது நண்பர் ஒருவர் நண்பர் சாலமன் பாப்பையாவோடு பேசிக் கொண்டிருந்தார். என்னை அந்த இடத்தில் பார்த்ததும் அவருக்கு ஆனந்த அதிர்ச்சி. பேச்சினிடையே என்னையும் மல்லிகையையும் பற்றிச் சற்று நேரம் விளக்கமாக எடுத்துரைத்தார். கூட்டத்தினர் திரும்பித் திரும்பி என்னையே பார்த்தனர். பலராலும் கவனிக்கப்பட்டேன்.

எனக்கோ தர்ம சங்கடமான நிலை.

அடுத்த நாள், ராஜபாளையம் போவதற்காக ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டிருந்தேன். பகல் சாப்பாட்டுக்குப் பின்னர் போவது என முடிவெடுத்து, ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அறைக் கதவு தட்டப்பட்டது. திறந்தேன். இருவர் வெகு பவ்வியமாக என்னை அணுகிக் கடிதம் ஒன்றைத் தந்தனர். மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரி மன்றம் எழுதிய கடிதம். தங்களது கல்லூரித் தமிழ் மன்றத்தில் என்னை ஓர் இலக்கியக் கலந்துரையாடலுக்கு ஒத்துக் கொள்ளும்படி அக்கடிதத்தில் கேட்கப்பட்டிருந்தேன். பகல் 12 மணிமுதல் ஒரு மணிவரை இக் கூட்டம் நடைபெறும் என எழுதியிருந்தது.

எனக்கோ ஒரே அலுப்பு. ராஜபாளையம் போக வேண்டும் என்ற நிலை, அங்கு இலக்கியப் பேச்சு, சாப்பாட்டுக்குப் பின்னர் சற்றுக் கண்ணயர்ந்து ஓய்வெடுக்கலாம் என்ற மன நிலை. நான் அந்த அழைப்பை வந்த மாணவர்களிடம் திருப்பித் தந்து விட்டு, 'தயவு செய்து மன்னிக்கவும். எனக்கு நேரம் இல்லை. உங்கள் அதிபரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டதாகச் சொல்லுங்கள்' எனச் சொல்லி அவர்களை அனுப்பி வைத்தேன்.

அரை மணி நேரம் சென்றிருக்கும். மறுபடியும் கதவு தட்டப் பட்டது. திறந்தால் நண்பர் போத்திரெட்டி நின்று கொண்டிருந்தார். ஈழத்து இலக்கியத்தின் மீது அயராது பக்தி கொண்டவர் அவர். கடிதம் ஒன்றையும் நீட்டினார். நண்பர் சாலமன் பாப்பையாவின் காகிதம் அது. அவசியம் கலந்துகொள்ள வேண்டும் என அன்புக் கட்டளையிட்டது அக் கடித வாசகம்.

பெரியதொரு ரோஜாப் பூமாலை சூட்டி வரவேற்றார்கள். 'ஈழத்து நவீன இலக்கியத்தின் போக்கும் - வீச்சும்' என்ற தலைப்பில் உரையாற்றினேன். அருமையாக அமைந்தது அப்பேச்சு. ஒரு மணி நேரப் பேச்சு. ஒன்றரை மணி நேரம் நீடித்தது. மெத்தச் சந்தோஷப் பட்டனர் மாணவர்கள். போத்திரெட்டி உணர்ச்சி வசப்பட்டு என்னைக் கட்டிக் கொண்டார்.

கூட்ட முடிவில், அதிபர் அறைக்கு அழைத்துச் சென்றனர். அறிமுகப் படுத்தி வைத்தனர். நான் விடை பெற்று எழுந்து கொண்டேன். அதிபர் ஒரு தபால் உறையை நீட்டினார். எனக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. வற்புறுத்தினார். பெற்றுக் கொண்டேன். பின்னரும் ஒரு கவரைத் தந்தார். 'நாங்கள் வரும் விருந்தினர்களுக்கு உபசாரம் செய்வது வழக்கம். இன்று மதிய போசனம் தரக் கால அவகாசம் போதவில்லை. இதை அதற்காக வைத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்றார்.

திரும்பவும் நான் தங்கியிருந்த லாட்ஜுக்கே காரில் கொண்டு வந்து விட்டேன்.

அறைக்குள் வந்தவுடன் கவரைப் பிரித்துப் பார்த்தேன். ஒன்றில் 250 ரூபா இருந்தது. மற்றொன்றில் 55 ரூபா இருந்தது. முழுதும் இந்திய ரூபாக்கள். நான் நெகிழ்ந்து போய் விட்டேன்.

மல்லிகையைத் தவிர, வேறு எந்த உத்தியோகமும் எனக்கில்லை. அதுதான் எனது சகலமும், ஓய்வூதியம் என்ற எதிர்காலப் பாதுகாப்பும் எனக்கில்லை. இடைக்கிடையே தமிழகப் பயணம் வேறு. மல்லிகை இவைகளைத் தாங்காது. இதைச் சரிவரப் புரிந்து கொண்ட தமிழகத்து இலக்கிய நிறுவனங்கள் எனக்கும் காலத்திற்குக் காலம் கைதந்து உதவி வந்துள்ளன.

இவ்வாறு இல்லாது போனால் எனது இலக்கியப் பயணங்களே தடைப்பட்டுப் போயிருக்கும்.

இந்த மண்ணிலும் கடந்த பல காலங்களாக இலக்கியக் கூட்டங்கள், கலந்துரையாடல்கள், சொற்பொழிவுகளுக்குப் போய் வருகின்றேன். திரும்பி வரும் வேளைகளில் எனக்கு ஏனோ மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரி ஞாபகம் வந்து விடுவதுண்டு.

மார்ச் - 1993

ஆசிரியரின் சுய விபரக் குறிப்பு

பிறப்பு : 27-06-1927
தகப்பனார் பெயர் : அவுறாம்பிள்ளை யோசப்
தாயார் பெயர் : மரியம்மா
பிறந்த ஊர் : யாழ்ப்பாண நகரம். 99/7,
ரெயில்வே ஸ்டேசன் ஒழுங்கை.
யாழ்ப்பாணம்
உடன் பிறந்த சகோதரர் மூவர், சகோதரி
ஒருவர். குழந்தைகள் மூவர். இருவர்
பெண்கள். ஒருவர் ஆண்.
மனைவி பெயர் : ராணி
ஆரம்பப் பாடசாலை : சென் மேரீஸ் பாடசாலை, யாழ்ப்பாணம்.
கல்வி : ஆரம்பக் கல்வி 5^{ம்} வகுப்பு
சீவனோபாயத் தொழில் : கைத்தொழில்
இன்றைய தொழில் : எழுத்தாளன், பத்திரிகை ஆசிரியர்,
பதிப்பாளன்.

1961ல் 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' சிறுகதைத் தொகுதிக்கு
ஸ்ரீலங்கா சாஹித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றுக் கொண்டது. இதே
தொகுதி மதுரை காமராஜர் பல்கலைக் கழகத்தில் M. A. மாணவர்களுக்குப்
பாட நூலாகத் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டது.

'சரஸ்வதி', 'தாமரை' இலக்கியச் சஞ்சிகைகளில் இவரது உருவம்
அட்டைப் படமாக வெளிவந்துள்ளது.

எழுதிய படைப்பு நுல்கள்

1. தண்ணீரும் கண்ணீரும்
2. பாதுகை

3. சாலையின் திருப்பம்
4. வாழ்வின் தரிசனங்கள்
5. டொமினிக் ஜீவா சிறுகதைகள்
(50 சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு)

கட்டுரைத் தொகுதிகள்

1. அனுபவ முத்திரைகள்
2. தலைப் பூக்கள்
3. ஈழத்திலிருந்து ஓர் இலக்கியக் குரல்
4. தூண்டில்
5. முன்னுரைகள் - சில பதிப்புரைகள்
6. முப்பெரும் தலைநகரங்களில் 30 நாட்கள்

இவைகள் அத்தனையும் சென்னையில் பதிப்பிக்கப்பட்டவை.

சுயவரலாறு

'எழுதப்படாத கவிதைக்கு

வரையப்படாத சித்திரம்'

இது சிங்கள மொழியில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

'பத்தரே பிரசுத்திய' என்ற பெயரில் இவரது சிறுகதைகள் சிங்களத்தில் 1998ல் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

தொகுத்த நூல்கள்

1. எமது நினைவுகளில் கைலாசபதி
2. மல்லிகை முகங்கள்
3. அட்டைப் பட ஓவியங்கள்
4. 15 சிங்கள எழுத்தாளர்களது தமிழ் மொழிப்பெயர்ப்புக் கதைகள்

(இது சென்னையில் N. C. B. H. நிறுவனம்

வெளியிட்டது)

1971ம் ஆண்டு தொடக்கம் இடையில் சில ஆண்டுகள் தவிர சாஹித்திய மண்டல. (ஆர்ட் கவுன்ஸில்) உறுப்பினராக இன்றுவரை இருந்து வருவது.

'மல்லிகைப் பந்தல்' என்ற பிரசுர நிறுவனத்தைக் கடந்த 20 ஆண்டுகளாக நடத்தி வருவது. 30க்கு மேற்பட்ட எழுத்தாளர்களது நூல்களை வெளியிட்டது.

1987 ஆண்டில் சோவியத் யூனியனுக்குச் சென்று வந்தது. அங்கே இவரது கதைகளை ரஷ்ய மொழியில் மொழிபெயர்த்த விதாலி பூர்ணிகா என்பவரை சந்தித்தது. 'செக்' மொழியில் இவரது கதைகளை மொழிபெயர்த்தவர்: காமில் சவலபில்.

செக், ரஷ்ய, ஆங்கில, சிங்கள மொழிகளில் இவரது கதைகள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தில் கடந்த 40 வருடங்களாகத் தொடர்ந்து இயங்கி வருவது. அதன் முதல் மகாநாடு தொடக்கம் மருதானை சாஹிராக் கல்லூரியில் நடந்தது. பண்டாரநாயக்கா மண்டப மகாநாடு, கண்டி, கொரஸ், யாழ்ப்பாணம் நாவலர் மண்டப மகாநாடுகள் வரை தொடர்ந்து மகாநாடுகளில் கலந்து கொண்டது.

கடந்த டிசம்பர் 2000 -ம் ஆண்டு கடைசித் திகதிகளில் பாரிஸில் நடைபெற்ற ஐரோப்பிய புலம்பெயர்ந்த தமிழர்களின் 27வது இலக்கியச் சந்திப்பில் முக்கிய அழைப்பாளராக அழைக்கப்பட்டு, இரண்டு நாள் விழாவிலும் கலந்து கொண்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

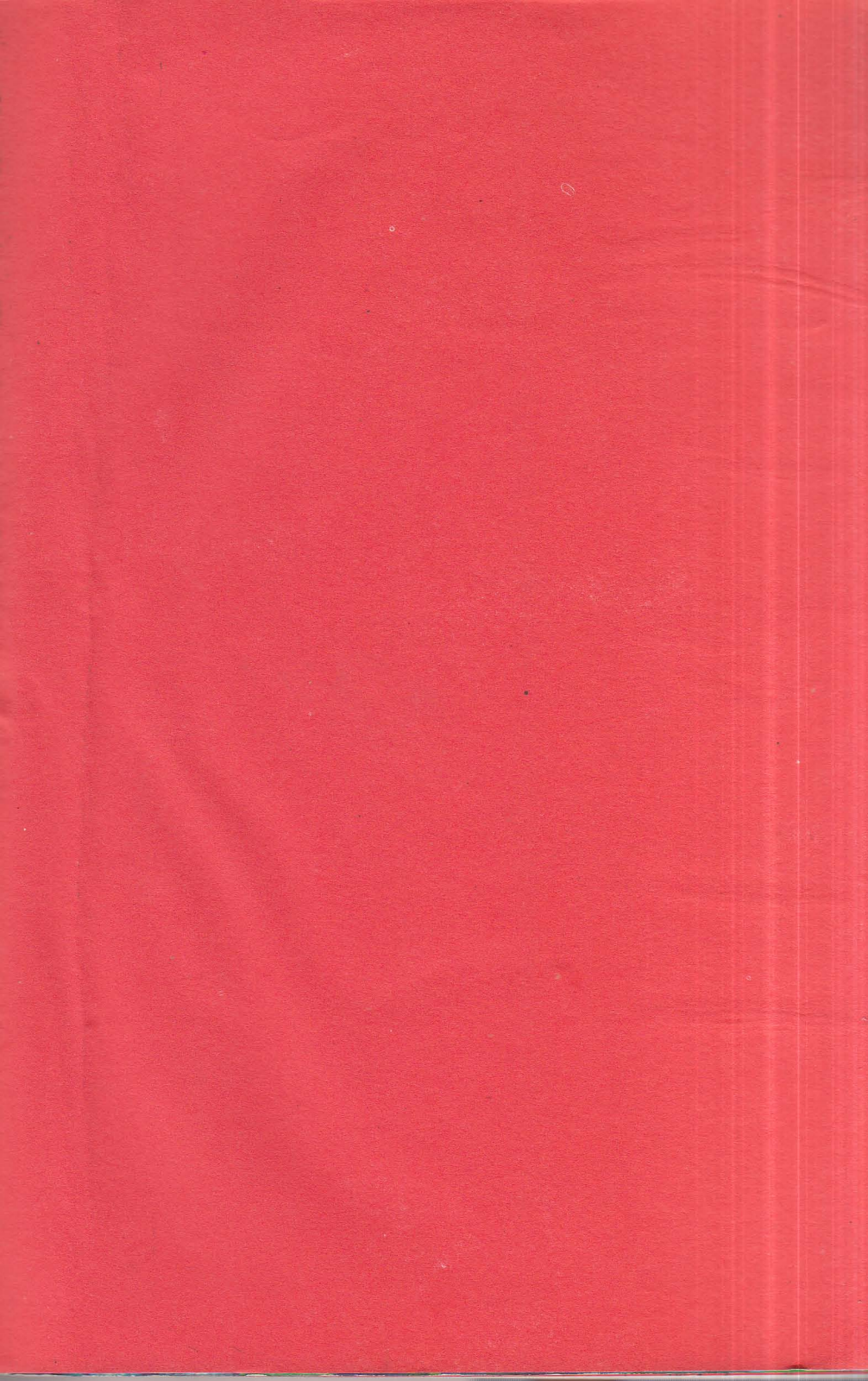
பின்னர் பெர்லினில் ஓர் இலக்கியக் கூட்டத்திலும், லண்டனில் சுமார் 5 இலக்கிய விழாவில் இரண்டு வானொலிப் பேட்டியிலும் 3 பத்திரிகைப் பேட்டியிலும் 'தீபம்' என்ற தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சியிலும் கலந்து கொண்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

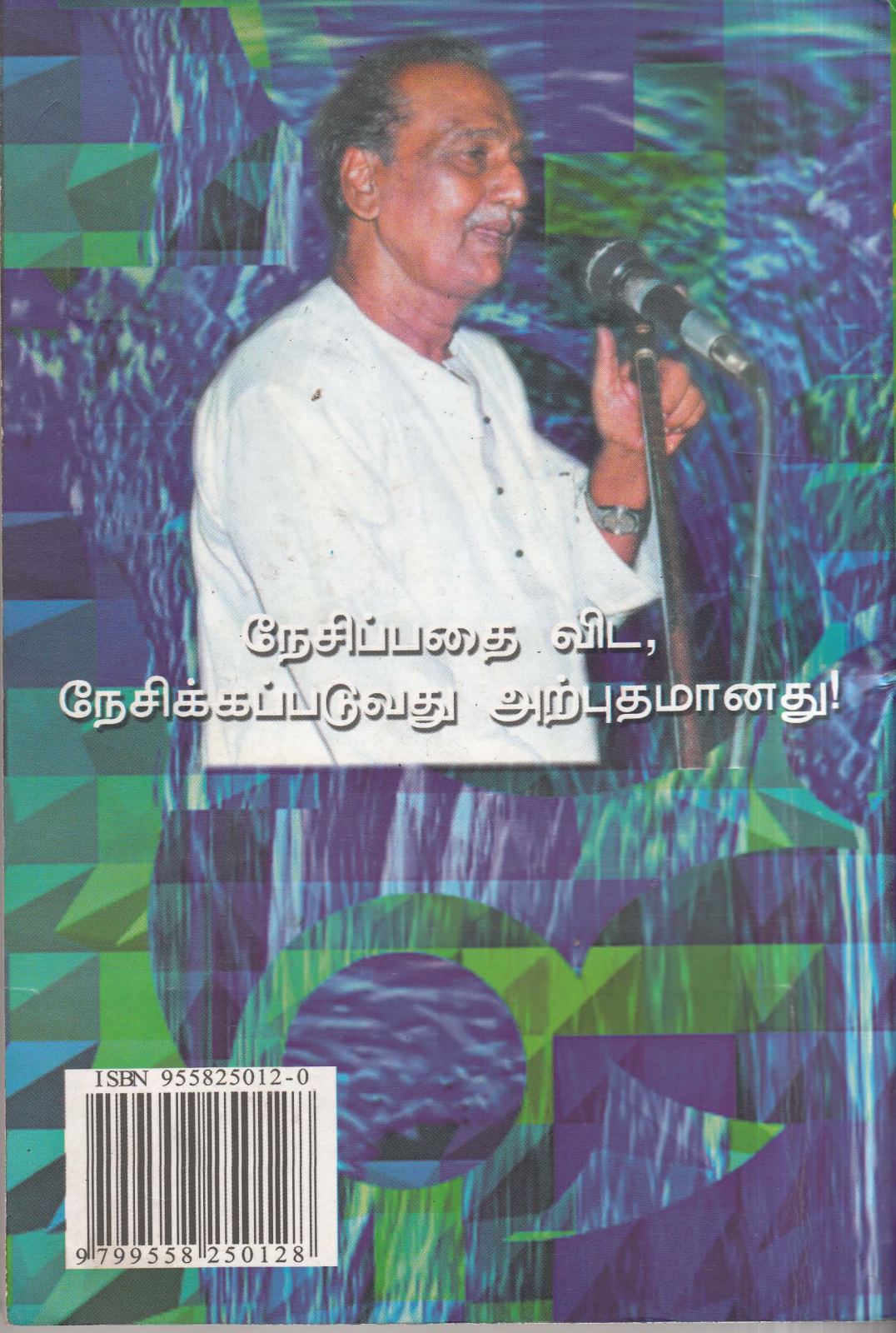
ஐரோப்பியாவில் கழித்த ஒரு மாதகாலத்தில் சுமார் இரண்டாயிரம் இலக்கிய நெஞ்சங்களைச் சந்தித்து அளவளாவியது வாழ்க்கையின் பெரிய சம்பாத்தியம் என்றே சொல்ல வேண்டும்.

2001 -ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம் வழங்கிய கௌரவ முதுகலைமாணிப் பட்டத்தினை இலக்கிய நலன் கருதி மறுதலித்தவர்.

நேசிப்பதை விட,
நேசிக்கப்படுவது அற்புதமானது!

ISBN 955825012-0

9 799558 250128